

CĂRȚI ROMANTICE

FIORII
PRIMEI IUBIRI

SANDRA
BROWN

capitolul 1

- Sunteți sigur?

Doctorul încuviință deznădăjduit. Halatul lui era imaculat. Nu apucase să stea suficient de mult în operație cât să îl umple de sudoare.

- Îmi pare rău, doamnă Lancaster. Cancerul s-a extins, este o formă agresivă.

- Nu mai e nimic de făcut?

- Nu, doar să-l facem să se simtă cât mai confortabil și să nu aibă dureri. O bătu ușor pe umăr, uitându-se lung la bărbatul de lângă ea. Nu mai are mult timp. Câteva săptămâni cel mult.

- Înțeleg. Își șterse lacrimile cu un șervețel șifonat, umed.

Doctorul o compătimi. Atunci când membrii familiei reacționau isteric la veștile proaste, se simțea obligat să îi ajute. Acest accept curajos din partea unei femei atât de feminine, aparent fragile, îl făcu să se simtă nedumerit și stingherit.

- Dacă ar fi venit mai devreme la control, poate că...

Văzu un zâmbet trist, gânditor pe chipul ei.

- Dar a refuzat. L-am implorat să vină la control când am văzut ca îl tot doare stomacul. Dar insista că este o simplă indigestie.

- Știm cu toții cât de încăpățânat poate să fie Roscoe, spuse bărbatul care o însoțea. Granger Hopkins o luă ușor de mână pe Caroline Lancaster. Ar putea să intre să-l vadă?

- Peste câteva ore, răspunse doctorul. O să rămână sub efectul anesteziei până după-amiază. Ce-ar fi să mergeți acasă, să vă odihniți?

Caroline încuviință și se lăsă purtată spre lift de Granger, avocatul și prietenul familiei. Așteptară liftul într-o tăcere mortuară. Era năucită, dar nu și surprinsă.

Nu avusese niciodată o viață fericită și fără complicații. De ce se agățase visătoare de speranța că operația lui Roscoe avea să demonstreze că nu era vorba de altceva decât de un ulcer vindecabil?

- Ești bine? întrebă Granger când ușile liftului se închiseră în spatele lor și erau departe de privirile indiscrete.

Caroline trase adânc aer în piept.

- Pe cât de bine poate să fie o femeie care tocmai a aflat că soțul ei o să moară. În curând.

- Îmi pare rău!

Îl privi, zâmbindu-i. Granger simți că i se înmoaie sufletul. Surâsul ei, care părea adesea ca și cum și-ar fi cerut scuze pentru un neajuns inexistent, putea să înduioșeze deopotrivă bărbați și femei.

- Știu, Granger. Nu am cuvinte să-ți spun cât de fericită sunt că îmi ești prieten.

Traversară coridorul spitalului recent renovat. Personalul și ceilalți vizitatori îi aruncau ocheadă scurte. Privirile fugare erau curioase, dar respectuoase. Toată lumea aflate. Atunci când un locuitor de seamă al unui orașel de mărimea Winstonville-ului era pe moarte, vestea se răspândea ca focul de paie.

Granger o conduse pe Caroline până la mașină și îi deschise portiera. Ea intră, dar nu porni. Rămase acolo, uitându-se lung în zare, pierdută în gânduri, griji și durere. Erau atâtea lucruri de care trebuia să se ocupe. De unde să înceapă?

- Trebuie să-l anunțăm pe Rink.

La auzul aceluia nume simți cum un fior de gheață îi străpunse inima, atingându-i toate organele vitale. Numele lui sună ca un ecou în mintea ei. Durerea o paraliză.

- Caroline, m-ai auzit? Am spus că...

- Da, te-am auzit.

- Înainte să intre în operație, Roscoe m-a făcut să-i promit că o să-l contactez pe Rink dacă prognosticul avea să fie negativ.

Îl privi cu ochii ei pătrunzători.

- Ți-a spus să-l suni pe Rink?

- Da. A insistat.

- Mă mir... Am crezut că cearta dintre ei era ireconciliabilă.

- Roscoe este pe moarte, Caroline. Cred că știa deja când s-a internat în spital că nu mai avea să iasă viu. Vrea să-și vadă fiul înainte să moară.

- Nu s-au mai văzut și nu și-au mai vorbit de doisprezece ani, Granger. Nu știi dacă Rink se va întoarce.

- Se va întoarce când va afla situația.

Chiar s-ar întoarce? Oh, Dumnezeuule, ar face oare asta? Avea să îl revadă? Oare ce sentimente aveau să o încerce la vederea lui? Cum mai arata? Trecuse atâta timp. Doisprezece ani. Apucă strâns volanul mașinii sale Lincoln. Avea palmele umede. Tot corpul îi era leoarcă de sudoare.

- Nu te îngrijora, îi spuse Granger, simțindu-i neliniștea. Știu că nu-l cunoști pe Rink, am să-l sun eu.

Caroline îl lăasă să creadă că nu-l cunoștea. Faptul că se știa era un secret vechi de doisprezece ani. Nu avea de gând să îl dezvăluie acum. În schimb, îi atinse mâna lui Granger care se odihnea pe fereastra mașinii.

- Mulțumesc pentru tot.

Chipul lui era simplu și umflat, la fel de alungit și lăsat ca al unui baset. Obrajii lui atârnavă ca niște săculeți goi de piele de o parte și de cealaltă a maxilarului. Când îl atinse, se îmbujoră în mod caraghios că un băiețuș. Era pricăjit, cu umerii lăsați, încet, cu o voce blajină și caldă, însă înfățișarea lui reușise să îi păcălească pe mulți alții. În spatele acelei caricaturi, era ascunsă o minte șireată, însă onestă.

- Mă bucur să fiu de ajutor. Pot să mai fac ceva pentru tine?

Caroline scutură din cap. Se simțea ușurată că se oferise să îl sune pe Rink. De unde ar fi găsit curajul să facă ea asta?

- Trebuie s-o anunț pe Laura Jane. Ochii ei cenușii se umplură de lacrimi. Nu o să fie deloc ușor.

- Tu ești persoana potrivită pentru asta. O bătu pe mână și se dădu înapoi. Te sun după-amiază și, dacă vrei, te pot conduce la spital când vei vrea să te întorci.

Caroline încuviință, porni mașina și băgă în viteză. Văzu agitația orașului când îl traversă cu mașină. Operația lui Roscoe fusese programată devreme, în dimineața aceea. Ziua de lucru era deja în plină desfășurare. Oamenii își continuau rutina de zi cu zi, fără să știe că lumea lui Caroline Dawson Lancaster avea să fie din nou zdruncinată din temelii.

Bărbatul care îi fusese la început angajator, apoi soț avea să moară. Viitorul ei, care păruse sigur pentru o scurtă perioadă de timp, era din nou pus sub semnul întrebării. Moartea lui Roscoe, pe lângă pierderea unei persoane importante din viața ei, însemna și renunțarea la noua sa poziție socială.

Trecu de Lancaster Gin. Anul acesta se pregăteau de o recoltă mare de bumbac. Trebuia să îi anunțe cât mai curând pe șefii de echipă despre starea de sănătate a lui Roscoe. Era responsabilitatea ei, având în vedere faptul că ea preluase frâiele afacerii de bumbac în ultimele luni, de când sănătatea precară a lui Roscoe îl împiedicase să se mai ocupe de asta. Maiștrii aveau să dea vestea mai departe către muncitori. Nu avea să dureze prea mult până când întregul oraș să afle că Roscoe Lancaster era pe moarte. Fusese un adevărat subiect de bârfă când Caroline Dawson se măritase cu Roscoe Lancaster, care era cu treizeci de ani mai bătrân decât ea. Umbla vorba că sărăntoaca Dawson se obișnuise cu viața bună, locuia în The Retreat, conducea un Lincoln nou și strălucitor, era ca scoasă din cutie de fiecare dată. La naiba! Cine se credea? Toți și-o aminteau când purta haine ponosite și lucra la Woolworth, după școală. Acum că devenise doamna Roscoe Lancaster, căsătorită cu cel mai bogat bărbat din zonă, era plină de aere.

De fapt, Caroline evita oamenii din oraș pentru că nu suporta să le vadă privirile iscoditoare, priviri care îi spuneau că se întrebau ce fel de vrăji îi făcuse bătrânului Roscoe ca să îl convingă să o ia de soție după ce fusese

vădov ani în șir. În curând, aceiași oameni aveau să vină să îi prezinte condoleanțe. Închise ochii, cutremurându-se la acest gând. Doar vederea conacului The Retreat îi putea alunga tristețea. Până în ziua morții sale, o simplă privire în direcția lui o umplea de emoție. O fermecase de prima oară când îl zărise, copilă fiind, furișându-se prin pădure și cercetându-l printre copaci.

Era înconjurat de stejari falnici. Ramurile lor uriașe, de care atârnavu tillandsia cenușii, se întindeau spre el ca niște brațe protectoare. Conacul trona asemenea unei tinere cochete, cu faldurile rochiei sale bogate alunecând în jurul ei. Cărămida era de un alb imaculat. Un șir de coloane corintice decorau fațada, câte trei de o parte și de alta a ușii de la intrare. Acestea susțineau balconul de la etaj sub veranda amplă care înconjura casa.

Pe alocuri, mobilier alb din răchită decora terasa. Era adus numai în lunile reci și umede de iarnă. Balconul era din fier forjat, vopsit în alb, ca dantela unei fuste. Obloanele de un verde intens flancau ferestrele înalte care străluceau ca niște oglinzi în lumina soarelui.

Insectele verii zumzăiau nebunește, în extaz, în jurul florilor înflorite, îmbeșugate, în culori atât de frumoase și bogate, încât te dureau ochii să le privești. Nici un alt loc de pe pământ nu avea iarba mai verde decât cea care se întindea ca un covor în jurul conacului The Retreat.

O aură de seninătate plana deasupra casei, asemenea ceții magice care înconjura castelele din basme. De când se știa, casa reprezenta tot ce ți-ai fi putut dori de la viață. Și acum era casa ei. După ziua de astăzi, știa că șederea ei acolo avea să devină temporară.

Opri mașina pe drumul de pietriș care se arcuia în fața casei. Preț de o clipă își adună gândurile și resursele ca să găsească forța de a rezista în orele care aveau să vină. Nu urma să fie o după-amiază plăcută. Holul de la intrare părea întunecat când veneai din lumina orbitoare de afară. The Retreat era o moșie de țară cu un design tipic perioadei de dinainte de război. Un foaier

larg, central se întindea de la ușa de la intrare până în spatele casei. De o parte a holului erau sufrageria și biblioteca, încăpere pe care Roscoe o folosea ca birou. De cealaltă parte erau salonul și camera de zi, despărțite de foaier și între ele de două uși glisante enorme, care dispăreau în perete. Caroline nu ținea minte ca ușile să fi fost folosite vreodată. Scările impuținătoare se arcuiau maiestuos spre etaj și spre apartamentele sale cu patru camere.

Casa era răcoroasă, un adevărat rai pe lângă aerul umed al verii. Caroline își dădu jos haina, o atârână în cuier și trase de bluza de mătase, care i se lipise de spate din cauza căldurii.

- Deci? Ce ai aflat?

Menajera, doamna Haney, care lucra la The Retreat încă de când Marlina Winston se căsătorise cu Roscoe Lancaster, stătea în arcașul care dădea spre sufragerie.

Venise direct din bucătărie și își ștergea mâinile mari, aspre și pricepute, care se potriveau cu restul fizicului ei, cu un prosop de pânză.

Caroline se apropie ușor de ea și o îmbrățișă. Menajera o cuprinse pe femeia slăbuță cu brațele ei robuste.

- E de rău, nu? șopti ea, mângâind-o pe spate.

- Da. Are cancer. Nu se mai întoarce acasă.

Pieptul enorm al lui Haney se umflă într-un suspin lung. Cele două femei se consolară una pe cealaltă, oferindu-și și primind alinare. Haney nu era atât de atașată de Roscoe, chiar dacă îl tolerase în ultimii treizeci și cinci de ani. Durerea ei se îndrepta către cei care aveau să rămână în urma lui, inclusiv tânăra lui soție.

La început, Haney fusese suspicioasă și plină de resentimente față de noua stăpână de la The Retreat. Dar după ce se convinsese că, de fapt, Caroline nu avea să schimbe nimic în casă, că intenționa să lase lucrurile așa cum Marlina ar fi vrut să fie, începuse să fie cucerită de ea. Bineînțeles, nu era vina fetei că se trăgea dintr-o familie amărâtă. Haney nu avea idei preconcepute încât să o judece din cauza rudelor. Caroline fusese mereu

afectuoasă și caldă față de Laura Jane. În ochii lui Haney, asta o făcea o sfântă.

- Haney? Caroline? Ce s-a întâmplat?

Când se întoarseră, o văzură pe Laura Jane pe trepte. La douăzeci și doi de ani, fiica lui Roscoe părea o adolescentă. Avea un păr lung, șaten, cu cărare pe mijloc, care îi încadra chipul cu trăsături atât de delicate, încât păreau diafane, iar tenul îi era fin ca porțelanul. Ochii ei frumoși erau câprui, mari și pătrunzători, înconjurați de gene lungi. Trupul ei era la fel de matur ca și mintea. Semăna cu un boboc minunat care nu înflorește încă. Toate curbele feminității erau acolo, dar nu aveau să ajungă niciodată la maturitate. Așa cum mintea încetase să i se mai dezvolte, la fel se întâmplase și cu trupul ei. Avea să rămână de-a pururea neatinsă de trecerea timpului.

- A ieșit tati din operație? Vine acasă?

- Bună dimineața, Laura Jane, zise Caroline, îndreptându-se spre fiica ei vitregă, care era cu doar cinci ani mai tânără decât ea, dacă era să măsoari în ani. O apucă de braț. Vrei să facem o plimbare? Este așa de frumos afară!

- Bine. Dar de ce plânge Haney?

Haney se șterse la ochi cu prosopul de bucătărie.

- E supărată.

- De ce?

Caroline o conduse pe tânără spre ușa principală și ieșiră pe verandă.

- Din cauza lui Roscoe. Este foarte bolnav, Laura Jane.

- Știu. Îl tot supără stomacul.

- Doctorul ne-a spus că n-o să se facă bine.

Pășiră pe peluza proaspăt tăiată. O echipă de muncitori venea de două ori pe săptămână, indiferent de anotimp, ca să se asigure că terenul era în cele mai bune condiții. Laura Jane culese o margaretă dintr-un tufiș care creștea în apropiere de poteca de cărămidă acoperită de mușchi de pădure.

- Tati are cancer?

Uneori, istețimea ei îi lua pe toți prin surprindere.

- Da, îi răspunse Caroline.

Nu avea de gând să îi ascundă Laurei Jane gravitatea bolii lui. Ar fi fost o dovadă de cruzime din partea ei.

- Am auzit multe lucruri despre cancer la televizor. Laura Jane se opri din mers și se uită la Caroline. Cele două femei erau de aceeași înălțime și se priveau ochi în ochi. Tati poate să moară de cancer.

Caroline încuviință.

- Chiar o să moară, Laura Jane. Doctorul a spus că mai are o săptămână de trăit.

Ochii aceia căprui, intenși rămaseră fără lacrimi. Laura Jane mirosi margareta în timp ce asimila vestea. În cele din urmă, se uită din nou la Caroline.

- O să ajungă în rai, nu?

- Cred că da... Da, cu siguranță.

- Atunci, mami și tati o să fie din nou împreună. Ea e de mult acolo. O să se bucure să-l vadă. Iar eu o să rămân cu tine, cu Haney și Steve. Aruncă o privire înspre grajduri. Și cu Rink. Rink îmi scrie în fiecare săptămână. Spune că o să mă iubească mereu și că o să aibă grijă de mine. Nu crezi că o va face?

- Ba da, cu siguranță. Caroline se abținu să nu înceapă să plângă. Cum să nu-și țină Rink promisiunea? Față de sora lui?

- Atunci, de ce nu locuiește cu noi? întrebă Laura cu înțelepciune.

- Poate că o să vină acasă curând.

Nu voia să îi spună că Rink urma să se întoarcă până ce nu avea să fie sigură de asta.

Laura Jane se liniști.

- Mă așteaptă Steve. Iapa a fâtat azi-noapte. Vino să vezi!

Luând-o de mână, Laura Jane o trase până la grajduri. Caroline o invidia pe Laura Jane pentru optimismul ei și și-ar fi dorit să abordeze moartea lui Roscoe cu aceeași speranță în suflet pentru viitor pe care o avea fiica acestuia.

Aerul din grajdul cel mare era cald și încărcat cu o mireasmă plăcută de cai, piele și fân.

- Steve! strigă Laura Jane veselă.

- Aici, răspunse o voce joasă.

Steve Bishop era administratorul grajdurilor Lancaster. Creșterea cailor de curse era una dintre pasiunile lui Roscoe, cu toate că se preocupa prea puțin să aibă efectiv grijă de ei. Bishop ieși dintr-una dintre boxe, pe culoarul principal. Nu era foarte înalt, dar era bine făcut. Trăsăturile lui erau aspre și grosolane, însă expresia lui îmblânzea duritatea chipului. Avea părul lung, iar de obicei purta o bandană pe cap sau o pălărie de cowboy, ca acum. Blugii erau vechi și uzați, cizmele prăfuite, iar tricoul avea urme de transpirație. Fața i se luminează de un zâmbet când o văzu pe Laura Jane țopăind spre el. Însă ochii lui rămâneau triști chiar și atunci când zâmbea. Păreau mult mai vârstnici decât cei treizeci și șapte de ani ai săi.

- Steve, am venit să vedem mânza, spuse Laura Jane pe nerăsuflăte.

- Este chiar aici, zise el arătând spre boxa din care tocmai ieșise.

Laura Jane intră. Steve o privi pe Caroline cu nerăbdare.

- Cancer, răspunse ea la întrebarea lui nerostită. Nu mai are mult timp.

Steve scăpă o înjurătură și aruncă o privire către tânăra care stătea în genunchi în fân, cântându-i mânzei.

- I-ai spus?

- Da. S-a împăcat mai bine cu gândul decât am făcut-o noi.

Steve încuviință și îi zâmbi cu tristețe lui Caroline.

- Da. Cum îi stă în fire.

- Oh, Steve, nu-i așa că-i frumoasă?

O bătu timid pe umăr pe Caroline, după care intră în boxă. Caroline îl urmă și îl văzu îngenunchind stângaci lângă Laura Jane. Războiul din Vietnam îl lăsase fără partea de jos a piciorului stâng. Purta o proteză care

nu se observa deloc, mai puțin atunci când trebuia să se aplece.

- Așa-i că-i frumoasă? Iar mama ei e atât de mândră de ea!

Bătu ușor iapa pe crupă, însă privirea îi era ațintită asupra Laurei Jane. Caroline îl urmări apucând un fir de fân care se prinsese în părul Laurei Jane. Îi mângâie fugar obrajii delicați. Laura Jane își ridică ochii, și amândouă își zâmbiră.

Caroline rămase fără cuvinte în fața acestui moment atât de intim. Oare erau îndrăgostiți unul de celălalt? Nu știa ce să creadă. Se retrase discret câțiva pași, dar Steven își întoarse privirea către ea.

- Doamnă Lancaster, dacă pot să vă ajut cu ceva... Nu-și găsi cuvintele.

- Mulțumesc, Steve. Momentan, continuă-ți treaba!

- Sigur, doamnă.

Știa prea bine că ea jucase un rol important, convingându-l pe Roscoe să îl angajeze. Caroline lucra deja pentru Roscoe atunci când Steve Bishop se prezentase la interviu pentru postul de administrator al grajdurilor purtându-și amărăciunea pe post de armură. Avea părul prins într-o coadă lungă de cal, iar vesta de blugi era acoperită de petice cu însemnul păcii, cu slogane anti-război și anti-americeane. Fusesse morocănos și belicos, parcă somându-l pe Roscoe să îi dea o șansă, un loc de muncă, când mulți înaintea lui îl refuzaseră.

Caroline văzuse dincolo de acea mască, îl văzuse așa cum era în realitate. Un om disperat. Simțise instantaneu o afinitate față de el. Știa cât de dureros era să fii catalogat și judecat după felul în care arăți, după un trecut asupra căruia nu aveai nici un control. Veteranul îi povestise că lucrase la o fermă de cai în California, înainte de război, așa că Caroline îl convinsese pe Roscoe să îl angajeze.

Roscoe nu-și regretase alegerea nici o clipă. Steve se tunsese și își schimbase înfățișarea imediat, de parcă dovezile de răzvrătire nu mai erau necesare. Lucra atent, conștiincios și avea o legătură deosebită cu caii de curse.

Singurul lucru de care avusese nevoie pentru a-și recăpăta stima de sine fusese acel gest de încredere.

Acestea erau gândurile care îi treceau prin minte lui Caroline în timp ce se îndrepta spre casă. Steve și Laura Jane erau îndrăgostiți. Zâmbi și intră în foaiet. Auzi telefonul sunând și răspunse imediat, înainte ca Haney să apuce să o facă.

- Alo?

- Caroline, sunt Granger.

- Da?

- Am vorbit cu Rink. O să ajungă în seara asta.

Trebuia să se ocupe de o mulțime de lucruri în acea după-amiază, trebuia să anunțe o mulțime de oameni. Roscoe nu mai avea alte rude, în afară de fiul și de fiica sa, așa ca nu erau alți membri ai familiei de care să se îngrijească. Dar toți cei din zonă și mulți oameni din Mississippi voiau să afle vești despre starea de sănătate a lui Roscoe. Caroline împărți lista cu Granger și petrecu mult timp la telefon.

- Haney, te rog să-i pregătești lui Rink vechea lui camera. Se întoarce în seara asta.

Menajera izbucni în hohote de plâns.

- Lăudat fie numele Domnului! De când mă rog să vină ziua în care puiul meu se va întoarce acasă. Mama lui dansează în Ceruri. Sunt sigură. Trebuie doar să schimb așternuturile în camera lui. Am ținut întotdeauna curat, pentru ziua în care avea să se întoarcă. Doamne, Dumnezeuule, de-abia aștept să-l am în fața ochilor!

Caroline încercă să nu se gândească la momentul în care ea va fi nevoită să dea ochii cu fiul risipitor, să îi vorbească. Se ținu ocupată cu miile de lucruri pe care le avea de făcut.

Nu se gândi nici la moartea iminentă a lui Roscoe. Avea să cugete la asta mai târziu, când urma să fie singură. Nu se lăsă pradă gândului că nu mai avea să părăsească niciodată acel loc nici măcar atunci când îl vizită la spital, în acea după-amiază, stând la căpătâiul lui. Era încă sub anestezie, dar avu impresia că simți o ușoară presiune când îi strânse mâna, în semn de rămas-bun.

La cină, îi spuse Laurei Jane despre întoarcerea lui Rink. Fata sări de pe scaun, o apucă pe Haney și o purtă prin cameră, în pași de dans.

- Ne-a promis c-o să se întoarcă într-o zi, nu-i așa, Haney? Rink vine *acasă*! Trebuie să-i povestesc lui Steve. Fugi pe ușa din spate, către grajduri, acolo unde Steven avea un apartament.

- Fata asta o să ne dea bătăi de cap, dacă nu-l lasă în pace pe băiatul ăla.

Caroline zâmbi secretos.

- Nu cred.

Haney înălță curioasă din sprâncene, însă Caroline nu dezvoltă subiectul. Își luă paharul de ceai rece de mentă și ieși pe terasa din față. Așezată în balansoarul de răchită, își odihni capul pe perna înflorată și închise ochii.

Acesta era momentul preferat al zilei la The Retreat, după-amiaza târziu, atunci când luminile din casă licăreau în ferestre, făcându-le să arate ca niște bijuterii. Umbrele erau lungi, întunecate și se îmbinau unele într-altele, încât nu vedeai nici un unghi ascuțit, nici o formă deslușită. Cerul de deasupra avea o nuanță rară și minunată de violet, densă, de nepătruns. Copacii se profilau în văzduh ca o gravură întunecată. Broaștele de pe brațul râului orăcăiau zgomotos, iar greierii umpleau aerul umed și cald cu notele lor ascuțite, de soprană. Pământul bogat, de deltă, mirosea a fertilitate. Fiecare floare răspândea un parfum unic, îmbătător.

După câteva momente lungi de odihnă, Caroline deschise ochii. Și îl zări.

Stătea nemișcat sub crengile unui stejar. Îi sări inima din piept și i se încețoșă vederea. Nu știa dacă era aievea sau doar o fantasmă. Simți cum o ia amețeala și strânse paharul de ceai cu gheață ca să nu îi cadă printre degetele reci, inerte.

El se îndepărtă de trunchiul copacului, pășind cu agilitate, ca o panteră, apropiindu-se de ea până ajunsese la treptele de piatră care duceau spre terasă.

Nu era altceva decât o altă umbră printre altele, însă nu aveai cum să nu recunoști liniile masculine clare ale siluetei sale. Era ca și cum anii trecuseră pe lângă el. Era la fel de chipeș ca atunci când îl văzuse prima oară. Întunericul îi ascundea chipul, dar ea îi observă totuși strălucirea dinților albi atunci când zâmbi ușor.

Era un zâmbet nonșalant, la fel ca tonul vocii sale.

- Măi să fie, e chiar Caroline Dawson!

Își sprijini talpa pe ultima treaptă și se aplecă, punându-și brațul pe genunchi. O privi, iar lumina din holul de la intrare îi căzu pe față. Ei i se strânse inima de durere... și de dragoste.

- Doar că acum ești Caroline Lancaster, nu?

- Da, acum sunt Caroline Lancaster. Bună, Rink.

Chipul acela! Chipul acela care îi bântuise visele și îi împlinise fanteziile. Era în continuare cel mai deosebit chip pe care îl văzuse vreodată. Frumos la douăzeci de ani, magnific la treizeci. Părul negru ca abanosul, ca al unui diavol, se potrivea cu spiritul său sălbatic, cu șuvițe rebele care sfidau controlul. Ochiul lui, care o vrăjiseră din prima clipă, reușeau din nou să o intrige. Oamenii simpli, fără imaginație ar fi spus că sunt o nuanță de căprui-deschis. Dar erau aurii precum mierea cea mai pură, asemenea celui mai fin lichior, ca două pietre strălucitoare de topaz.

La ultima lor întâlnire, acei ochi erau plini de pasiune.

„Măine... Măine, iubito. Aici. În locul nostru. Oh, Caroline, sărută-mă!“ Și apoi: „Măine, măine“. Dar nu se întorsese a doua zi, nu se mai întorsese niciodată.

- Ce amuzant, spuse el pe un ton care-i dădea de înțeles că nu era deloc amuzant. Acum avem același nume de familie.

Nu exista o replică pentru asta. Îi venea să urle că ar fi putut să aibă același nume de familie acum mulți ani, dacă nu ar fi fost un mincinos, dacă nu ar fi trădat-o. Dar era mai bine ca unele cuvinte să rămână nerostite.

- Nu ți-am auzit mașina.

- Am venit cu avionul, am aterizat pe pistă și am venit pe jos până aici.

Pista era la vreun kilometru și jumătate.

- Oh. De ce?

- Poate că nu știam de ce fel de întâmpinare o să am parte.

- Asta este casa ta, Rink.

Vocea lui era rece și dură:

- Da, cum să nu.

Caroline își umezi buzele cu limba, dorindu-și să-și adune curajul și să se ridice. Îi era teamă, teamă că nu se va putea ține pe picioare.

- Nu ai întrebat nimic despre tatăl tău.

- Granger m-a pus la curent.

- Înseamnă că știi că e pe moarte.

- Da. Și vrea să mă vadă. Minunile continuă să se întâmple.

Remarca lui usturătoare o ridică de pe scaun fără să trebuiască să se mai gândească la asta.

- Este un bătrân bolnav, Rink. Nu mai e deloc omul pe care ți-l amintești.

- Dacă mai are o ultimă fărâmbă de viață în el, este exact așa cum mi-l amintesc.

- Nu vreau să mă cert cu tine.

- Nu mă cert.

- Dar nici n-am de gând să tolerez să le superi pe Laura Jane sau pe Haney. De-abia așteaptă să te vadă.

- Tu n-ai de gând să tolerezi? Vai! Chiar te crezi stăpână peste The Retreat, nu?

- Te rog, Rink. Următoarele săptămâni o să fie îndeajuns de dificile fără să...

- Știu, știu. Suspiniul său lung ajunsese până pe terasă, acolo unde stătea încordată, cu palmele împreunate strâns. Își așezase paharul de ceai pe balustrada terasei, de teamă să nu îl scape.

- Și eu de-abia aștept să le văd, zise el, uitându-se înspre grajduri. Am văzut-o pe Laura Jane ieșind din casă mai devreme, dar nu am vrut să apar brusc din întuneric

și să o sperii. Mi-o aduc aminte copilă fiind. Nu-mi vine să cred cât de mare s-a făcut.

Lui Caroline îi fugi gândul la Laura Jane și la Steve stând în genunchi în fân, în timp ce el îi mângâia ușor obrazul cu degetele-i aspre. Se întreabă ce părere ar fi avut Rink de povestea de dragoste a surorii sale. Gândul o neliniști.

- E femeie în toată firea, Rink.

Simți cum ochii lui o urmăreau cu privirea din cap până-n picioare, studiind-o, evaluând-o. Alunecau pe trupul ei ca un coniac cald, atingând-o pretutindeni.

- Și tu la fel, spuse el scurt. Și tu ești femeie în toată firea, nu, Caroline? O femeie adevărată.

Era surprinzător de neschimbată. Frumusețea fetei de cincisprezece ani pe care o cunoscuse el nu făcuse altceva decât să înflorească.

Sperase să o găsească grasă, răvășită, ponosită, cu părul uscat și coapse mari. În schimb, era zveltă, cu o talie atât de subțire, încât ai fi crezut că o poate lua vântul. Sâni îi ajunseseră la maturitate, dar erau încă fermi, rotunzi, doritori. *La naiba!* Oare de câte ori nu o atinsese tatăl lui?

Urcă treptele fără grabă, asemenea unui prădător care nu era flămând, ci doar voia să-și chinuie prada. Ochii aurii străluceau în întuneric, căutându-i pe ai ei. Buzele cărnoase, senzuale erau fixate într-un zâmbet viclean, atotștiutor, de parcă ar fi ghicit că își amintea lucruri pe care ea ar fi vrut să le uite, de pildă cum era să îi simtă buzele pe buzele ei, pe gât, pe sâni.

Caroline se răsuci pe călcâie.

- Mă duc s-o chem pe Haney. Sigur e...

O apucă de încheietura de la mână, iar ea se opri brusc. O obligă să se întoarcă cu fața spre el.

- Stai puțin, zise el cu vocea catifelată. După doisprezece ani, nu crezi că este cazul să ne salutăm ceva mai cordial?

Cu mâna liberă o luă de gât și îi aduse chipul periculos de aproape de al său.

- Nu uita că acum suntem rude, șopti el cu dispreț, lipindu-și buzele de ale ei, apăsător, dur. O sărută sălbatic, ca să o pedepsească pentru toate nopțile în care se gândise la ea, la neprihănita lui Caroline, împărțind patul cu tatăl lui, dăruindu-și acestuia trupul.

Ea îl lovi cu pumnii în piept. Era un răcnet în mintea ei. I se înmuiară genunchii. Se luptă cu el. Se luptă și mai tare cu ea însăși. Pentru că voia cu disperare să îl ia în brațe, să îl strângă la piept, să își amintească din nou fiorul îmbrățișării lui.

Doar că nu era o îmbrățișare, ci o ofensă. Se strădui din răsuputeri să-și elibereze buzele.

După ce reuși, Rink își vârî mâinile în buzunare rânjind batjocoritor la vederea privirii ei șocate și a buzelor învinețite.

- Bine te-am găsit, mami, spuse el încet.

capitolul 2

Caroline trase adânc aer în piept, înfuriată, umilită.

- Cum poți să spui așa ceva? Cum poți să fii atât de insensibil?

- Tu cum ai fost în stare să te măriți cu moșul ăla blestemat, cu tatăl meu?

- Nu e blestemat, a fost foarte bun cu mine.

Rink râse ironic.

- Da, văd și eu cât de bun a fost cu tine. Ția-s cercei cu perle? Inele cu diamant? Te-ai ajuns, nu-i așa, Caroline de pe gârlă? Acum locuiești în The Retreat. Nu mi-ai spus cândva că ai da orice să locuiești într-o casă ca asta? Șuieră el, apropiindu-se de ea. Nici nu vreau să mă gândesc cum l-ai convins pe tata să te ia de nevastă.

Caroline îi dădu o palmă, fără să stea pe gânduri. Cu doar câteva clipe mai devreme îi arunca injurii, iar acum își simți palma pe obrazul lui rece. Spera să îi ardă obrazul pe cât de tare o ardea pe ea dosul palmei.

Rink se dădu înapoi, cu un zâmbet meschin pe față care o înfurie chiar mai mult decât cuvintele lui batjocoritoare.

- Orice i-aș fi dat eu, cu siguranță a fost mai mult decât i-ai oferit tu în ultimii doisprezece ani. Zăcea în casa asta singur, cu inima frântă, prăpădindu-se de dorul tău.

Începu din nou să rădă.

- Prăpădindu-se? Asta-i bună, Caroline. Prăpădindu-se de dorul meu. Își îndoi genunchiul, mutându-și greutatea corpului pe celălalt picior, într-o poziție arogantă. Își împreună mâinile la piept și o privi lung, cu capul într-o parte. Oare de ce-mi vine așa de greu să mi-l închipui pe tata prăpădindu-se de durere? Mai ales de dorul meu?

- Sunt sigură că ar fi vrut să te întorci.

- A fost și el la fel de încântat când am plecat cum am fost eu, i-o tăie el. Nu mă lua cu sentimentalisme. Dacă așa-l vezi tu pe Roscoe, e numai în imaginația ta, te asigur.

- Nu știu de ce v-ați certat, dar acum e bolnav, Rink. E pe moarte. Te rog nu complica și mai mult situația.

- Cine a avut ideea să fiu anunțat? Tu sau Granger?

- Roscoe.

- Asta mi-a zis și Granger, dar nu-l cred.

- Este adevărul.

- Atunci e clar că are el motivele lui.

- Roscoe vrea să-și vadă fiul înainte să moară! strigă ea. Nu ți se pare un motiv suficient de important?

- Nu pentru Roscoe. Este un ticălos viclean, manipulator și, dacă m-a chemat aici să-l văd cum moare, te asigur că are el motivele lui.

- Nu-ți permit să vorbești așa despre el în prezența mea. Este soțul meu.

- Asta e problema ta.

- Caroline? Cine a... Oh, Dumnezeu! Rink!

Haney țâșni prin ușa terasei și îl îmbrățișă pe Rink într-o strânsoare care ar fi luat ultima fărâamă de viață din orice om. O îmbrățișă și el la fel de strâns. Caroline

simți lacrimi pe obraji când văzu amărăciunea și răutatea dispărând de pe chipul lui, înlocuite de un rânet afectuos. Ochii aurii îi străluciră de bucurie.

- Haney! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

- Atunci ai fi putut să-mi scrii mai des, răbufni ea, uitându-se la el, încercând să pară indignată.

- Îmi pare rău, răspunse el spăsit, dar cu același neastâmpăr în privire ca atunci când menajera îl prindea furând din cutia cu biscuiți pe vremea când era copil.

Reușea mereu să scape nepedepsit. Ca acum.

- Văd că ați făcut cunoștință, zise Haney veselă.

- Oh, da. Am făcut cunoștință. Și încercam să ne cunoaștem mai bine.

Haney nu observă privirea cu subînțeles pe care i-o aruncă lui Caroline.

- Și mai văd că n-ai avut grijă de tine. Faci bani, îți apare mereu poza în ziare, dar n-ai zice că ai avut parte de o masă copioasă. Hai, intră! Am păstrat mâncarea caldă pentru tine.

- Plăcintă cu nuci pecan. Simt mirosul de aici, o lăudă el, împingând-o spre ușă.

- N-am făcut-o special pentru tine.

- Hai, Haney, n-are rost să ne păcălim!

- Și e tot o coincidență că am făcut tocăniță de pui la cină.

În primele săptămâni după ce se instalase în The Retreat în calitate de noua stăpână, Caroline se simțise ca o musafiră care nu avea ce să caute acolo. Dar trecuseră deja mai multe luni. Laura Jane o acceptase ca pe o prietenă. Haney începuse să prindă drag de ea. Dar acum, văzându-l pe Rink în casă, auzindu-i zgomotul bocancilor pe podeaua veche din lemn masiv, auzindu-i ecoul vocii în camerele acelea cu tavan înalt, Caroline se simți din nou o intrusă. Asta era casa lui Rink. Nu a ei. Până să ajungă în bucătărie, Haney îl instalase deja pe Rink la masa mare și rotundă din lemn de stejar, cu o porție generoasă de mâncare în față. El aruncă o privire în jurul încăperii.

- Nu s-a schimbat nimic, remarcă el bucuros.

- Au zugrăvit bucătăria acum câțiva ani, îl informă Haney. Dar i-am spus domnului Lancaster că n-am de gând să schimb culoarea. Am vrut ca totul să rămână la fel pentru ziua în care aveai să te întorci acasă.

Rink înghiți, jucându-se cu mâncarea.

- Nu m-am întors definitiv, Haney. O să stau până... o să știm ce se va întâmpla cu tata.

Haney se opri din treabă. Îl privi de parcă ar fi fost în continuare băiețelul de care avea cândva grijă.

- Dar nu vreau să fugi din nou, Rink. Aici este locul tău.

Rink îi aruncă o privire lui Caroline, după care se uită din nou în farfurie.

- Nu mai am nimic aici, răspunse el nervos, luând o nouă înghițitură.

- Ba da, o ai pe... Laura Jane, îi reaminti Caroline.

Ca să nu mai stea proptită în ușă, se forță să intre în bucătărie. Nu voia ca Rink să-și dea seama că prezența lui o intimidă în propria ei casă. Încă nu era văduva lui Roscoe și, în calitate de soție a acestuia, încă avea dreptul să fie acolo. Se duse la frigider și își turnă un pahar de ceai rece, chiar dacă nu îi era sete.

- Dumnezeu s-o binecuvânteze, Rink, adăugă și Haney, ștergând un pahar care strălucea deja de curățenie. În fiecare zi fuge la cutia poștală să vadă dacă a primit vreo scrisoare de la tine. Măcar de dragul ei n-ar fi trebuit să pleci, chiar dacă te-ai certat cu tatăl tău.

- M-am simțit vinovat că nu am fost alături de ea. E bine?

- Da, sigur. E frumoasă ca o floare.

- Nu mă refeream la asta.

Haney trânti paharul pe masă.

- Știu la ce te referi, pufni ea. Da, e bine. După felul în care vorbești despre ea în scrisori, mi-am dat seama că habar n-ai cum e Laura Jane în realitate, Rink. N-o fi fost ea foarte bună la învățătură, dar e isteță foc când vine vorba de alte lucruri. N-ai stat să ai grijă de ea, dar ești la fel de posesiv ca o leoaică cu puii ei. Ai grijă! Acum e o adevărată domnișoară și s-ar putea să nu-i placă

să te porți cu mănuși în preajma ei. Este o tânără foarte frumoasă. Dacă oamenii ar avea ocazia s-o cunoască, puțini și-ar da seama că e diferită.

- Dar e diferită, insistă el.

- Nu-i chiar atât de diferită, spuse Caroline. Știe exact ce se întâmplă în jurul ei, doar că este foarte sensibilă. Îmi fac mai multe griji pentru vulnerabilitatea ei decât pentru problemele mintale. Dacă s-ar simți vreodată trădată de o persoană apropiată ei, nu cred că și-ar putea reveni.

Nu o scăpă din priviri în timp ce se șterse la gură cu un șervet de pânză și se ridică de la masă.

- Mulțumesc pentru predică, soră Caroline. O să țin cont de ea.

- Nu mă refeream să...

- Ba da, răbufni el, apucând enervat ibricul de cafea și turnându-și o cană.

- Rink Lancaster, chiar nu se cade să vorbești așa cu Caroline.

Haney era șocată de antipatia imediată dintre cei doi. De-abia se cunoscuseră de cinci minute, dar când se uitau unul la altul ieșeau scânteii. S-ar părea că Rink nu era prea încântat că tatăl lui își luase o soție atât de tânără. Dar nu mai dăduse pe acasă de doisprezece ani. Cu ce-l încurcase căsătoria lui Roscoe? Doar dacă era vorba despre The Retreat.

- Unde-ți sunt manierele pe care eu și mama ta ne-am străduit să ți le băgăm în cap? Caroline este soția tatălui tău și trebuie să o respecti.

Cu privirea încă ațintită asupra lui Caroline, Rink îi aruncă un zâmbet ironic.

- Mama mea vitregă. Am uitat.

- Uite că vine și Laura Jane, zise Haney, uitându-se îngrijorată la cei doi. Ai grijă să n-o superi, Rink! A avut deja un șoc pe ziua de astăzi și a reacționat bine.

Vocea melodioasă a Laurei Jane se auzea în depărtare. Când deschise ușa, silueta ei zveltă, ca de statuie grecească, încremeni la vederea fratelui său. Preț de o clipă nu se citi nici o expresie pe chipul ei, după care

îi apăru o licărire în ochi, apoi în obraji, culminând într-un zâmbet radiant de fericire.

- Rink, șopti ea.

Se năpusti spre el, ducându-și brațele subțiri în jurul gâtului lui, îngropându-și fața la pieptul lui. Și el o îmbrățișă strâns, legănând-o ușor. Închise ochii în fața emoțiilor care puseseră stăpânire pe el. Laura Jane se desprinsese prima. Cu degetele ei delicate începu să-i cerceteze chipul, părul, umerii, încercând parcă să se convingă că era aieva.

- Ce înalt ești! remarcă ea. Și puternic, adăugă ea amuzată, apucându-i bicepsii.

- Iar tu ești frumoasă, ai crescut. O privi din cap până-n picioare, o tânără frumoasă și gingașă.

Începură să râdă, bucuroși de revedere. Se îmbrățișară din nou.

- Tati e pe moarte, Rink, zise Laura Jane solemn. Ți-a spus Caroline?

- Da, răspunse el blând, mângâind-o pe obraz.

- Dar acum ești aici. Cu Haney, Caroline și cu Steve... Dumnezeu! Am uitat să te prezint. Se întoarse spre administratorul grajdurilor, care o condusese înapoi acasă și care stătea acum în ușă. Laura Jane îl luă de mână și îl trase în casă. Steve Bishop, ți-l prezint pe Rink, fratele meu.

Steve îi dădu drumul Laurei Jane ca să îi strângă mâna lui Rink, care îl privea lung, cercetător.

- Domnule Lancaster, îmi pare bine să vă cunosc.

- Spune-mi Rink, răspunse acesta, strângându-i mâna hotărât. De cât timp lucrezi aici?

- Cam de un an.

Rink își studie sora, după care își îndreptă din nou atenția către administrator.

- Laura Jane mi-a vorbit despre tine în scrisorile ei.

- Una dintre iepe a făcut ieri, Rink, îl anunță Laura Jane entuziasmată. Steve a ajutat-o.

- Și trebuie să mă întorc la ea, spuse Steve.

- Nu vrei să rămâi să mănânci o felie de plăcintă cu noi? îl întrebă Haney.

Steve îi aruncă o privire scurtă lui Rink.

-Nu, mulțumesc. Trebuie să văd cum se simte mânza.

-Steve, vin mâine-dimineată s-o văd. Bine? zise Laura Jane, luându-l din nou de mână.

-Sigur, încuviință el ușor, zâmbind chipului ei inocent. Ți-ar duce dorul dacă nu ai veni.

Își eliberă mâna și se îndreptă spre ușă.

-Noapte bună, Steve, îi ură Laura Jane.

-Noapte bună, Laura Jane, îi răspunse bărbatul. Apoi își atinse borul pălăriei de cowboy în semn de salut pentru ceilalți și dispăru în întuneric, schiopătând ușor.

Rink privi în urma lui, sprijinindu-se de ușă. Haney se agită prin bucătărie, tăind porții generoase de plăcintă cu nuci pecan și punând înghețată de vanilie deasupra.

-Eu nu vreau, Haney, mulțumesc, spuse Caroline. Îl zări pe Rink cu coada ochiului întorcându-se spre ea. A fost o zi lungă. Mă duc la culcare.

-Mai aveți nevoie de ceva? întrebă Haney, îngrijorată.

-De un somn bun, răspunse Caroline. Se aplecă lângă Laura Jane și o sărută pe obraz. Noapte bună. Mâine o să te duc la spital ca să-l vezi pe tatăl tău.

-Da, sigur. Noapte bună. Caroline, nu-i așa că-i minunat să-l avem pe Rink acasă?

-Ba da. Caroline se îndreptă și îl privi pe Rink în ochi. Haney ți-a pregătit camera. Noapte bună, Rink.

Fără să îi dea ocazia să răspundă, ieși din încăpere, traversă sufrageria și urcă scările. Era prea mult pentru ea să fie în aceeași cameră cu el. În plus, el, Laura Jane și Haney, care le fusese ca o mamă după moartea lui Marlena, aveau nevoie să petreacă timp împreună.

Pe holul de la etaj, pașii ei erau înăbușiți de covorul oriental care-l acoperea în întregime. Dormitorul ei era discret luminat de cele două veioze de pe noptiere. O stinse pe una. Întunericul era plăcut în acea seară, de parcă ar fi ascuns lucrurile pe care nu voia să le vadă, lucruri la care nu voia să se gândească. Se apropie de fereastra înaltă care dădea spre terenul din spatele proprietății, spre panta verde care cobora spre râu. Luna

era numai pe jumătate plină, dar tot îi vedea reflexia în luciul apei. Peisajul arăta cât se poate de pașnic.

Dar Caroline numai liniștită nu era. Suferise trei șocuri în acea zi. Aflase că soțul ei era pe moarte. Își dăduse seama că sentimentele lui Steve față de Laura Jane erau mai mult decât de prietenie sau de compasiune. Și Rink se întorsese acasă.

Cu un suspin adânc, se îndepărtă de fereastră și începu să se dezbrace. Își pregăti o baie caldută și se cufundă recunoscătoare în spuma parfumată, închizând ochii. Doar atunci își îngădui să plângă. Pentru Roscoe. Pe care îl deranjase mult boala, însă refuzase cu încăpățănare să meargă la doctor. Un om cu o asemenea vitalitate nu putea să tolereze ideea că e bolnav. Poate că era mai bine că sfârșitul era aproape. Să oblige un bărbat cu spiritul și ambiția lui Roscoe să zacă nepuțincios, suferind pe un pat de spital luni întregi ar fi fost inuman.

Rămase multă vreme în cadă până când i se uscară lacrimile de pe obraji, iar apa se răci. Se pregăti de culcare. În casă era liniște. În timp ce-și făcea patul, auzi un ciocănit discret în ușă. Tresări speriată.

Aruncă prin ușa întredeschisă o privire pe holul întunecat și tăcut.

- Ce vrei?

- Să vorbesc cu tine.

Rink intră pe ușă. Nedorind să facă o scenă, Caroline nu avu de ales decât să îl lase înăuntru și să închidă ușa în urma lui. El se opri în mijlocul încăperii, întorcându-se ușor pe loc, studiind mobilierul. Se îndreptă spre fereastră, mângâind draperiile, de parcă ar fi încercat să-și amintească acea senzație veche. Admiră obiectele de pe comoda clasică. Se privi în oglinda înclinată de deasupra ei. Se aștepta cumva să îl vadă pe băiețelul din trecut?

- Asta a fost camera mamei mele, spuse el în cele din urmă.

Caroline își împreună palmele umede.

- Da, știu. Este o cameră foarte frumoasă. Una dintre preferatele mele din casă.

- Ți se potrivește, răspunse el, cercetându-i reflexia în oglindă. Așa cum i se potrivea și ei. Este o cameră feminină.

Văzând felul în care se holba la ea, Caroline se simți jenată. Cămașa de noapte și halatul nu o puteau feri de ochii sfredelitori ai lui Rink. Se simțea dezbrăcată, chiar dacă era acoperită din cap până-n picioare. Iar lucrul care o deranja cel mai mult era că știa că și Rink avea aceleași gânduri.

El își plimbă privirea lascivă asupra sânilor, a taliei, sub talie. Răspunzând parcă unor chemări lăuntrice, acele părți erotice se treziră excitate la viață. Simți cum i se întăresc sfârcurile. Feminitatea ei înflori. Caroline le învinovăți, se învinovăți pe sine, dar nu avea cum să țină piept fiorilor de pasiune care puneau stăpânire pe ea sub căutătura acelor ochi aurii.

Rink ținea în mână un pahar de whisky și luă o înghițitură. O savură satisfăcut, simțind lichidul alunecând ca un foc dulceag pe gât, până în stomac.

- Lui tati încă îi place whisky-ul scump, remarcă el. Și femeile frumoase. Arăți foarte bine în camera asta, Caroline, cu lumina de la veioză căzând pe părul tău. O privi din nou în oglindă, după care se întoarse spre ea.

Merse spre sofaua din colțul camerei și se tolăni pe ea. Fusesse proiectată pentru un corp mult mai delicat decât al lui Rink. Cizmele îi atârnavă pe margine. Își așeză paharul în echilibru pe burtă, ținându-l cu o mână, iar celălalt braț și-l puse după cap, urmărind-o pe Caroline ca un vultur. Ea rămăsese timorată în același loc din momentul în care intrase el în cameră.

- Mama și tata nu au împărțit niciodată acest dormitor, spuse el visător, dar Caroline nu se lăsă păcălită. Rink nu spunea niciodată nimic doar de dragul conversației. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri ziua în care i-a spus să nu se mai obosească să se întoarcă în dormitorul lui după ce s-a născut Laura Jane. Mama a plâns ore întregi. Nu a mai dormit cu ea de atunci. Dădu pe gât

paharul de whisky și răsese cu amărăciune. Nu cred că a iertat-o vreodată pentru Laura Jane.

- O iubește pe Laura Jane, îl contrazise Caroline. A făcut întotdeauna ce a crezut că e mai bine pentru ea.

Răsese din nou, și mai disprețuitor de această dată.

- Oh, da, se pricepe de minune la asta. Să facă ce crede el că e mai bine pentru ceilalți.

Caroline se forță să se urnească din loc. Se îndreptă spre pat și se așeză pe marginea lui, jucându-se cu cordonul halatului.

- Despre asta voiai să vorbim?

- Despre soți și soții care dorm împreună, întrebă el ridicând din sprâncene, sau despre Laura Jane?

Se încăpățâna să o provoace. Unde dispăruse toată bunătatea lui? Tandrețea de care dăduse dovadă de atâtea ori când se întâlniseră în secret să-și spună ce aveau pe suflet. Devenise o persoană pe care n-o recunoștea și care totuși îi părea atât de familiară.

Era desfăcut la cămașă. Pieptul urca și cobora cu fiecare răsuflare. Își aminti de prima oară când îl văzuse, cu pieptul acela puternic ud în apa râului, cu părul lucios. Abdomenul era la fel de tare și plat, încordat. O linie lungă de păr negru îi împărțea pieptul în două părți egale, perfecte, înainte să dispară sub cureaua de la pantaloni. În spatele fermoarului acelor blugi mulați era dovada incontestabilă a bărbăției sale.

Emoționată, Caroline își feri privirea.

- De ce-ai vrea să vorbim despre asta? Nu vreau să mă bag în problemele tale cu tatăl tău.

Spusele ei i se părură foarte amuzante și chicoti minute întregi, savurându-și liniștit paharul de whisky. Apoi se ridică de pe scaun și porni spre ea. Lumina veiozei arunca umbre pe trăsăturile lui întunecate. Arăta diabolic, amenințător și periculos de atrăgător, acolo, aplecat asupra ei. Aproape că își atingeau genunchii, atât de aproape era de ea. Caroline se strădui să nu fugă de el de teamă. Nu de teama lucrurilor pe care ar fi putut să i le facă, ci de teama propriei reacții la aceste lucruri.

- Am nevoie de o mașină mâine. Am venit să te întreb dacă pot s-o iau pe a ta.

- Sigur, spuse ea răsuflând ușurată. Îți aduc cheile.

Se ridică de pe pat, încercând pe cât posibil să nu îl atingă. Dar pe când se strecura pe lângă el, preț de o clipă simți că lumea se oprește în loc când își frecă coapsa de el și simți mușchii contractându-se. Se depărtă repede și se duse la comoda unde își lăsase geanta. Cu mâinile tremurând, cotrobăi după chei, le găsi și i le întinse.

- Unde mergi de dimineată?

- Vreau să vorbesc cu doctorul înainte să-l văd pe tata. După aceea pot să mă întorc să vă duc pe tine și pe Laura Jane la spital, dacă vrei.

- Da, e foarte bine așa. Am ceva treabă aici mâine-dimineată.

- Pentru afacerea cu bumbac?

- Da. Eu țin contabilitatea.

- Da, mi-a povestit Granger. Mi-a spus că încă înainte să te ia de nevastă i-ai devenit indispensabilă lui tati.

Făcu un pas spre ea. Îi simți răsuflarea caldă care mirosea a whisky scump.

- Granger exagerează adesea cu complimentele.

Încercă să facă un pas în lateral, dar el o urmări cu aceleași mișcări în oglindă. De fapt, încercarea ei de a evita îi adusesese și mai aproape.

- Mă îndoiesc. Sunt convins că i-ai devenit indispensabilă în multe feluri, nu-i așa?

Caroline îi aruncă o privire de gheață.

- De ce insiști să faci aceste comentarii răutăcioase, Rink?

- Pentru că-mi face foarte mare plăcere să văd cum te enervezi, de-aia. Caroline, atât de tânără, atât de dulce, atât de sfioasă, atât de... pură, zise el barjocoritor.

Caroline vru să îi dea o palmă, dar el îi apucă mâna și i-o suci la spate, trăgând-o spre el. Îi lipi sânii de pieptul lui puternic. Caroline se lovi cu vârfurile degetelor de la picioarele goale de ghetetele lui. El își coborî fața la doi

centimetri de a ei. Când îi vorbi, fiecare cuvânt se auzi ca un şuierat:

- Te-am iertat o dată pentru asta, dar dacă mă mai pălmuiești vreodată, o să-ți pară foarte rău.

- Ce-o să faci? O să mă pălmuiești și tu?

Rink începu să rânjească.

- Ah, nu. Nu așa am de gând să mă răzbun. O să fac ceva ce n-o să-ți placă deloc. O lipi de trupul lui excitat ca să înțeleagă așteptările lui. Dădu să o sărute. Nu-i așa că vrei asta, Caroline? Hmmm? Catarama de la curea apăsă dureros pe abdomenul ei. Pentru toți ceilalți ești doamna Roscoe Lancaster, dar pentru mine vei rămâne mereu Caroline Dawson, o fată simplă care mergea vara prin pădure ca să ajungă la lucru... și care reușea să-mi sucească mințile.

Caroline îl privi sfidătoare. Ochii ei erau întunecați, aidoma unui nor de furtună care aducea ploaie, vânt și tunete. Părul pe care Rink îl admirase mai devreme îi încadra frumos chipul și îi cădea pe spate ca o cascadă.

- Înseamnă că încă îți amintești, Rink. Mă întrebam dacă te mai gândești la acea perioadă.

Pentru o clipă, Rink făcu ochii mari, după care și-i miji. Îi cercetă cu ardoare chipul, studiindu-i buzele, coborându-și privirea pe gâtul ei, pe sânii aceia care se ridicau în decolteul halatului. Avea o privire neliniștită, în el se dădea o luptă grea.

- Da, răspunse el nervos. La dracu'! Îmi amintesc.

Îi dădu atât de brusc drumul, încât ea se dezechilibra și se prinse de masa de toaletă. Până își recăpătă echilibrul, el părăsise deja furios camera.

La naiba! Ar fi dat orice să nu-și amintească.

Odată întors în camera lui, se dezbracă de cămașă, își umplu paharul din sticla pe care o șterpelise din dulapul cu băuturi al tatălui său și se aruncă în fotoliul de piele de lângă fereastră. Trase o dușcă, dar whisky-ul își pierduse savoarea și îl puse dezgustat deoparte. Se aplecă să se descalțe, aruncându-și cizmele pe covor.

Se așeză comod în fotoliu, lăsându-și capul să cadă pe perna comodă, lăsându-și gândurile să zboare la acea

zi de vară în care fugise de munca de la fabrica de bumbac, de pălăvrăgeala tatălui său și de aerul umed din Mississippi. Se dusesese la râu, se dezbrăcase la piele, aruncându-se în apa rece. O văzuse abia după ce ieșise din apă, după ce se ștersese și își trăgea pantalonii pe el...

- Dumnezeu! exclamă Rink. Se grăbi să își închidă mai repede fermoarul la pantaloni. De când stai acolo?

Expresia de pe chipul ei aproape că îl făcu să râdă în hohote. Dacă era surprins să o vadă, fata pur și simplu înlemnise.

Nu se aștepta să îi răspundă; fata reuși totuși să îngaime:

- Tocmai... tocmai am ajuns.

- Păi, mă bucur să aud asta pentru că tocmai am făcut o baie în pielea goală. Dacă ajungeai mai devreme ne-am fi simțit amândoi foarte jenați.

Pe față avea un rânjet larg și încrezător, cu o urmă de îngâmfare. Fata încă tremura din toate încheieturile, dar reuși să schițeze un zâmbet timid.

- Sper că nu te-am deranjat, spuse ea cu o politete care, în situația respectivă, îl amuză.

- Nu. Am terminat. Este așa de cald! Trebuia să fac o baie.

- Da, e foarte cald. Mi-am zis să fac o plimbare pe malul râului. E mai răcoare aici decât pe drum.

Prezența ei îl intrigă încă de la început. Nu numai că era o fată de o frumusețe rară, dar era și diferită. Purta o fustă de bumbac, curată și călcată, dar demodată. Bluza albă de bumbac mirosea a detergent și a apret, nu a parfum Youth Dew, foarte popular printre domnișoare la acea vreme.

Prin bluza subțire se vedea linia de la o bustieră albă care era, cu siguranță, la fel de strânsă ca o cămașă de forță. Fetele pe care le cunoștea el purtau ceva numit soutien push-up, al cărui scop era să înnebunească băieții, era convins de asta.

Își luă ochii de la pieptul ei, rușinat că începuse să o studieze așa cum studia orice altă femeie care îi ieșea în cale. Era o copilă. Să fi avut cincisprezece, poate șaisprezece ani? Cel mult. Și părea speriată de moarte.

Dar, Dumnezeu, era superbă! Un ten curat; ochi de culoarea smaraldului; un trup subțire, dar cu o dulceață atât de feminină. Părul îi strălucea în lumina soarelui, ca lemnul de mahon lustruit. De fiecare dată când frunzele copacilor foșneau în bătaia vântului, razele soarelui pătrundeau prin crengile bogate.

- Unde mergi?

- În oraș. Lucrez la Woolworth.

Nu cunoștea alte fete care să lucreze pe perioada verii. Majoritatea zăceau tolănite la bazinele private sau publice, pierzând vremea până se întâlneau cu cineva cunoscut și organizau petreceri seara.

- Numele meu este Rink Lancaster.

Ea îl privi ciudat, iar Rink se întrebă dacă nu cumva din cauză că era pe jumătate dezbrăcat. Încerca să își țină curiozitatea sub control, însă privirea îi fugi la pieptul lui, la abdomen, la fermoarul pantalonilor încă desfăcuți. În mod normal, asta i-ar fi dat lui Rink de înțeles că fata era o pradă ușoară, că era dornică și disponibilă. Însă inocența din ochii ei îl făcu să se simtă jenat. Privirea îi revenea mereu spre fermoarul pantalonilor, iar Rink se simți excitat, fără să vrea.

Încercând să păstreze un aer degajat, se apropie de ea și-i întinse mâna. Fata tresări, după care îi strânse mâna timid.

- Caroline Dawson, zise ea ridicându-și emoționată ochii spre el.

Se priviră lung.

Minutele treceau, insectele zumzăiau în jurul lor, un avion zbură deasupra lor, apa curgea printre pietrele de râu. Trecu mult timp până se mișcă și îi dădu drumul la mână.

- Dawson? întrebă Rink, uimit să își audă vocea atât de subțire, ca în urmă cu zece ani când era „în schimbare“. Ești fiica lui Pete Dawson?

Își coborî privirea în pământ și o văzu întristându-se. La naiba! De ce o întrebase pe tonul acela neîncrezător? Toată lumea îl știa pe Pete Dawson care își petrecea toată ziua jucând domino, cerșind bani oricărui fraier care-i ieșea în cale, până reușea să strângă suficient cât să-și cumpere o sticlă de whisky ieftin în care să-și înecă amarul.

- Da, spuse ea timid. Apoi, cutremurându-se ușor, își ridică privirea cu un aer demn care îi încălzi sufletul lui Rink și spuse: Trebuie să plec sau o să întârzi la slujbă.

- Mi-a făcut plăcere.

- Și mie.

- Ai grijă cum umbli prin pădure.

Fata începu să râdă.

- Ce e așa amuzant?

- Tu-mi spui mie să am grijă când tocmai te-ai scăldat acolo? răspunse ea, arătând cu degetul spre râu. Sigur e plin râul de mocasini și numai Dumnezeu știe de câte și mai câte. De ce nu te-ai dus la piscinele din oraș?

Rink ridică din umeri.

- Îmi era cald.

Îi era cald. Doamne, cât era de fierbinte! Caroline începu să râdă, dându-și capul pe spate, iar gâtul ei era atât de fin, vulnerabil și îmbietor. Părul îi cădea frumos pe gât și umeri. Mirosul de detergent și de apret era mai fermecător decât oricare alt parfum pe care îl simțise vreodată și se îmbina de minune cu parfumul proaspăt al pielii ei. Râsul fetei, vesel și sincer, părea palpabil, de parcă ar fi ieșit din corpul ei să îl mângâie. Să îl mângâie acolo unde se simțea atât de bine, acolo unde îl durea cel mai tare.

Da, el era fierbinte. Fierbea de la atâta căldură.

- Când ieși de la serviciu?

Rămase la fel de surprins ca și ea când se auzi adresându-i întrebarea.

- La nouă. Fata făcu precaut un pas în spate.

- După lăsarea întunericului? Mergi singură acasă așa târziu?

- Da. Însă seara n-o iau prin pădure. Vin pe aici numai pe timp de zi.

Rink rămase pe gânduri. Nu mai cunoscuse o fată ca ea, nici în Winstonville, nici altundeva în Mississippi.

- Trebuie să plec, nu vreau să întârzii, repetă ea și făcu un alt pas în spate, dar simți ezitare și din partea ei.

- Da, sigur. Ar fi păcat să întârzii. Ne mai vedem, Caroline.

- Pa, Rink.

Își spusese mai multe prin gesturi decât prin cuvinte când se despărțiseră. Rink spera că se vor reîntâlni. Ea nu ar fi visat niciodată la asta.

Băiatul se îndreptă spre decapotabila sa și sări la volanul mașinii fără să deschidă portiera. Conduse până la The Retreat în timp-record și se îndreptă glonț spre camera sa, urcând câte două trepte deodată, și...

Acum, ca și atunci, gândul îi fugi la Caroline. Se văzu intrând în aceeași cameră, în acea după-amiază de vară, în urmă cu doisprezece ani. Atunci, la fel ca și acum, își aruncase hainele pe podea și se trântise în același fotoliu. Stătuse în aceeași poziție tristă, cu gândul la aceeași femeie care continua să fie un mister pentru el, la fel de înșelătoare, stăruitoare și obsedantă.

Și acum, la fel ca și atunci, știa prea bine că, oricât de mult și-ar fi dorit, erau prea puține șanse să își potolească dorința arzătoare, dureroasă.

capitolul 3

Se trezi devreme. Sperase să reușească să doarmă mai mult, să amâne momentul când va fi nevoită să înfrunte problemele legate de boala lui Roscoe și de întoarcerea lui Rink în Winstonville.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se ușor. Se ridică din pat, ieși pe hol și se îndreptă spre balconul de la etaj. Soarele încă nu ieșise din spatele copacilor, dar cerul era luminat de o nuanță plăcută de roz. Doar semiluna și o stea mai împodobeau cerul

purpuriu. Ceața se ridica ușor din iarba plină de rouă. Avea să fie o nouă zi umedă.

Îl zări pe Rink pe terasa de la intrare. Acesta se opri pe ultima treaptă, privind lung spre peisajul pe care Caroline știa că îl adoră. Pământul acela era ca aerul pentru el. Îl compătimi pentru toți anii în care își impusese să stea departe de casa pe care o iubea.

Se îndreptă fără grabă spre mașina parcată în fața casei. Era îmbrăcat în blugi și cu o geacă sport, o combinație ciudată pentru un cowboy de rând, dar perfectă pentru el. Blugii erau uzați, dar la modă, spălați și călcați la dungă. Caroline îl văzu căutând cheia de la mașină în buzunare.

Deschise portiera. Acela fu momentul în care o zări din întâmplare pe balcon. Se sprijini de mașină și o privi lung.

Caroline rămase nemișcată, fără să îi vorbească, fără să îl salute, decât cu ochii. Sub cerul roz-auriu al zorilor se uitară îndelung unul la altul susținându-și privirea. Lumina tulbure a dimineții părea ireală, de dincolo de timp. În acel moment tăcut de intimitate își lăsară garda jos. Putură să se bucure unul de altul. Nu mai exista nimic în lume în afară de ei înșiși.

În cele din urmă, el urcă în Lincoln, fără nici un cuvânt, și plecă. Întristată, Caroline se întoarse în camera ei și începu să se îmbrace. Se privi în oglindă, întrebându-se: „Oare cum de am ajuns aici?”

Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată sau singurul bărbat pe care aproape că îl iubise era Rink Lancaster. Pentru o perioadă scurtă, trăiseră ceva foarte special și foarte rar. Cel puțin, pentru ea fusese ceva special și rar. Își permisesese să spere că imposibilul putea să devină realitate. Se păcălise singură, crezând toate cuvintele pe care i le spusese în vara aceea. Dar vorbele lui nu însemnaseră nimic. Nu fusese altceva decât o nouă cucerire pentru el.

Acum, printr-o capcană crudă a destinului, era soția tatălui său. A tatălui său! Atunci când Roscoe o ceruse de soție crezuse că toate visurile ei aveau să devină

realitate. Avea să se bucure de un statut social bun, de bani. Toți acei oameni care o priviseră de sus toată viața ei aveau să îi acorde respectul cuvenit.

Rink plecase, nu avea să se mai întoarcă. Oare de ce nu se gândise că exista riscul să revină în viața ei, de ce nu se gândise la sentimentele pe care avea să le trezească în sufletul ei întoarcerea lui? Fusesse oare sinceră cu ea însăși? Oare se căsătorise cu Roscoe nu ca să îl facă fericit, nu ca să îl ajute la firmă sau ca să fie o prietenă pentru Laura Jane, ci ca să îl facă gelos pe Rink, ca să se răzbune pe el pentru că o părăsise? Încerca cumva să îl facă să plătească pentru durerea pe care i-o pricinuisse trădarea lui? Sperase în secret că, odată căsătorită cu tatăl lui, el avea să își amintească acea vară din urmă cu doisprezece ani și să se înfurie?

Zâmbi trist către propria reflexie din oglindă. „E pur și simplu intrigat, Caroline. Intrigat și dezgustat.”

Haney era deja în bucătărie când Caroline coborî să își toarne o ceașcă de cafea.

- Bună dimineța.

- V-ați trezit foarte devreme, spuse menajera peste umăr.

- Trebuie să plătesc salariile și vreau să mă apuc de asta devreme, să am liber tot restul zilei, răspunse ea, sorbind din cafea. Și tu te-ai trezit mai devreme decât de obicei.

- Vreau să-i pregătesc un mic dejun delicios lui Rink.

- A plecat deja, Haney.

Haney se întoarse brusc către Caroline.

- Deja?

- Da. Acum vreo oră.

Haney clătină supărată din cap, oftând.

- Nu mănâncă așa cum trebuie. Eu îl așteptam să-i fac micul lui dejun preferat și el o ia la goană.

Caroline încercă să o consoleze:

- De ce nu pregătești micul dejun pentru Laura Jane? Și cheamă-l și pe Steve la masă. Sunt sigură că s-ar bucura amândoi.

- Bine, bombăni Haney. Dar n-o să fie la fel fără Rink. Nimic n-a mai fost la fel după ce s-a însurat cu fata aia și a plecat de aici.

Haney avea dreptate, își zise Caroline în timp ce se îndreptă spre partea din spate a casei, în biroul lui Roscoe. Îndurerată, își aminti de ziua în care Rink nu venise la întâlnirea stabilită. Se dusese la serviciu cu inima frântă, doar ca să audă ultima bârfă, despre cum Rink Lancaster urma să se însoare cu Marilee George, una dintre cele mai cunoscute debutante din Winstonville. Din acea clipă, viața lui Caroline nu mai fusese aceeași.

Trecu repede prin registrele de plată fără să își bată prea tare capul. Când sună la fabrică, maistrul din tura de dimineață o asigură că lucrurile mergeau bine.

- Una dintre mașini merge puțin mai greu, dar nu e cazul să vă îngrijorați de asta acum.

- Contez pe tine să ai grijă ca lucrurile să decurgă normal, Barnes. Cât timp e în viață, Roscoe rămâne în continuare șeful și trebuie să-i dau socoteală.

- Sigur, doamnă, răspunse maistrul înainte să închidă telefonul.

Era sigură că unii bărbați erau scandalizați de ideea de a primi ordine de la o femeie, mai ales de la fiica bătrânului Pete Dawson. Dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, nu își exprimară niciodată părerea cu voce tare. Le era mult prea teamă de Roscoe. Dar ce avea să se întâmple după moartea lui?

- Probleme?

Își ridică privirea și îl văzu pe Rink în prag. Își dădu seama că stătea încruntată și încercă să se relaxeze.

- Probleme minore. Știi cum e cu fabrica.

- De fapt, nu prea știu. Întră relaxat în birou, cu geaca sport atârându-i pe umăr. Primii trei nasturi de la cămașă erau descheiați, lăsând la vedere gâtul bronzat și părul negru de pe piept. Am plecat de acasă înainte să am prea mult de-a face cu fabrica. Se sprijini de birou.

Se aplecă, apropiindu-și fața de a ei. De ce nu-mi povestești tu cum stă treaba, șefa?

Clocotind de furie, Caroline se ridică, lăsând scaunul să alunece pe roțile în spate. Se priviră de parcă ar fi fost pe ringul de box, așteptând gongul de început de repriză.

- Rink, Haney m-a trimis să te caut. E gata micul dejun și vrea să mănânci. Laura Jane intră veselă în cameră, îmbrățișându-și fratele. Bună dimineața. Caroline, trebuie să te iau și pe tine. Haney mi-a zis să nu care cumva să veniți cu scuze.

O nouă ceartă fusese evitată, dar Rink nu avea de gând să o lase să scape așa ușor. Îi întinse mâna.

- Caroline.

Nu avu altă soluție decât să îl ia de mână și să se lase condusă. Nu îi dădu drumul până nu ajunseră în sufragerie. Faptul că o ținea și pe Laura Jane de mână nu avea nici o importanță. Caroline simți furnicături acolo unde palmele li se atingeau, acolo unde degetele lui se agățau posesiv de ale ei.

În ciuda mesei frumos pregătite de Haney, atmosfera nu fu plăcută. Rink nu păru prea încântat să îl vadă pe Steve așezat la masă lângă Laura Jane. Iar Steve nu se simțea în largul lui, de parcă s-ar fi așteptat să îl dea cineva afară în orice clipă.

Ostilitatea dintre Rink și Caroline era palpabilă, chiar dacă se străduiau din răspuțeri să fie politicoși unul cu celălalt. Haney nu înțelegea care era motivul și era nemulțumită pentru că tensiunea dintre ei îi zădărnicea eforturile de a se asigura că reîntoarcerea lui Rink era una specială.

- De ce sunteți supărați? întrebă brusc Laura Jane.

Se uitară toți la ea consternați. Ea era singura care se arăta fericită, bucurându-se de prezența celor dragi. Dar intuiția ei nu dădea greș, așa că simțise atmosfera încordată de la masă.

Caroline fu cea care rupse în cele din urmă tăcerea:

- Ne facem griji pentru Roscoe, spuse ea pe un ton calm, luând-o de mână.

- Dar Rink este aici. Și Steve. Îi aruncă o privire drăgăstoasă. Hai să ne simțim bine!

Îi făcură pe plac rușinați. Rink nu se mai uită neîncrezător la Steve, încruntându-se de fiecare dată când îl observa privind-o pe Laura Jane. El și Caroline încetară să se mai încrunte unul la altul, ba chiar începură să discute despre oameni pe care Rink îi cunoscuse în urmă cu mulți ani. Îl puse la curent despre cine se căsătorise cu cine, cine divorțase de cine, cine reușise în viață și cine nu.

După ce terminară de mâncat, Steve se ridică, îi mulțumi lui Haney și se îndreptă spre bucătărie.

- Așteaptă-mă, Steve, zise Laura Jane. Vin cu tine să văd mîna.

- Mergem la spital, Laura Jane, i-o tăie Rink.

- Dar vreau s-o văd. I-am promis lui Steve că am să merg la grajduri în dimineața asta.

Steve se foi neliniștit pe loc.

- Laura Jane, tatăl tău o să fie dezamăgit dacă nu te duci să-l vezi. Mîna nu pleacă nicăieri, o liniști el. Mergem altă dată la ea.

- Bine, Steve, răspunse ea ușor. Vin la tine de îndată ce mă întorc.

Steve încuviință, îi mulțumi din nou lui Haney și plecă în grabă. Nu îndrăzni să îl privească pe Rink în ochi înainte să iasă din casă.

Caroline se ridică de la masă.

- Sunt gata în câteva minute, Rink. Laura Jane, nu vrei să te aranjezi puțin înainte să plecăm?

- Ba da.

Coborără câteva clipe mai târziu. Rink le aștepta deja la intrare. Haney era lângă el, cu o vază de trandafiri în mîna.

- Haney vrea să vină cu mașina ei în urma noastră, să-i aducă flori lui tata. Și apoi se întoarce. Laura Jane, nu vrei tu să mergi cu ea, să ții florile ca să nu se verse apa?

- Merg eu cu ea, se oferă Caroline în grabă.

Dar privirea rece a lui Rink îi transmise că era de altă părere.

- Aș vrea să stăm de vorbă pe drum. O conduse hotărât la Lincoln în timp ce Haney intră în dubița care aparținea conacului The Retreat, dar pe care o folosea de câte ori avea nevoie.

- Ai vorbit azi-dimineață cu domnul doctor? Întrebă Caroline ca să spargă tăcerea de gheață.

- Da. Mi-a zis același lucru pe care vi l-a spus și vouă.

- Ți-a spus... când se așteaptă să...

- În orice clipă. Erau deja pe autostradă, în drum spre oraș când Rink vorbi din nou: Cine e Steve ăsta?

- Steve Bishop.

Caroline era deja în alertă. Știa ce avea să urmeze și nu era deloc încântată.

Rink era vizibil iritat.

- Ai putea să dezvolți puțin pe seama acestui subiect?

- Este veteran, a luptat în Războiul din Vietnam.

- De-aia șchiopătează? A fost rănit în luptă?

- Și-a pierdut piciorul stâng de la genunchi în jos. Se întoarse cu fața spre el în timp ce vorbi.

El nu-și luă ochii de la drum, dar îl văzu înfingându-și degetele în volan, încordându-și brațele. Avea un chip dur pe care se citea o voință de fier, o hotărâse stăruitoare. Și mândrie. Atât de multă mândrie.

Știa că voia să găsească motive pentru care să nu îl placă pe Steve. Faptul că aflase acum că suferea de handicap nu îi ușură misiunea.

- Era înverșunat și ursuz când a venit la interviul pentru postul de administrator. Cred că atitudinea lui era doar un mecanism de apărare împotriva respingerilor. Este conștiincios, muncitor și cinstit.

- Nu-mi place atașamentul Laurei Jane față de el.

- De ce?

- Mai întrebi? răspunse el, întorcându-se spre ea. Pentru că este un atașament nesănătos și periculos, de-aia. Nu are de ce să umble toată ziua după un bărbat neînsurat.

- Nu văd de ce nu, nici ea nu e căsătorită.

- Este o fată care nu știe nimic despre sex. Nimic. Sunt sigur că habar n-are care e deosebirea dintre un bărbat și o femeie și de ce sunt diferiți.

- Bineînțeles că știe!

- Bine, atunci, cu atât mai mult n-ar trebui să petreacă atât de mult timp în compania lui. Îți garantez că el știe diferența.

- Eu cred că Steve e perfect pentru ea. Este un om bun și răbdător. A suferit și el destul, și nu numai fizic. Știe ce înseamnă să fii un proscris, să te simți respins de cei din jur, așa cum s-a întâmplat mereu în cazul Laurei Jane.

- Și dacă se hotărăște să profite de inocența ei? Din punct de vedere sexual.

- Nu e în stare de așa ceva.

Rink pufni:

- Ba sigur că e în stare. E bărbat, iar Laura Jane este o femeie frumoasă. Are o mulțime de ocazii să profite de ea.

- Sigur, tu ești expert în așa ceva, nu?

Vorbele acelea usturătoare îi ieșiră fără să vrea pe gură. Rink frână brusc, cu zgomot, în parcare a spitalului și se întoarse imediat cu fața spre ea. Erau amândoi la fel de furioși. Deja își vărsase amarul, putea să meargă până la capăt:

- Tu știi exact cum e să profiți de o fată inocentă, să o minți, să-i faci promisiuni pe care nu ai de gând să le respecti.

- Te referi la vara aceea?

- Da! N-am înțeles niciodată cum ai putut să te porți atât de frumos cu mine și să o lași pe Marilee gravidă. Trebuie să fi fost epuizat. Sau eu am fost încălzirea pentru marele tău final?

Rink îi îmbogăți vocabularul cu câteva vorbe bine alese înainte să deschidă portiera și să o trântască în urma sa. De-abia atunci își dădu Caroline seama că Hane și Laura Jane îi așteptau deja în fața spitalului. Își strânse pumnii nervoasă, dar se strădui să pară calmă

în momentul în care Rink îi deschise portiera și o ajută să iasă din mașină. Traversă holul spitalului și urcă cu ceilalți în lift cu o expresie perfect relaxată.

Asistenta de la etaj le spuse că puteau intra toți odată în salon, dar nu puteau rămâne prea mult.

- A avut parte de o noapte grea. S-a chinuit mult, le zise ea pe un ton trist.

- Cred că e mai bine să intru eu prima și să-i spun că ești aici, zise Caroline.

Nimeni nu se împotrivi. Rink era încordată și distant. Haney era ciudat de abătută. Laura Jane avea privirea pierdută, de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă în orice clipă.

Caroline deschise larg ușa grea și intră în încăpere. Era cel mai spațios și cel mai scump salon din spital. Mai multe aranjamente florale erau frumos așezate pe pervazul ferestrei și pe măsuta de televizor. Chiar dacă nu îi plăcea să recunoască asta, Roscoe era prea puțin iubit de cei din jur. Însă mulți îl respectau sau se temeau de el, drept dovadă mulțimea de mesaje și de flori.

Nu părea deloc intimidant când își deschise ochii. Pielea lui căpătase acea nuanță cenușiu-gălbuie, ca de moarte. Avea cearcăne adânci în jurul ochilor. Buzele îi erau vinete. Dar ochii îi rămăseseră la fel de negri și de plini de viață ca întotdeauna.

- Bună dimineața. Caroline se apropie de el, îl luă de mână și îl sărută pe frunte. Asistenta ne-a spus că ai avut o noapte grea. Ai reușit să te odihnești?

- Nu mă dădăci, Caroline, zise el, dându-i drumul la mână. De acum înainte o să tot am timp să mă odihnesc. Râse chinuit. Sau o să ard în flăcările iadului, după cum speră unii. Ai pregătit ordinele de plată?

- Da, răspunse ea, făcând un pas în spate, nepunând la suflet respingerea gestului ei de afecțiune. Era grav bolnav. Își permitea să fie supărat. De dimineață. O să trimit după-amiază cecurile la fabrică.

- Bun. Nu vreau să se creadă că am murit. Își puse mâna pe burtă și înjură de durere.

Când se calmă, Caroline îl întreabă cu blândețe:

- Te simți în stare să-i chem pe ceilalți?

- Pe cine?

- Laura Jane și Haney.

- Haney! Ticăloasa aia ipocrită! M-a detestat din prima clipă. A crezut mereu că m-am căsătorit cu Marlina pentru averea ei și pentru The Retreat. M-a învinovățit când a fugit Rink de acasă. M-a învinuit pentru toate neajunsurile familiei noastre.

Caroline făcu pe avocatul diavolului:

- Atunci de ce nu ai concediat-o până acum?

- Pentru că-mi place când ne luăm la harță. Mă ține în alertă. Și acum vine să bocească la căpătâiul meu? Ha!

Caroline îl mai văzuse în starea asta de spirit, dar obișnuia să îl ignore până îi trecea. Îi păru rău să vadă că avea același comportament în ultimele lor zile împreună.

- Te rog, Roscoe! Nu te supăra. Haney ți-a adus niște trandafiri din tufele noastre de acasă.

Accepră să o vadă pe menajeră fără prea mult entuziasm.

- Laura Jane nu are ce căuta aici. Locul ăsta o s-o bage în sperieți. Știe că n-o să mă mai întorc acasă?

Caroline își feri privirea de la acei ochi reci.

- Da. Am vorbit cu ea ieri.

- Și ce a spus?

- Că o să ajungi în rai, alături de Marlina.

Începu din nou să râdă până ce durerea puse din nou stăpânire pe trupul lui.

- Da, numai o fată prostănacă ar putea crede asta.

Cuvintele lui o mâhniră profund pe Caroline, dar nu comentă. Puțini erau dispuși să îl contrazică pe vreo temă pe Roscoe, chiar și în legătură cu felul în care se exprima.

- Pot să le spun să intre?

- Da, da, răspunse el, fluturând slăbit din mână. Hai să terminăm odată cu asta!

- A mai venit cineva, Roscoe.

Tonul ei liniștit îl făcu să se uite din nou la ea. O studie lung, cercetător, făcând-o să se simtă extrem de inconfortabil.

- E Rink? S-a întors?

Caroline încuviință.

- Da, de îndată ce l-a sunat Granger.

- Așa, bine. Vreau să-mi văd fiul, să vorbesc cu el înainte să fie prea târziu.

Inima lui Caroline se umplu de fericire. Era momentul ca acești bărbați încăpățânați să își rezolve problemele. Se grăbi spre ușă, fără să vadă privirea rece, calculată a lui Roscoe care o urmărea cum iese.

Laura Jane intră prima. Alergă spre pat, îmbrățișându-și tatăl cu căldură.

- Mi-a fost dor de tine, tati! zise ea. Avem o mână nouă. E foarte frumoasă.

- Mă bucur, Laura Jane, spuse el, eliberându-se ușor din strânsoarea ei.

Caroline îi privi, dorindu-și ca, măcar o dată, Roscoe să dea dovadă de aceeași afecțiune spontană ca fiica lui.

- Văd că ai umblat prin tufișuri, mormăi el ursuz, uitându-se spre menajeră cu o privire încruntată.

Haney suportase ani la rând răutățile lui. Dar de astă dată nu se simți intimidată.

- Da. Dar ăștia sunt numai o parte din trandafirii culeși. Restul sunt pe masa din sufragerie.

Roscoe aprecie energia ei. Duseseră un război rece timp de mai bine de treizeci de ani și o considera un adversar redutabil.

- Lasă-le naibii de flori! Mi-ai adus ceva de mâncare?

- Știi că n-ai voie să mănânci ce vrei tu, trebuie să ascuți de doctor.

- Ce dracu' mai contează? urlă el. Ia spune-mi!

Se uită urât la fiecare dintre cele trei femei, după care își îndreptă atenția către fiul său. Rămaseră așa o lungă perioadă de timp. Nimeni nu se mișcă. În cele din urmă, Roscoe începu să râdă ușor, sacadat.

- Încă ești supărat pe mine, Rink?

- Mi-a trecut de mult, domnule.

- De-aia te-ai întors? Să faci pace cu bătrânul tău tată înainte să dea colțul? Sau ai venit pentru citirea testamentului?

- Nu am nevoie să-mi lași nimic prin testament.

Haney interveni cu tact. Se temuse că reîntâlnirea nu avea să fie una plăcută.

- Eu mă duc acasă cu Laura Jane. Laura Jane, ia-ți la revedere de la tatăl tău și hai să mergem!

Ascultătoare, tânăra făcu întocmai.

Roscoe abia dacă observă când cele două ieșiră din salon. Nu își luă o clipă privirea de la fiul său. Caroline rămase singură cu două generații de bărbați Lancaster, pe care îi despărțea mai mult decât vârsta.

- Te-ai transformat într-un tânăr chipeș, Rink, spuse tatăl său, studiindu-l. Încăpățânat și rău. Răutatea nu se vede în toate pozele acelea zâmbitoare din ziare, dar m-am gândit eu că e acolo.

- Am avut un profesor bun.

Același răs îngrozitor umplu camera.

- Ai dreptate, fiule, ai dreptate. Nu ai cum să treci prin lumea asta fără o doză sănătoasă de răutate. Fii al dracu' cu cei din jurul tău și nimeni s-o să se pună cu tine. Le făcu semn spre scaune. Așezați-vă!

- Mulțumesc, dar prefer să stau în picioare, răspunse Rink.

Caroline se așeză pe scaun. Nu îl văzuse niciodată pe Roscoe chiar atât de dur. Nu era de mirare că Rink simțise nevoia să fugă de acasă. Știa că era mare dușmănie între cei doi, dar nu se așteptase la așa ceva.

- Din câte am citit în ziare, compania aia aeriană a ta te-a făcut bogat.

- Eu și partenerul meu am avut așteptări mari de la Air Dixie. Până acum am reușit să ne depășim toate obiectivele.

- Ai o tactică bună. Cu pasageri, fără pasageri, tarifele sunt mici și ai mereu activitate. Ai reușit să faci profit, când alte companii s-au retras de pe piață.

Nu vom ști niciodată dacă Rink rămăsese surprins să descopere că tatăl său urmărise îndeaproape succesul liniei sale aeriene pentru că nu schiță nici un gest.

- După cum am spus, suntem mulțumiți de rezultatele noastre.

O asistentă intră cu o tavă și cu o seringă.

- Am venit să vă fac o injecție pentru durere, domnule Lancaster.

- Să ți-o bagi în fund! Lasă-mă-n pace! urlă Roscoe.

- Roscoe, interveni Caroline, șocată de vulgaritatea lui.

- Domnul doctor m-a trimis, domnule Lancaster, insistă asistenta.

- Nu mă interesează ce zice escrocul ăla. Asta este viața mea, ce mi-a mai rămas din ea și nu vreau nici o injecție care să-mi ia durerea. Vreau să simt tot. Ai priceput? Valea!

Asistenta nu păru deloc încântată, dar ieși din salon.

- Roscoe, pur și simplu își...

- Caroline, ți-am zis să nu mă mai dădăcești atâta, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu îi mai vorbise niciodată pe tonul acela. Caroline se cufundă în scaun de parcă ar fi lovit-o. Rămase tăcută, cu buzele înțepenite.

- Dacă ai de gând să mă mai tratezi cu mila asta nenorocită, să nu îndrăznești să te mai întorci.

Respirând greu, Caroline își luă în grabă poșeta și părăsi salonul de spital cu o demnitate regală. De îndată ce ușa se închise în urma ei, Rink se năpusti asupra tatălui său.

- Ticălosule! Ochii lui aurii aruncau flăcări. Fiecare mușchi din trupul lui athletic era încărcat de furie. Nu ai nici un drept să vorbești așa cu ea, indiferent cât de mult suferi.

Roscoe râse pe înfundate, un sunet meschin, la fel ca expresia lui calculată.

- Am tot dreptul. E soția mea. Sau ai uitat?

Rink își încheștă pumnii. Înghiți în sec, după care ieși furios din încăpere.

La început nu o văzu pe Caroline. O observă abia mai târziu la capătul coridorului. Stătea lipită de perete, privind în gol pe fereastră. Se apropie de ea. Întinse mâna, se opri, după care își spuse: „La naiba!” și o atinse pe umăr. Ea reacționează instantaneu, încordându-se fără să-și dea seama.

- Ești bine?

„Dumnezeule”, își zise ea. „De ce mă întreabă pe tonul ăsta?” Cu mult timp în urmă, o întrebase același lucru. Aceleași cuvinte, pe același ton, aceeași grijă în timbrul aspru al vocii sale.

Se întoarse puțin să se uite peste umăr. Avea lacrimi în ochi. Poate pentru că soțul ei o umilise. Dar nu, nu de asta. Erau lacrimi provocate de amintiri. Îl privi în ochi și amintirile o purtară înapoi la acea primă noapte...

Văzu lumina farurilor în spatele ei și își mări pasul. Nu îi prea plăcea să meargă singură acasă. Firește, putea să îl aștepte pe tatăl ei, dar numai Dumnezeu știa când s-ar fi hotărât el să se îndrepte spre casă. În plus, în starea lui de ebrietate nu i-ar fi fost de mare ajutor dacă i-ar fi atacat cineva.

Aproape că murise de rușine în acea după-amiază, atunci când Rink Lancaster își dăduse seama că era fiica bețivului orașului. Știa că locuiau într-o casă dărăpănată și ca mama ei lucra ca spălătoreasă ca să pună mâncare pe masă și ca s-o îmbrace pe Caroline cu haine la mâna a doua căpătate de la clienții ei.

Ea îl recunoscuse imediat. Toată lumea din oraș știa cine era familia Lancaster. Îl văzuse pe Rink de multe ori, de la distanță, conducând ca un maniac mașina lui sport, roșie, decapotabilă, cu pletele negre fluturându-i în bătaia vântului. De obicei, era și o fată cu el, care își ținea mâna dreaptă pe după umerii lui. Cu radioul dat la maximum. Îi claxona și îi saluta pe toți cunoscuții, inclusiv pe polițiștii care nu păreau să observe depășirile

de viteză. Toată lumea îl știa pe Rink Lancaster, minunatul jucător de fotbal, căpitanul echipei de baschet, atletul perfect, moștenitorul proprietății The Retreat și a celei mai mari fabrici de bumbac din cinci districte.

Nu-și luase gândul de la el toată ziua cât lucrase la Woolworth. Acum se grăbea spre casă ca să se bage în pat și să continue să se gândească la el, la toate lucrurile pe care i le spusese în ziua aceea. Bineînțeles că el probabil că nu avea să își amintească...

- Bună, Caroline.

Mașina se opri în dreptul ei. Surprinsă, văzu zâmbetul de pe chipul lui Rink care se întinse pe scaunul pasagerului ca să îi deschidă portiera.

- Urcă! Te duc eu acasă.

Caroline privi lung până în capătul străzii de parcă cineva ar fi prins-o făcând ceva necuviincios.

- Nu știu dacă ar trebui să fac asta.

- De ce? Întrebă Rink râzând.

„Pentru că un băiat ca Rink Lancaster nu plimbă cu mașina o fată precum Caroline Dawson, de-aia.“ Dar nu îi spuse asta. Inima, care-i bătea cu putere în piept, nu o lăsă să vorbească.

- Hai, urcă, zise el cu un surâs irezistibil.

Se așeză pe scaunul de piele și închise portiera.

Se cufundă în scaunul luxos și se abținu cu greu să nu-și plimbe degetele pe pielea moale. Cadranele de pe bord clipeau în mai multe culori.

- Îți place milkshake-ul de ciocolată?

Băuse shake de ciocolată o singură dată în viața ei. Într-o zi, după ce mama ei primise salariul, opriseră la un restaurant din oraș și împărțiseră un milkshake, un mic răsfăț.

- Da.

- Am fost până la Dairy Mart. Ia, te rog!

Arătă spre paharul de pe consola aflată între cele două scaune. Avea capac, dar paiul ieșea printr-o mică gaură.

- Mulțumesc, zise ea timid, ridicând paharul și luând o înghițitură. Avea un gust rece, bogat și delicios care o făcu să zâmbească de plăcere.

Rink îi întoarse surâsul.

Radioul nu era dat prea tare, iar acoperișul mașinii era tras. Nu voia să îl vadă cineva cu ea. Caroline înțelegea asta și nu o deranja. Venise să o ia cu mașina; îi cumpărase un shake de ciocolată. Era îndeajuns.

- Cum a fost la serviciu?

- Am vândut un set de farfurii.

- Da?

- Erau urâte. Mie, una, nu cred că mi-ar plăcea să mănânc din ele.

Rink începu să râdă.

- Așadar, nu plănuiești să vinzi farfurii toată viața, nu-i așa?

- Nu.

- Și ce vrei să faci?

„Să merg la colegiu“, își spuse ea cu disperarea visătorului fără nădejde.

- Nu știu. Sunt bună la matematică. Numele meu a fost pe panoul de onoare doi ani la rând.

Simți nevoia să îl impresioneze cu ceva, să îi spună ceva care să-l facă să nu uite niciodată acea seară, pentru că știa că ea avea să și-o amintească tot restul vieții. Ea, Caroline Dawson, în mașină cu Rink Lancaster! De ce o alesese pe ea? Avea o mulțime de fete la cheremul lui, fete mai mari și mult mai versate decât ea. Fete îmbrăcate în haine frumoase, care mergeau la întâlniri sofisticate, fete ale căror mame făceau parte din diferite comitete și care conduceau mașini lungi, fete care nu s-ar fi oprit în veci să stea de vorbă cu Caroline Dawson.

- Matematică? Cred că mi-ai fi fost de mare ajutor la facultate. De-abia am reușit să trec la matematică.

- Ți-a plăcut la facultate?

- Sigur, a fost super. Dar mă bucur că s-a terminat.

- Ai absolvit?

- Acum șase săptămâni.

- Ce facultate ai făcut?

- A trebuit să mă decid între agricultură și inginerie. M-am gândit că deja știu o grămadă despre agricultură, așa că m-am specializat în inginerie.

- Cred că o să-ți fie foarte folositor în munca la fabrică.

- Presupun că da.

Fără să o întrebe unde stă, ieși de pe autostradă și o luă pe drumul de țară care ducea spre casa ei.

- Nu e nevoie să mă duci până acasă, se grăbi ea.

- E întuneric beznă aici.

- Nu mi-e teamă să merg pe jos, serios. Te rog, oprește!

Frână, fără să comenteze. Ea nu voia să o conducă până acasă. Ar fi trebuit să îi dea explicații mamei sale. Acea zi fusese una specială. Nu voia să împărtășească nimănui. Mai mult decât orice, nu voia ca el să vadă cartierul mizer în care trăia.

Odată ce opri motorul, totul se cufundă în tăcere. Stinse farurile și trase copertina decapotabilei. Razele argintii ale lunii căzură asupra lor. Vântul se juca prin părul ei.

Rink își sprijini brațul pe scaunul ei. O atinse cu genunchiul când se întoarse cu fața spre ea. Dar nu se mișcă. Caroline simți parfumul lui, îi văzu barba subțire. Nu era un băiat, era deja un bărbat. Nu mai fusese niciodată la o întâlnire, nu mai fusese niciodată singură cu un bărbat, de orice vârstă.

Timorată pentru că el nu spunea nimic, continuă să bea din milkshake. Rink nu își mută privirea de la ea. Caroline simți cum îi urmărea buzele pe pai. Paiul se opri cu zgomot când ajunse la fundul paharului și îl privi speriată.

El zâmbi.

- Ți-a plăcut shake-ul?

- Da, foarte mult. Mulțumesc.

Îi întinse paharul gol, iar el se aplecă și îl băgă sub scaun.

Când se îndreptă, se întinse ușor, privind-se ochi în ochi. La fel ca în după-amiaza aceea, conversația lăsă

loc unei curiozități de nestăvilit. Îl studie la fel de intens cum o făcea și el. Văzu cum își plimba privirea pe chipul ei, pe părul ei, pe gât, pe piept și o încercă un sentiment cald, plăcut, de parcă ar fi plutit. Simți o presiune puternică în partea de jos a trupului. O căldură necunoscută și încântătoare, interzisă și divină începu să pulseze în venele ei.

Îi mângâie buza de jos cu degetul mare, atingând-o ușor cu unghia lui frumos tăiată. Caroline vu senzația că o să moară sufocată. Brusc, nu mai putu să respire.

- Ești foarte frumoasă, zise el.

- Mulțumesc.

- Câți ani ai?

- Cincisprezece.

- Cincisprezece, repetă el îngândurat, luându-și privirea de la ea. Apoi, de parcă nu s-ar fi putut controla, își întoarse din nou ochii către ea. M-am gândit la tine toată ziua după ce te-am văzut în pădure.

Își ținea mâna pe obrazul ei, în timp ce o mângâia ca în transă cu degetul mare pe buza de jos.

- Serios?

- Da, șopti el. Nu mi te-am putut alunga din minte.

- Și eu m-am gândit la tine.

Asta păru să îi facă plăcere. Schiță un mic surâs.

- La ce te-ai gândit?

Obrajii îi luară foc și fu recunoscătoare întunericului care îi ascundea îmbujorarea de fetișcană. Încercând să îi evite privirea, se uită mai jos, la gâtul lui, la gulerul deschis.

- La mai multe lucruri, se grăbi ea să răspundă, ridicând din umeri, încercând să pară indiferentă.

- La mai multe lucruri? Îi zâmbi. Dar fu un zâmbet scurt, trecător, nu unul care să îl distragă de la examinarea amănunțită a chipului ei. Te-ai gândit la cum ar fi dacă... Păru să caute cuvintele potrivite.

„Ne-am pupa“ fu singurul lucru care îi veni ei în minte. Asta făceau adolescenții la orice întâlnire, nu? Nu despre asta șușoteau în grupurile în care ea nu era niciodată invitată să facă parte?

Dar Rink nu spuse asta. În schimb, o întrebă:

- Te-ai gândit la noi doi... împreună? Atingându-ne, poate?

- Atingându-ne? repetă ea, fără suflare.

- Sărutându-ne?

Caroline rămase cu gura ușor întredeschisă, dar nu scoase nici un sunet. Singurele zgomote pe care le auzea erau bătăile inimii sale.

- Ai fost sărutată vreodată?

- De câteva ori, minți ea.

- Ești așa de tânără, șopti el, închizând pentru o clipă ochii și deschizându-i apoi. Ți-ar fi teamă dacă te-ai săruta? Ți-ar plăcea dacă te-ai săruta?

- Nu mi-e frică de tine, Rink.

- Dar cealaltă întrebare? o provocă el, mângâindu-i părul.

- Cred că.. Cred că mi-ar plăcea... să mă săruți.

- Caroline, șopti el apropiindu-se.

Îi simți respirația și închise ochii. Apoi își atinseră buzele - încet, aproape ezitant. Când văzu că nu se retrage, Rink își aplecă ușor capul și apăsă mai intens. Buzele lor se întâlniră din nou și din nou, în sărutări scurte, ușoare, delicate, care trezi în ea o dorință despre care nu știa că era acolo. Nu erau simpli „pupici“. Pentru că oricine putea să facă asta și era sigură că nimeni nu mai trăise așa ceva.

Îi apucă fața între palmele lui și își puse gura, cu buzele deschise de data aceasta, peste gura ei. Simți limba lui atât de aproape de buzele ei, apoi chiar pe ele, atingându-le ușor.

Rink suspină încet înainte să-și aplece limba pe buzele ei. Caroline deschise ochii uimită. Îngheță. Apoi se lăsă pradă plăcerii sărutului și deschise buzele. Limba lui alunecă printre ele. Îi atinse vârful limbii, o frecă, o mângâie, împinse și mai adânc.

Când o îmbrățișă, ea își înfipse degetele în cămașa lui și se agăță de el. Înăuntrul ei se dădu o luptă, simți că toate sentimentele dădeau năvală asupra ei, fără să știe că era excitare. Voia să fie aproape de el. Nevoia

de a-i atinge trupul cu al ei era o dorință chinuitoare pe care o ținu cu greu sub control. Îi era teamă și în același timp tânjea după senzațiile pe care le trezise în ea.

Rink se îndepărtă cu părere de rău, îi sărută tandru buzele umede, după care se eliberă de ea, lăsând un spațiu îngrozitor între ei. Îi dădu drumul din îmbrățișare și îi luă chipul în palme. Caroline mai rămase câteva clipe cu ochii închiși. Când își ridică pleoapele grele, o moleșeală păru că îi invadase tot corpul.

- Ești bine?...

Acum, pe coridorul rece al spitalului, îi răspunse la fel cum o făcuse în urmă cu doisprezece ani, în acea noapte înmiresmată când se sărutaseră pentru prima oară.

- Da, Rink. Sunt bine.

Rink părea și el prins într-o amintire. Rămase mult timp lângă ea s-o privească, după care se întoarse brusc și zise:

- Hai să mergem!

capitolul 4

- Este așa de frumoasă!

- La fel ca tine.

Laura Jane mângâia grumazul mânzei, dar se opri și îl privi cu ochii ei negri pe Steve, care vorbise cu ardoare.

- Chiar crezi că sunt frumoasă?

Expresia ei îl făcu să se simtă vinovat. Era atât de vulnerabilă, credea orice. Nu se cuvenea să îi spună cu voce tare tot ce îi trecea prin minte. Sentimentele ei erau fragile, iar fi fost foarte ușor să le rănească.

Se ridică ușor de pe podeaua boxei, acoperită cu fân, lăsându-și greutatea pe piciorul teafăr.

- Ești foarte drăguță, spuse el scurt și se întoarse cu spatele la ea, ieșind din boxă.

Părea esențial să pună distanță între ei. Laura Jane nu avea de unde să știe ce sentimente trezea în el prezența

ei, parfumul floral, pielea ei catifelată. Dacă ar fi știut ce reacții reușea să stârnească în trupul lui, s-ar fi temut de el.

Apucă o șa de pe peretele grajdului. Rink îi spusese în după-amiază aceea că voia să meargă să călărească a doua zi de dimineață, iar Steve voia ca totul să fie perfect. Știa prea bine motivul pentru care Rink părea să nu îl simpatizeze. Doar nu era orb. Și nici insensibil. Rink nu avea cum să nu observe dorința, iar Steve știa prea bine că dragostea lui pentru Laura Jane se vedea de la o poștă.

Nu-l învinuia pe Rink pentru suspiciunile sale. Laura Jane era sora lui, o soră foarte specială care avusese nevoie de atenție specială toată viața ei. Dacă Steve ar fi avut pe cineva ca ea în viața lui, ar fi fost la fel de protector ca și Rink.

Și totuși, cum s-ar fi putut abține să nu o iubească? Nu pornise în căutarea dragostei. Nu se așteptase să ajungă vreodată să se îndrăgostească de cineva. Dar se întâmplase, și îi simțea lipsa în fiecare clipă în care nu era prin preajmă. Laura Jane rămase lângă el în timp ce curăța șaua. De fiecare dată când își mișca mâna, ștergând-o cu cârpa, aproape că îi atingea sânul cu cotul.

Se apucă de treabă cu și mai multă fervoare, încercând să nu se gândească la cum ar fi să îi simtă sânii în palmele lui bătătorite sau pielea fină a gâtului sub buzele lui.

Laura Jane, puțin dezamăgită că Steve nu continua să îi spună cât era de frumoasă, își luă la revedere de la iapă și veni după el

- Te doare piciorul?

Fără să-și ridice privirea, Steve răspunse:

- Nu. De ce?

- Pentru că ești încruntat, așa cum ești câteodată când te doare piciorul.

- Am de lucru, asta e tot.

Fata veni mai aproape.

- Te ajut eu, Steve. Lasă-mă să te ajut!

El se îndepărtă, chipurile ca să mai aducă o cârpă. Simțea cum îi fierbe sângele în vene. Era atât de dulce, atât de dulce, dar sentimentele pe care le trezea în el erau departe de a fi dulci. Când se afla în preajma ei se simțea ca un sălbatic salivând la doar câțiva pași de fecioara aleasă pentru sacrificiu.

- Nu, nu-i nevoie. Termin imediat.

- Nu crezi că sunt în stare, așa-i? Nimeni nu mă crede în stare de nimic.

Își întoarse imediat capul spre ea, scăpând cârpa.

- Nu-i adevărat, știu că poți.

Văzu durerea de pe chipul ei, suferința din ochii aceia negri, de nepătruns.

Ea scutură din cap.

- Toată lumea crede că sunt proastă și inutilă.

- Laura Jane, șopti el, simțindu-se îngrozitor, și-și puse mâinile pe umerii ei. Eu nu cred asta despre tine.

- Atunci, de ce nu mă lași să te ajut?

- Pentru că este muncă de jos și nu vreau să te murdărești.

Laura Jane îl privi cu nevinovăție, dorindu-și să îl creadă.

- Țasta e singurul motiv? Juri?

- Jur.

Steve nu îi dădu drumul, așa cum ar fi trebuit, ci continuă să o țină pe după umeri. Razele aurii ale soarelui care se strecurau prin pereții grajdului cădeau pe chipul ei. Era ca un inger, mai puțin flacăra arzătoare din ochii ei. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că aceea flacăra era de natură carnală.

- Știu că nu sunt inteligentă. Dar sunt isteată când vine vorba despre unele lucruri.

- Bineînțeles că da.

Dumnezeule! Ce cuvinte scotea de pe buzele ei rozalii, moi și umede. Ar fi vrut atât de mult să le guste. Ar fi dat orice să o strângă la piept, să simtă acel trup frumos și delicat lângă corpul lui stângaci, rănit, deformat. Ar fi ca un balsam tămăduitor pe trupul lui suferind, pe sufletul lui îndurerat.

- Am observat unele lucruri. Bunăoară, știu că Rink nu este fericit. Râde și încearcă să pară fericit, dar văd tristețea din ochii lui. El și Caroline nu se simpatizează. Ai observat și tu?

- Da.

- Mă întreb oare de ce. Se citea concentrarea pe chipul ei. Sau poate că se plac foarte mult, dar se prefac, să nu-și dea nimeni seama.

Remarca ei de bun-simț îl făcu să zâmbească. Asta era concluzia la care ajunsese și el după ce luase micul dejun cu ei. Păreau pregătiți să se dușmănească sau să se iubească. I se părea că balanța înclina mai mult spre iubire. Așa că îi șopti Laurei Jane:

- Cred că ai dreptate.

Fata îi zâmbi și se apropie de el.

- Crezi că sunt isteată? Și drăguță?

Îi cercetă fiecare detaliu al feței.

- Ești foarte frumoasă.

- Și eu cred că ești chipeș. Cu degetele ei delicate, ca de porțelan, îi mângâie obrajii aspri, plimbându-și degetele de-a lungul bărbiei sale.

El simți de parcă i-ar fi atins mai mult decât fața. Senzația pe care o trezi înăuntrul lui fu extrem de intensă.

Se înfioră și se îndepărtă repede de ea, lăsându-și brațele pe lângă corp.

- Nu spune asta, spuse el pe un ton mai dur decât și-ar fi dorit.

Laura Jane se retrase de parcă ar fi lovit-o.

- Vai, Dumnezeuule, Laura Jane, îmi pare rău! Îmi pare foarte rău!

Dădu să o mângâie, dar nu-l lăsă sufletul să o facă. Fata își acoperi fața cu palmele și începu să plângă cu suspine.

- Te rog, nu plânge!

- Sunt o persoană îngrozitoare.

- Îngrozitoare? Nu e adevărat. Nu se simțise niciodată atât de josnic. Era blestemat dacă o atingea și la fel de blestemat dacă nu o făcea. Pe de-o parte a fi fost un act sinucigaș să îi arate orice formă de afecțiune; Rink

lar fi ucis dacă ar fi aflat. Pe de altă parte, cum ar fi putut să o lase să sufere în halul acesta, să o lase să se simtă respinsă, neiubită, nedorită? Ești minunată, șopti el repede. Toată lumea ar trebui să fie așa ca tine.

- Nu-i adevărat, spuse ea privindu-l înlăcrimată. Îl iubesc pe Rink de mică. Am crezut că totul o să fie bine când se va întoarce acasă. Am crezut că este cel mai puternic, cel mai chipeș bărbat din lume. Dar acum, că s-a întors, am văzut că nu e așa. Își umezi buzele cu limba. Tu ești. Sâni ei mici vibrară sub rochia de vară. Lacrimile curgeau fără oprire pe obraji. Steve, te iubesc mai mult decât îl iubesc pe Rink!

Înainte să aibă timp să reacționeze, se aruncă în brațele lui, îl sărută repede pe buze și fugi din grajduri.

Își putea număra bătăile rapide ale inimii în timp ce îi bubuiau urechi. Era în egală măsură încântat și nefericit. Dumnezeuule, ce avea să se întâmple acum?

Nimic. Absolut nimic.

Stinse toate luminile din grajd și se îndreptă spre apartamentul său bine întreținut, însă dureros de singuratic din spatele clădirii. Întins pe patul îngust, își acoperi ochii cu antebrațul. Nu se mai simțise atât de disperat de când se trezise în spitalul armatei și aflase că urma să se întoarcă acasă... fără jumătate dintr-un picior.

- Oh, îmi pare rău, Rink. Nu te-am văzut.

- E în regulă, răspunse acesta din umbră. E casa ta.

Caroline închise ușa în spatele ei și se așeză pe leagănul de răchită. Trase adânc aer în piept, în acea seară rece. Își închise ochii obosiți și își odihni capul pe spătarul leagănului.

- Este casa ta, Rink. Eu sunt doar un oaspete atât timp cât...

- Mai trăiește tata.

- Da.

Rink nu zise nimic. Nu avea chef de ceartă.

- Nu te-ai mai întors la spital.

- Am sunat. Au reușit până la urmă să îi facă o injecție ca să doarmă. Doctorul mi-a spus că nu aveam de ce să stau acolo. Roscoe oricum nu și-ar fi dat seama. Am considerat că sunt mai folositoare aici, acasă, rezolvând unele probleme pentru fabrică. Se apropie perioada cu lesului și trebuie să ne asigurăm că suntem pregătiți.

- Nu aș vrea să fiu la spital când o să se trezească și o să-și dea seama că a pierdut o zi întreagă.

Caroline își frecă tâmpilele de parcă deja o durea capul de la țipetele care aveau să urmeze.

- Nici eu nu aș fi vrut să fiu acolo.

- Se poartă adesea așa cu tine?

- Nu. Niciodată. L-am văzut pierzându-și cumpătul cu alți oameni. Am îndreptat situația după el. Dar astăzi a fost pentru prima oră în care am fost în bătaia puștii.

- Înseamnă că ești o norocoasă, spuse Rink. Așa se purta tot timpul cu mama, tot timpul o bătea la cap pentru tot felul de nimicuri. Dumnezeu - dădu cu pumnul în scaun -, erau zile în care nu voiam altceva decât să-i trag una cât puteam eu de tare. Copil fiind, îl uram pentru că vedeam cât de nefericită era din cauza lui, când ea îi oferise totul. Totul.

O privi, iar Caroline avu impresia că se jena că îi dezvăluisese atât de multe.

- Vrei ceva de băut? se grăbi el să întrebe.

- Nu, mulțumesc.

Rink oftă în întuneric.

- Scuze. Am uitat. Nu bei defel, nu?

- După ce am crescut cu Pete Dawson? Nu, zise ea râzând. Nu obișnuiesc să beau.

- Atunci n-ò să beau nici eu. Se aplecă peste brațul scaunului și puse paharul pe jos.

- Nu, te rog. Nu mă deranjează. Nu miroși așa cum mirosea el.

Era un comentariu mult prea personal. Se uită să vadă cum interpretase spusele ei. Ochii lui aurii o țintu-iră în întunericul care îi despărțea. Ea fu prima care își îndepărtă privirea.

- Haney mi-a spus că tatăl tău a murit, zise Rink într-un final. Lăsă paharul neatins pe terasă.

- Da. L-au găsit mort într-o dimineață, într-un șanț, pe autostradă. Medicul legist a zis că a făcut infarct. Cred că a reușit în cele din urmă să se otrăvească.

- Și mama ta?

- A murit acum câțiva ani.

Privi pierdută spre asfințit. Mama ei de-abia dacă împlinise cincizeci de ani. Totuși, era o bătrână cocoșată și ridată spre sfârșit și murise de oboseală și disperare, dar recunoscătoare.

Rink se ridică de pe scaun și veni să se așeze mai aproape de ea, pe treptele terasei. Împreunându-și gleznele, se întinse pe spate și se propti în coate. Umărul lui atinse rama leagănului, periculos de aproape de glezna ei.

- Povestește-mi, Caroline. Ce s-a întâmplat în viața ta după vara aceea, după ce am plecat?

Ar fi vrut cu disperare să se apropie de el, să îl mângâie pe cap, să-și treacă degetele prin părul lui bogat. Trupul lui era lung și zvelt, puterea lui masculină era la fel de evidentă când stătea ca atunci când era în mișcare.

- Am terminat liceul și am obținut o bursă ca să merg la colegiu.

- O bursă? Cum? Întoarse capul și își lovi bărbia de piciorul ei. Se retrase grăbit.

- Nu știu.

Rink se ridică în capul oaselor și o privi curios.

- Nu știi?

Caroline scutură din cap. Nu reușea să își pună ordine în gânduri. La atingerea lui acestea se împrăstiau ca frunzele de toamnă într-un vârtej. Rink stătea cu genunchii la piept, cu brațele relaxate pe lângă corp. Degetele de la mâna stângă aproape că ajungeau la piciorul ei. Dar văzu că aștepta o explicație, așa că se adună și începu să vorbească, grăbită la început.

- Într-o zi, directorul liceului m-a chemat în biroul lui. Cu câteva zile înainte de absolvire. Mi-a spus că am primit o bursă de la un donator care dorea să rămână

anonim. Acoperea tot. Primeam chiar și o alocație de cincizeci de dolari pe săptămână pentru cheltuielile mele. Nici până în ziua de azi nu am aflat cine e.

- Doamne, Dumnezeu, șopti el. Haney îi spusese într-una dintre scrisorile ei bârfitoare că „fetișcana lui Dawson“ plecase la colegiu. („Nu cred că ți-o amintești. Era mai mică decât tine. Fetișcana lui Pete Dawson. În fine, a plecat la colegiu și toată lumea se întreabă cum de a reușit una ca asta.”) Și, la ceva timp după aceea, primise o scrisoare de la Laura Jane („Tati mi-a spus că o fată pe nume Caroline Dawson s-a căsătorit cu un băiat la colegiu. Zice că e o fată din sat, că poate o cunoști.”)

- După ce mi-am luat diploma, m-am mutat înapoi în oraș, continuă Caroline.

- Înseamnă că n-a ținut mult căsnicia ta.

Observația lui aparent întâmplătoare o nedumeri pe Caroline.

- Căsnicia mea?

- Cu tipul pe care l-ai cunoscut la colegiu.

Îl privi de parcă și-ar fi pierdut mințile.

- Habar n-am despre ce vorbești, Rink. Nici măcar n-am avut un prieten, darămite un soț. Ca să-mi păstrez bursa trebuia să am o medie de 9. Mi-am petrecut tot timpul învățând. Ce ți-a venit să spui așa ceva?

Rink rămase și el șocat. Oare era o invenție a Laurei Jane? Nu. Laura Jane nici măcar nu o cunoscuse pe Caroline înainte să înceapă să lucreze pentru Roscoe.

Roscoe.

O bănuială începu să incolțească în mintea lui. Întreaga poveste era de-a dreptul diabolică. Dar când venea vorba de Roscoe...

- Am auzit că te-ai căsătorit. Nu mai știu cine mi-a zis asta.

- Oricine a zis asta te-a mințit. Singurul bărbat cu care am fost vreodată căsătorită este...

- Tatăl meu.

După o pauză lungă, inconfortabilă, Caroline rosti întrebarea la care se gândise în toți acei ani:

- Ce s-a întâmplat între tine și Marilee?

- Cel de-al treilea război mondial, zise el râzând ironic.

Caroline nu spuse nimic. Rămase încremenită, jucându-se cu degetele.

- Nu a mers de la bun început. Nu voia copilul, cum nici eu nu-l voiam. S-a folosit de el ca să mă convingă s-o iau de soție. De îndată ce s-a născut Alyssa, am început formalitățile de divorț.

- O vizitezi? Pe Alyssa?

- Nu. Niciodată, răspunse Rink.

Chipul lui nu exprima nimic, dar tonul vocii sale lăsa clar de înțeles că subiectul era închis. Pe Caroline o durerea să constate că nu-și iubea copilul, singurul lui copil. Cum putea să fie așa de rece? Ani la rând după aceea vară minunată, visase la cum ar fi fost să aibă un copil cu el. Ar fi fost o mică părticică din el, un copil pe care să îl iubească în absența lui.

- După ce s-a finalizat în cele din urmă divorțul - a durat câțiva ani -, m-am concentrat strict asupra liniei aeriene.

- Sunt foarte mândră de tine, Rink, zise ea cu o voce atât de caldă și de sinceră, încât el nu se putu abține să nu își îndrepte privirea spre ea.

Zâmbi scurt.

- Da, am muncit ca un nebun să pun afacerea pe picioare. Era o modalitate de a-mi ține mintea ocupată, ca să nu mă gândesc la... alte lucruri.

- Care alte lucruri? La cei rămași acasă?

O privi preț de câteva clipe. Avea o privire aspră și sfredelitoare.

- Da, răspunse el scurt și se ridică. Se întoarse cu spatele la ea și se sprijini de una dintre coloane. La The Retreat, la Laura Jane. La tatăl meu, la fabrică. Winstonville era casa mea. Nu plănuiam să plec de aici.

- Ți-ai construit o viață nouă în Atlanta.

- Da.

„Așa cum e ea“, ar fi vrut să adauge. Casa lui era prea nouă, prea ostentativă. Nu avea personalitate sau clasă. Petrecherile erau prea bune. Iar femeile... femeile erau

prea împopoțonate, prea cosmopolite, prea prefăcute. La citea la fel de ușor cum îl citeau ele pe el.

Viața lui era o farsă. Nu că n-ar fi fost mulțumit de Air Dixie. Era. Linia aeriană era categoric un motiv de mândrie pentru că muncise la ea ani în șir.

Dar roadele succesului nu contaseră niciodată pentru el. Rădăcinile lui erau aici, în orașul acesta, pe aceste meleaguri bogate, în casa asta. Orice altă viață era o farsă. Nu avea de gând să își ierte tatăl pentru că îl gonise. Niciodată.

Dintr-odată se întoarse spre Caroline.

- De ce te-ai căsătorit cu el?

Aceasta se făcu mică în fața furiei lui.

- N-am să discut viața mea personală cu tine, Rink.

- Nu vreau să știu despre viața ta personală. Te-am întrebat doar de ce te-ai căsătorit cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, aproape că ți-ar putea fi bun! Porni hotărât spre ea, aplecându-se spre ea, apucând brațele leagănului, prinzând-o în capcană. De ce? De ce te-ai mai întors în orașul ăsta după ce ai terminat colegiul? Nu te mai aștepta nimic aici.

O durea gâtul, stând în poziția aceea ciudată, privindu-l fix în ochi.

- Mama încă trăia. M-am întors, m-am angajat la bancă și în câteva luni am reușit să strâng suficienți bani cât să o scot din cocioaba aia și să închiriez o casă în oraș pentru noi două. L-am întâlnit pe tatăl tău la bancă. S-a purtat frumos cu mine. Când m-a întrebat dacă vreau să vin să lucrez la fabrică, am acceptat. Mă plătea de două ori mai mult decât primeam la bancă, așa că am reușit s-o îngrop pe mama cu o fărâmbă de demnitate.

Îi simțea respirația pe față. Părul ondulat îi cădea pe frunte. S-ar fi zis că niciodată nu reușea să își încheie cămașa până la capăt. Nu o făcuse nici de data aceasta. Ochii ei erau la același nivel cu pieptul lui musculos. Era un bărbat; un bărbat viril; atrăgător, periculos de atrăgător. Nu voia altceva decât să-și ferească privirea, să nu vadă cât de atrăgător era.

- După o perioadă, am început să vin aici să lucrez, în loc să merg la biroul de la fabrică.

- Pun pariu că-ți plăcea la nebunie să fii invitată la The Retreat.

- Așa e! strigă ea, încercând să se apere. Știi cât de mult mi-a plăcut întotdeauna casa asta. Pentru fata aceea naivă care mergea prin pădure în drum spre serviciu era ca un castel din basme. Nu am de gând să neg asta, Rink.

- Continuă-ți povestea! Sunt de-a dreptul fascinat. Iar tatăl meu era Făt-Frumos din poveste?

- Bineînțeles că nu. Nu a fost vorba despre așa ceva. După moartea mamei mele am început să petrec mai mult timp aici. Roscoe se baza mult pe mine când venea vorba despre afaceri. M-am împrietenit cu Laura Jane. Roscoe ne-a încurajat în acest sens, având în vedere că nu are prieteni de vârsta ei.

Grăbită, își umezi buzele. Îi privi lacom buzele și limba.

- S-a întâmplat în mod firesc. Părea următorul pas având în vedere faptul că deja petreceam atât de mult timp aici. Când m-a cerut în căsătorie, am acceptat. Îmi putea oferi tot ce mi-am dorit vreodată, lucruri pe care nu le-aș fi putut obține altfel.

- Un nou nume.

- Da.

- Haine.

- Da.

- Bani.

- Da.

- O casă frumoasă.

- Cea pe care am îndrăgit-o mereu.

- Și pentru toate astea te-ai vândut tatălui meu! urlă el.

- Da, presupun că ai dreptate. Repulsia lui o făcu să se simtă murdară. Încercă să se justifice. Am vrut să fiu prietena de care avea nevoie Laura Jane. Am vrut să fiu aici să-l ajut pe tatăl tău.

- Carevasăzică, motivele tale sunt pur altruiste.

- Nu, recunosc ea, coborându-și privirea. Voiam să locuiesc la The Retreat. Voiam să mă bucur de respectul care i se cuvine soției lui Roscoe. Da, voiam toate aceste lucruri. Dacă ai fi trăit într-o cocioabă, dacă n-ai fi avut ce să mănânci toată viața ta, dacă ai fi fost nevoit să umbli în haine ponosite în timp ce alte fete purtau bluze și fuste asortate, dacă ar fi trebuit să lucrezi în fiecare zi după școală, chiar și sâmbetele, atunci când toți tinerii se plimbau în decapotabile și mergeau la Dairy Mart și la meciuri de fotbal, dacă ai fi fost fiica bețivului orașului, atunci poate că ai înțelege situația mea, Rink Lancaster!

Când îi strigă numele, dădu să se ridice din leagăn, dar el nu se clinti. Se lipi de trupul lui. O apucă de brațe și o trase spre el. Amândoi respirau greu, de parcă tocmai s-ar fi întors de la alergat.

Nu avea de gând să-și ridice ochii să îl privească. Dacă l-ar fi privit, nu avea de unde să știe ce s-ar fi întâmplat. Așa că se uită la pieptul lui, la pulsul lui grăbit. Își simți trupul greu, obosit, slăbit de pasiune. De-abia reuși să-și miște buzele încercând să vorbească.

- Dă-mi drumul, Rink! Te rog!

Nu o ascultă. În schimb, își lipi fața de gâtul ei. Neajutorată, Caroline își dădu capul pe spate. Buzele lui îi atingeau pielea, incitând-o cu respirația lui.

- Știind că ești soția tatălui meu, știind care sunt motivele pentru care te-ai căsătorit cu el, cum se face că încă te doresc?

Disperat, își mută capul de cealaltă parte a gâtului ei. Caroline își aplecă capul ca să-l primească.

Încercă să protesteze, fără prea multă convingere.

- Nu, Rink, nu face asta!

- Te vreau atât de mult că mă doare. Îi sărută pătimaș gâtul. O mușcă ușor. Te vreau. La naiba, de ce te vreau?

Caroline suspină.

- Dumnezeuule, ajută-mă, șopti ea.

Voia să se arunce în brațele lui mai mult decât orice. Avea nevoie de el, așa cum avea și el nevoie de ea, să uite de anii aceia triști prin care trecuseră amândoi. Preț

de câteva clipe, ar fi vrut să uite de toate, să rămână doar ei doi.

Dar era imposibil. Această siguranță îi dădu puterea să reziste și încercă din nou să se elibereze din strânsoarea lui.

Pe cât de repede o apucase în brațe, pe atât de repede îi dădu drumul. Făcu un pas în spate, respirând repede și sacadat. Caroline să grăbi spre ușa de la intrare.

- Caroline, strigă el, obligând-o să se întoarcă cu fața spre el. Mi-a fost întotdeauna greu să accept lucrurile care nu-mi convin. Nu aveam nici un drept să te iau la întrebări. Nu e treaba mea.

Îl vedea printre lacrimi ca prin ceață. Știa că, recunoscând asta, își călcăse pe inimă. Îi zâmbi ușor, un zâmbet care spunea multe.

- Chiar așa, Rink? întrebă ea încet.

Intră în casă și urcă scările.

Întinsă pe pat, încă prea moleșită ca să se dezbrace, se holbă în tavan. Rememorând. Nu știa dacă avea să-l vadă a doua zi sau nu. Dar fusese acolo.

- Bună

- Ce faci aici?

- Pescuiesc. Îi făcu semn către undița înfiptă în nămolul de pe malul râului. Firul stătea nemișcat în apă. Nu se străduia prea tare. Ai ajuns mai devreme decât ieri.

Caroline se îmbujoră și își feri privirea de la zâmbetul lui cuceritor. Când plecase de acasă, cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei, sperase să îl găsească în pădure, ca să petreacă câteva clipe cu el. Se îmbrăcase cu grijă, cu cea mai bună fustă și bluză a ei, își periașe părul după ce se spălase până începuse să simtă furnicăături pe creștetul capului, își curățase unghiile.

Alergase până acasă în întuneric după ce coborâse din mașina lui cu o seară mai devreme. O sărutase. Și fusese foarte atent cu ea după aceea, întrebând-o dacă totul era în regulă. Dar nu se așteptase să-l revadă.

Dar era acolo, sub o salcie, într-o pereche de blugi scurți și cu un tricou fără mâneci, la fel de chipeș ca un star de cinema. Mușchii brațelor și ai picioarelor atletice îi ieșeau în relief. Firișoarele de păr de pe corp și membre o intrigară, dar simți fluturi în stomac când se uită prea mult la el.

- Am rugat-o pe Haney, menajera noastră, să ne facă niște sandviciuri. Își place carnea de curcan?

- Nu știu, n-am gustat niciodată.

- Bun, ai să mănânci acum, zise el rânjind.

Întinse o pătură pe iarbă și o invită să se așeze. Deschise apoi coșul și îi întinse un sandvici împachetat. Stătură la povești în timp ce mâncară.

- Ai de gând să începi să lucrezi la fabrică? Apropo, carnea de curcan este foarte gustoasă.

- Mă bucur că-ți place. Își sprijini spatele de trunchiul copacului în timp ce mânca. Presupun că da, zise el gânditor. Dacă eu și tata ajungem vreodată pe aceeași lungime de undă în privința anumitor aspecte.

Ar fi vrut să îl întrebe la ce se referea, dar nu îndrăzni. Ar fi putut crede că își bagă nasul în treburile lui.

El se uită la ea și observă cu câtă atenție îl asculta.

- Vezi tu, tata nu vrea să ia bani din profit ca să investească în fabrică. E mulțumit de ea așa cum e. Dar am putea face atât de multe ca s-o îmbunătățim, s-o modernizăm, să o facem un loc mai sigur pentru angajații noștri. Nu am reușit încă să-l conving că unele investiții mai costisitoare făcute acum ne pot aduce avantaje pe viitor.

- Poate că ar trebui să faceți unele compromisuri pentru început.

- Poate că da, răspunse el fără să pară prea convins. Scoase din coș o cutie de suc. Îi făcu cu ochiul. Mi-ar fi plăcut o bere rece, dar mi-a fost teamă că, dacă aș fi prins bând bere cu o fată așa de tânără ca tine, aș ajunge la închisoare.

Dacă i-ar fi prins cineva împreună, băutura ar fi fost ultima lor grijă, și știa amândoi prea bine asta. Terminară prânzul, iar Caroline îl ajută cu conștiinciozitate

să pună resturile în coș. Se sprijini și ea de trunchiul copacului, iar el se întinse spre ea, sprijinindu-și capul pe antebraț. Se uită la ea.

- La ce te gândești? o întrebă.

Caroline îl privi în ochi.

- La mama ta.

- La mama mea? Uimirea din vocea lui era sinceră.

- Mi-a părut rău când am aflat că a murit, Rink. A fost o doamnă deosebită.

- Când ai cunoscut-o?

- Nu am cunoscut-o niciodată, dar obișnuia să vină prin Woolworth din când în când. Întotdeauna am fost de părere că e cea mai... curată persoană pe care mi-a fost dat s-o cunosc.

Rink începu să râdă.

- Da, chiar așa era. Nu mi-o amintesc altfel decât imaculată.

- Era foarte frumoasă și se îmbrăca mereu atât de elegant. Expresia de pe chipul ei era blândă. De ce a murit, Rink?

Rink îi studie tivul fustei, plimbându-și încet degetele pe linia cusăturii.

- De tristețe, șopti el.

Caroline observă durerea din ochii lui și i se strânse inima. Ar fi vrut să îl țină la piept, să îl liniștească, să își treacă degetele prin părul lui.

- Cum poți să mori de tristețe într-o casă minunată ca a voastră?

Îi ignoră remarca și o întrebă:

- Îți place The Retreat?

Văzu sclipirea din ochii ei.

- Este cea mai frumoasă casă din lume, spuse ea admirativ, iar Rink începu să râdă. Fata roși. Cel puțin, e cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Rink păru surprins.

- Ai fost vreodată înăuntru?

- Ah, nu, niciodată. Dar am trecut de multe ori pe lângă ea. Îmi place să stau și să mă uit la ea. Aș da orice

să locuiesc într-o casă ca a ta. Își îndepărtă jenată privirea. Probabil crezi că sunt nebună.

Rink nu credea asta.

- Și eu iubesc The Retreat. Nu mă satur niciodată să mă uit la casa asta. O să te invit odată în vizită.

Amândoi știau că era o minciună și își feriră câteva clipe privirile. În cele din urmă, Caroline zise:

- Sora ta mai mică e drăguță. Am văzut-o de câteva ori cu mama ta.

- Numele ei e Laura Jane.

- Nu am văzut-o niciodată la școală. Merge la o școală privată?

Rink smulse câteva fire de iarbă și mușcă din capăt. Avea dinții foarte drepecți și albi.

- Merge la o școală pentru copii cu retard mintal. Ea nu e un caz foarte grav, dar mintea ei s-a dezvoltat mai greu. Nu învață la fel de repede ca restul copiilor.

Caroline simți cum se îmbujorează.

- Îmi... pare rău... Nu știam...

- Stai liniștită, spuse el, luând-o de mână, e în regulă. Laura Jane este o fată minunată. O iubesc foarte mult.

- E norocoasă să aibă un frate ca tine.

Își sprijini din nou capul pe braț și îi aruncă o privire jucăușă. Soarele strălucea pe genele lui negre.

- Așa crezi tu?

- Da.

Se lăsară din nou furați de o vrajă în care cuvintele erau de prisos. Privirea îi alunecă pe mâna de pe coapsă. I-o luă, o întoarse cu dosul palmei în sus și începu să-i studieze toate acele linii. Își plimbă degetul de pe palmă, până la golul sensibil din cot. Atingerea lui o făcu să se înfioare. Avea o senzație ciudată în piept și fu surprinsă să observe că sfârcurile i se întăreau.

- Trebuie să plec în curând, spuse ea pe nerăsuflăte.

- Aș vrea să nu trebuiască, răspunse el, privind-o în ochi. Mi-ar plăcea să stăm toată ziua aici, la povești.

Inima îi bubuia. Era un vuiet în urechile ei care oprea orice sunet, mai puțin vocea lui.

- Sunt sigură că ai putea să te întâlnești cu prietenii tăi în oraș. Ai putea să vorbești cu ei, nu?

- Ei vorbesc unii peste alții, zise el. Nimeni nu stă doar să asculte, așa cum o faci tu, Caroline.

Fără să-și mute privirea lui aurie de la ea, se ridică ușor. Cu o mână o prinse pe după gât, o ridică ușor și o îmbrățișă. O aduse mai aproape de el, iar ea acceptă, fără nici o urmă de împotrivire, până își întâlniră buzele. Se sărutară, suspinând ușor de plăcere.

Buzele lui erau la fel de delicate ca în seara de dinainte, iar dorința ei dulce îl incită repede. Sărutul deveni mai pasional, mai intens.

Caroline se lăsă purtată de pasiunea lui. Sufletul ei o luă la goană, îmbătat de gustul lui, de miros, de apăsarea trupului lui pe al ei. Curând, era întinsă pe coapsele lui, iar el se aplecă peste ea. Limba lui se împingea nebanește în gura ei, în timp ce ea își înfipse degetele în pletele lui bogate.

Își ridică capul, încercând să respire, sărutându-i obrazii.

- Caroline, oprește-mă, spune că nu vrei. Nu mă lăsa să fac asta. Își strecură mâna pe sub bluza ei. Avea o piele caldă și catifelată. Se jucă cu breteaua sutienului. O atinse cu buricul degetelor și găfai. Ești doar o copilă. O copilă. Doamne, ajută-mă! Ești prea tânără ca să știi ce e bine și ce nu e bine, dar eu știu. Te joci cu focul, scumpo! Oprește-mă! Te rog! O sărută din nou, intens, adânc.

O neliniște profundă puse stăpânire pe ea. Își mișcă agitată picioarele. Sâni îi pulsau dureros și ar fi vrut să îi acopere cu mâinile. Cu mâinile lui. Îl apucă pe după gât și se ridică deasupra lui.

Dar el se retrase, tânjind după aer, cu ochii închiși.

- Trebuie să ne oprim, Caroline. Dacă nu ne oprim acum, nu știi ce se va întâmpla. Înțelegi ce încerc să-ți spun?

Fără să rostească nici un cuvânt, fata încuviință, dorindu-și să o îmbrățișeze din nou, să o sărute, să îi atingă toate părțile trupului ei care păreau umflate și infierbântate.

O ridică în picioare. Caroline se lipi de el, iar el o ținu aproape, mângâindu-i spatele, șoptindu-i cuvinte dulci la ureche. Doritoare, naturală, îl prinse de talie. Când se dezlipi de ea, zâmbetul lui era trist.

- Nu m-aș ierta niciodată dacă te-ar da afară din cauza mea, șopti el.

- Oh, Dumnezeuule! exclamă ea, ducându-și palmele la gură. Cât e ceasul?

- Ajungi la timp dacă pleci acum.

- Pa, zise ea, îndesându-și bluza în fustă și aranjându-și părul.

O apucă de mână.

- Nu pot să vin să te iau în seara asta.

- Nu mă așteptam să faci asta, Rink, spuse ea pe un ton sincer.

- Aș vrea tare mult, dar am deja planuri pentru seara asta.

- Nu-i nici o problemă, serios. Se dădu câțiva pași în spate. Îți mulțumesc pentru prânz. Se întoarse și o luă la goană printre copaci.

El porni după ea.

- Caroline! strigă el atât de încrezător, încât fata se opri din drum și se întoarse să-l privească.

- Da?

- Ne vedem mâine. Tot aici. Bine?

Zâmbetul ei era mai strălucitor decât soarele de pe cer.

- Da, răspunse ea râzând. Da... da... da....

Venise a doua zi, și în ziua următoare și în cealaltă și în mai toate zilele din săptămânile care urmau. Iar uneori, când putea, o lua de undeva de pe drumul de întoarcere către casă.

Caroline se întoarse pe cealaltă parte, uitându-se la lună printre crengile copacilor de la fereastra ei. Cât de grozave fuseseră acele zile! Trăise ca într-un iureș de entuziasm, savurând sentimentele pe care i le trezeau sărutările lui, suferind pentru că tânjea la ceva mai mult. El îi vorbise despre visurile lui de a avea un viitor

împreună cu ea, iar Caroline îi împărtășise secretele ei. Comunicaseră într-un mod în care nici unul din ei nu o mai făcuse cu altcineva.

Fiecare oră furată petrecută împreună fusese aur, și nu numai din cauza soarelui strălucitor. Pentru că la una dintre întâlnirile lor plouase.

Acea zi fusese cea mai aurită dintre toate.

Caroline își înăbuși un suspin și își lăsă lacrimile să curgă nestingherite pe obraji. Se rugă pentru iertare, fără să creadă că avea să o primească. Pentru că încerca să plângă pentru Roscoe, soțul ei, dar fiecare lacrimă era pentru Rink, dragostea ei.

capitolul 5

Caroline se trezi mai târziu decât de obicei. Își puse un halat pe ea și coborî la bucătărie să bea o cafea înainte să se ducă în bibliotecă să lucreze. Haney fredona în timp ce spăla vase. Refuza să folosească mașina de spălat vase.

- Bună. Pari fericită în dimineața asta.

- Rink a mâncat un mic dejun delicios, spuse ea încântată.

Caroline îi zâmbi. Menajera vorbea despre el de parcă ar fi avut patru ani.

- S-a trezit deja?

- Da.

Haney îi făcu semn spre ușa din spate, iar Caroline se îndreptă spre ea, sorbind din cafea. Rink stătea alături de unul dintre caii de curse ai familiei Lancaster, vorbind cu Steve. Îl văzu cum încăleacă, cum își duce piciorul lung peste cal, așezându-se corect în șa. Armăsarul se cabră până ce Rink trase ferm de hățuri. Calul îl ascultă, iar după ce Rink îi mulțumi lui Steve, cei doi porniră la trap pe pășune, spre drum.

Caroline rămase să îi privească. Haney o urmări curioasă. Caroline își acoperi gâtul, agitată.

- Mă duc în bibliotecă, trebuie să dau câteva telefoane, spuse ea în grabă, ieșind repede din bucătărie.

Nu putea să își controleze sentimentele pentru Rink, dar trebuia să aibă grijă ca nimeni altcineva să nu observe.

Asistenta de la spital nu avea vești noi.

- Încă nu s-a trezit. A dormit aproape toată noaptea. S-a trezit la un moment dat, dar i-am administrat imediat un sedativ.

- Mulțumesc, zise ea, după care închise telefonul și îl sună pe Granger. Ce-ar mai trebui să fac? își întrebă ea avocatul. Nu vreau să crezi că mă amestec în afacerile personale și profesionale ale lui Roscoe, însă vreau să fiu utilă, pe cât posibil.

- Nu aș crede niciodată așa ceva, răspunse Granger cu blândețe. Și e dreptul tău să fii îngrijorată.

- Nu sunt îngrijorată pentru mine. Dar vreau să mă asigur că Laura Jane este protejată. Și Rink, bineînțeles.

Avocatul rămase tăcut, iar Caroline știa că se gândea la confidențialitatea profesională.

- Nu știi care sunt planurile lui Roscoe, Caroline. Pe cuvânt. A făcut un testament acum câțiva ani, dar m-a chemat să vorbim, sunt sigur că te va include și pe tine. Nu mă aștept la surprize.

Și ea spera din tot sufletul să nu apară surprize neplăcute, dar nu își exprimă neliniștea. După ce discutară alte detalii minore, își spuseră la revedere.

De îndată ce închise receptorul, telefonul sună din nou.

- Alo?

- Doamna Lancaster?

Agitația de pe fundal îi dădu de înțeles că era cineva de la fabrică.

- Da.

- Barnes la telefon. Mai știți că v-am spus zilele trecute că avem o mașinărie care nu mai mergea așa bine? În dimineața asta făcea ca toți dracii, așa că am oprit-o.

Caroline își duse mâinile la cap. Era o defecțiune care venise la momentul nepotrivit, atât de aproape de perioada culesului. Echipamentul separa fibrele de semințe. Cu un utilaj în minus, riscau să piardă multe ore de producție.

- Ajung imediat, spuse ea repede.

Terminându-și în grabă cafeaua deja rece, porni pe scări. Într-o jumătate de oră făcu un duș și se îmbracă practic, cu o fustă evazată și un pulover tricotat. Își puse pantofi fără toc. Își prinse părul într-o coadă legată cu o eșarfă colorată. Nu mergea niciodată la fabrică în hainele ei bune. În principal, pentru că nu ar fi fost deloc practic. Dar și pentru că voia ca muncitorii să o vadă ca pe una de-a lor, și nu ca soția șefului.

Își luă la revedere de la Haney, spunându-i unde pleca. Apoi își înșfăcă poșeta și se îndreptă spre ușă. Rink se dăduse deja jos de pe cal. Când o văzu, îi întinse lui Steve hățurile și alergă spre ea.

- Unde pleci așa grăbită? La spital?

După expresia de pe chipul lui își dădu seama că se întreba dacă nu cumva starea de sănătate a tatălui său se înrăutățise. În ciuda animozității dintre ei, își zise, Rink ținea la tatăl lui și nu îi făcea plăcere să îl știe în agonie. Îl liniști numaidecât:

- Nu. Am sunat mai devreme. Roscoe încă nu se trezise, dar mi-au spus că a avut o noapte destul de pașnică. Mă duc la fabrică.

- Probleme?

- Da, cu unul dintre utilaje.

- E ceva grav? întrebă el.

- Cred că da. Maistrul a oprit-o.

Caroline văzu cum i se rotesc roțile în cap și, înainte să reflecteze la cât de înțelept ar fi din partea ei, îi spuse:

- Vrei să vii cu mine, Rink?

El o privi nedumerit, iar Caroline înghiți în sec.

- Poate reușești tu să-ți dai seama de ce s-a defectat. Am încredere în tine. Altcineva s-ar putea să încerce să mă tragă pe sfoară într-un moment ca ăsta.

O privi atât de lung, atât de îngândurat, încât se așteptă să o refuze. Dar Rink îi întinse mâna.

- Conduc eu.

Îi dădu cheile de la Lincoln și se îndreptară amândoi spre mașină, fiecare pe partea lui. Conduse agresiv, cum îi stătea în fire. Mașina porni în viteză pe drumul principal, lăsând în urma ei un nor de praf și pietriș.

- Ai mai avut probleme cu utilajul acesta? întrebă el.

- Da, de câteva ori.

- Recent?

- Da.

Și-ar fi dorit să continue conversația. Apropierea de el îi trezea tot felul de sentimente. Mirosea a aer proaspăt, a vânt, a cal, a parfum bărbătesc. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui călare pe acel armăsar.

Își aminti foarte limpede ziua în care venise la întâlnire călare. Rămăsese înmărmurită lângă calul acela care părea enorm. Rink începuse să râdă când o văzuse așa sfioasă și insistase să călărească împreună. O ridicase fără prea multă greutate în șa. Din fericire, purta o fustă largă în acea zi și putuse să stea confortabil.

Își amintea și acum pielea aspră a calului pe coapsele ei goale, felul în care Rink o apucase de talie pe la spate, trăgând-o mai aproape de el, încordarea și felul cum se frecaseră coapsele lui de ale ei. Trupul lui era cald și ușor umed de la transpirație. Își sprijinise bărbia de părul ei. Își amintea și acum respirația lui pe obraji ei, pe gene. Mirosea la fel de bine ca acum doisprezece ani.

Nu își amintea prea multe despre acea plimbare pe sub crengile joase ale copacilor, numai bătaia inimii sale când îi simțise mâinile pe talie. Își amintea că îi fusese teamă că lui s-ar fi putut să nu îi facă plăcere când mâna îi atinsese în treacăt sânul. Nu își putea permite lenjerie de dantelă cum purtau alte fete. Lenjeria ei era simplă, albă, practică și neatrăgătoare. Și-ar fi dorit să fie delicată, ademenitoare și sexy la atingerea lui. Se temea că acest lucru era imposibil.

Acum îi privi mâinile pe volan.

Ce mâini frumoase! Bronzate și puternice, cu degete lungi. Unghiile erau frumos tăiate. Avea câteva fire de păr negru pe mână, pe dosul palmei și pe osul încheieturii.

- Te ajut eu să cobori, spusese el, întinzându-și mâinile spre ea.

Caroline își trecu piciorul peste spatele calului și se aplecă cu palmele pe umerii lui. El o apucă de subsuoară, coborând-o ușor de pe cal. Dar mâinile lui rămaseră acolo chiar și după ce se dădu jos de pe cal, în timp ce palmele apăsau pe partea laterală a sânilor ei. Și îi rostise numele.

- Caroline! Caroline!

Sări pe scaun, dându-și seama că vocea lui nu se auzea dintr-o amintire, ci din realitate.

- Ce e?

Se uită la el, vizibil agitată. Avea privirea încetoșată și dilatăată de amintirea aceluia sărut intens pe care îl împărțaseră atunci. Respira grăbită, așa cum o făcuse și în ziua aceea, atunci când mâinile lui îi acoperiseră sânii, masându-i cu mișcări circulare, delicate care îi excitaseră sfârcurile.

Rink o privi nedumerit.

- Te-am întrebat dacă trebuie să parchez undeva anume.

- Oh, da. Lângă poartă. E însemnat locul.

Rink parcă în spațiul marcat cu numele ei în ciment și opri motorul. Continuă să o cerceteze cu privirea.

- Ești pregătită să intrăm?

Nu părea convins că era în stare.

Dar trebuia să fugă din mașină, de amintiri. Aproape că țipă un da și deschise repede portiera, sărind din mașină, fiind cât pe ce să cadă în graba ei.

Zarva și praful din fabrică erau elemente familiare. Intrară împreună, și îl conduse în biroul tatălui său.

Rink observă că lucrurile se schimbaseră foarte puțin. Majoritatea muncitorilor care se adunară în jurul lor erau fețe cunoscute.

- Barnes! exclamă el. Tot aici?

- Până m-or băga în mormânt, răspunse acesta, strângându-i mâna. Mă bucur să te văd, băiete!

Veniră și alții să îl salute cu căldură, iar el se interesa de mai mulți membri ai familiilor lor după nume, nume pe care altul în locul lui le-ar fi uitat de mult. Dar acei oameni făceau parte din moștenirea lui Rink. Erau ca sângele care îi curgea prin vene, făceau parte din viața lui până la moarte.

- Care e problema? îl întrebă el pe Barnes, pornind spre echipamentul defect dintr-un șir lung.

- Cel mai probabil, e prea vechi, răspunse maestrul neliniștit. De ani în șir tot repar la mașinăriile astea, Rink. Nu știu cât o să mai țină. Mai ales dacă recolta de anul ăsta e pe cât de bogată sperăm noi să fie. O să lucrăm zi și noapte.

Rink luă ultimele fibre de bumbac care ieșiseră din mașinărie și le pipăi. Aveau resturi de frunze și scai printre ele. Atât Barnes, cât și Caroline îi evitară privirea furioasă.

- În ce etapă e bumbacul ăsta?

- Standard mediocru, răspunse într-un final Caroline, când Barnes nu spuse nimic.

- Fabrica Lancaster a produs întotdeauna bumbac de cea mai bună calitate. Ce naiba se petrece aici?

- Hai să vorbim în birou, Rink, spuse Caroline cu calm.

Se întoarse să îl conducă, sperând că Rink avea să o urmeze de bunăvoie, ca să nu fie nevoită să se roage de el de față cu muncitorii.

Ea se așezase deja la birou în scaunul de piele, când intră Rink, trântind atât de tare ușa în urma lui, încât făcu să zăngăne paharele.

- Asta era una dintre cele mai bune piețe de bumbac din toată zonă, începu el să strige furios, fără alte explicații.

- Încă e.

- Dacă ăla e cel mai bun bumbac pe care îl producem, nu e. Dacă aș fi cultivator, cu siguranță mi-aș lua

bumbacul și m-aș duce la altă fabrică. De ce nu producem bumbac de calitate mai bună decât asta?

- Ți-am spus, avem unele probleme cu echipamentul. Deja e...

- Învechit, o întrerupse el. La naiba, tata chiar n-a făcut nimic să îmbunătățească sau să modernizeze fabrica asta?

- Nu a simțit nevoia, răspunse ea pe un ton calm.

- Nevoia! urlă el. Uită-te la locul ăsta! E un dinozaur în comparație cu alte fabrici moderne. Nu suntem corecți cu noi înșine sau cu acei cultivatori cu care lucrăm. Mă mir că nu au început deja să-și trimită recolta la alte... Se opri brusc, privind-o concentrat. Sau au început deja să lucreze cu alte fabrici?

- Am pierdut câțiva colaboratori anul trecut, este adevărat.

Prinse piciorul unui scaun cu vârful cizmei și îl trase mai aproape. Se așează lângă birou și spuse pe un ton căruia nu ar fi putut să nu i se supună:

- Povestește-mi!

- Câțiva dintre principalii noștri colaboratori au început să lucreze cu alte fabrici, plătind taxa de egrenare și vânzând direct produsul comercianților.

Se foi neliniștită în scaunul de piele în timp ce el reflecta la ceea ce îi spunea ea.

- Deci preferă să treacă prin tot efortul și toate cheltuielile astea, în loc să ne lase pe noi să le cumpărăm recolta, să o prelucrăm, să o ambalăm și să o vindem comercianților.

Caroline încuviință, dar Rink rosti cuvintele de pe buzele amândurora.

- Fac mai mulți bani în felul ăsta, decât dacă ne-ar lăsa să prelucrăm noi fibrele, pentru că noi îi plătim pentru un bumbac de calitate mai proastă.

- Presupun că ăsta e raționamentul lor.

Se ridică din scaun și se apropie de fereastră, cu mâinile în buzunare. Părea să admire peisajul, dar Caroline știa că era prea cufundat în gânduri ca să se preocupe de asta.

- Erai la curent cu toată situația asta, nu? Nu? repetă el, întorcându-se cu fața spre ea întrucât Caroline nu îi răspunse imediat.

- Da.

- Și nu ai făcut nimic.

- Ce aș fi putut face eu, Rink? La început eram doar contabilul. Am învățat despre procesul de prelucrare și despre partea de marketing ascultând, analizând, bătându-i pe toți muncitorii la cap ca să mă ajute să înțeleg. Nu eu iau deciziile.

- Ești soția lui! Asta nu-ți dă nici un drept de vot? întrebă el. Îmi retrag cuvintele. Soțiile lui Roscoe Lancaster nu au dreptul să-l critice pentru ce zice și pentru ce face, ci stau la cheremul lui, pentru... îndatoririle conjugale.

Caroline îl privi aspru, cu brațele împreunate.

- Ți-am mai spus că nu am de gând să discut cu tine relația mea cu Roscoe.

- Și ți-am spus deja că nu mă interesează ce faci în patul lui.

Știa amândoi că nu era adevărat. Rink aproape că se simți jenat că spusese o minciună atât de gogonată. Caroline hotărî că era mai bine să nu îi răspundă.

- Dacă soluția ta pentru problema asta este să mă insulti, am să te rog să nu te mai oboești.

El înjură și își trecu frustrat degetele prin păr. Se priviră pregătiți să pornească la atac, dar deciseră în cele din urmă să facă pace.

- Voi face tot ce ține de mine, mormăi el.

- Poți să repari utilajul? întrebă ea, lăsând mândria la o parte.

- Am nevoie de niște unelte, dar cred că da. Am dezasamblat și reparat motoare de avioane. Cu siguranță, nu are cum să fie mai complicat de atât. Dar nu-ți promit nimic, Caroline. Orice aș reuși eu să fac nu e o soluție pe termen lung.

- Am înțeles, răspunse pe un ton mult mai calm, relaxându-și postura încordată, aruncându-i acel zâmbet timid al ei. Apreciez orice ajutor din partea ta.

De data asta, înjurătura lui fu și mai urâtă, dar în șoaptă. Și era îndreptată la adresa lui, pentru propria vină. Nu și-ar fi dorit altceva decât să o țină în brațe, să o protejeze, să o sărute, să-și lipească trupul de al ei. Ce tâmpit era! Îl enerva la culme să și-o imagineze cu tatăl lui. Dumnezeu! Adesea era convins că acel gând avea să-l înnebunească.

Și totuși, nu reușea să o urască, oricât de mult și-ar fi dorit asta. De fiecare dată când o privea, tânjea și mai mult după ea. Ar fi trebuit să fugă. Imediat. Înainte să facă ceva ce ar fi regretat. Dar nu putea face asta, din atât de multe motive. Laura Jane. Tatăl lui. Dar mai ales din cauza ei. Văzând-o acum, după doisprezece ani, nu se putea îndura să fugă din nou.

- Știi unde mă găsești, zise el în drum spre ușă.

Caroline continuă cu treburile administrative în birou, în timp ce Rink le ceru ajutor muncitorilor ca să găsească sculele potrivite. O oră mai târziu veni să îl vadă, în timp ce el studia mecanismul echipamentului uriaș.

- Rink, mă duc până la spital. Poți să-l rogi pe unul dintre muncitori să te ducă acasă cu mașina dacă termini înainte să mă întorc eu.

El zâmbi ușor.

- Nici vorbă de așa ceva. O să mai stau o vreme pe aici.

Caroline rânji, iar el avu impresia că mâna ei pe jumătate ridicată se întinsese să îl atingă. În schimb, își luă repede la revedere și plecă.

Spitalul părea rece și tăcut după agitația și nebulina de la fabrică. Roscoe stătea întins în pat, cu ochii lipiți de ecranul televizorului, cu volumul dat la minimum. Tuburile îl alimentau și asigurau excreția. Monitoarele clipeau zgomotos, înregistrându-i semnele vitale. Inspira milă, dar Caroline îi zâmbi larg și încurajator când intră în salon.

Se hotărî să-și șteargă din minte întâlnirea din ziua precedentă. Era în agonie. Nu își putuse controla

comportamentul. Ea fusese, pur și simplu, persoana pe care își descărcase frustrările.

- Bună, Roscoe, zise ea, sărutându-i obrazul palid. Cum te simți?

- Nu pot să-i spun unei fete așa delicate ca tine cum mă simt, bombăni el. Cercetându-i îmbrăcămintea, o întrebă: Ai fost la fabrică?

- Da, toată dimineața am stat acolo, altfel aș fi venit mai devreme. Avem o problemă cu unul dintre utilaje.

- Ce fel de problemă?

- Nu sunt sigură. Ceva mecanic. Rink încearcă să-l repare. Ce frumoase sunt florile astea!

- Cum adică Rink încearcă să-l repare? Ce dracu' înseamnă asta?

Studie aranjamentele florale pe care le primise în lipsa ei, strângând biletele cu mesaje ca să știe cui să îi trimită mulțumiri. Dar auzindu-i reacția se întoarse brusc, speriată. Privirea lui Roscoe era înverșunată. Nu îl văzuse niciodată atât de amenințător. Sau arăta așa din cauza durerilor?

- La naiba, răspunde-mi! urlă el, cu mai multă vehemență decât l-ar fi crezut în stare. Ce caută Rink la fabrica mea?

Caroline rămase fără replică și își găsi cu greu cuvintele.

- Eu... Eu l-am rugat să verifice echipamentul defect. Este inginer. Ne poate spune...

- Te-ai apucat să-l inviți pe fiul meu la fabrică? Se chinui să se ridice. A renunțat de bunăvoie la orice drept asupra fabricii Lancaster când a fugit de acasă, acum doisprezece ani. Nu-l vreau în fabrica mea, nici măcar în apropierea ei. M-ai înțeles, femeie? Transpirația îi curgea pe frunte. Îi ieșiră ochii din cap de furie.

Caroline se temea de el, dar se temea și pentru viața lui.

- Roscoe, te rog, calmează-te! N-am făcut altceva decât să-l rog pe Rink să se uite la un utilaj defect. Nu are nici o pretenție în ceea ce privește afacerea.

- Îl cunosc. O să se apuce să găsească nod în papură peste tot, o să înceapă să-ți spună cum să cheltuiești banii mei. O arată cu degetul și îi spuse pe un ton ferm: Cască bine urechile! Nu ai voie să cheltuiești un ban la fabrică fără să mă întrebi înainte.

Ar fi vrut să îi dea una peste degetul acela care o acuza pe nedrept.

- Nu am făcut niciodată asta, Roscoe, zise ea pe un ton calm.

- Asta pentru că până acum n-a fost Rink prin preajmă.

- Și cine e de vină pentru asta?

Întrebarea ei nesăbuită se auzi în toată camera. Preț de câteva clipe nu mai reuși să respire, privindu-și soțul bolnav, care părea fioros, în ciuda slăbiciunii sale, asemenea unui animal domestic care fusese rănit și voia să distrugă pe oricine ar fi încercat să îl ajute.

Scoase din nou răsul acela oribil și se prăbuși pe perne.

- Asta ți-a zis el? Că l-am dat afară din casă pentru că a lăsat-o gravidă pe fata aia?

Caroline lăsă privirea în jos. Avea degetele înghețate, și nu era de vină numai aerul condiționat din salon. Avea palmele transpirate.

- Nu. Nu am vorbit despre asta, răspunse ea sincer.

- Bun. Atunci, ca să nu trăiești cu impresia greșită, îți spun eu ce s-a întâmplat. Nu eu i-am spus lui Rink să fugă de acasă și să stea plecat doișpe ani. Știa prea bine că eram al naibii de supărat pe el, dar nu pentru că o lăsase pe fata aia gravidă. Începu să râdă. Mă așteptam la așa ceva, băieții, tot băieții! Prind și ei tot ce pot, nu-i așa?

Caroline se întoarse cu spatele la el. Cuvintele lui erau ca niște săgeți care o înjunghiau.

- Presupun că da.

Râse și mai batjocoritor.

- Oh, crede-mă pe mine! Orice bărbat face orice, zice orice, ca să păcălească o fată. Mai ales dacă fata nu se împotrivește prea tare.

Caroline închise ochii, încercând să țină piept lacrimilor, cuvintelor lui, propriei rușini.

- Bineînțeles, nu le place când sunt prinși cu mâța-n sac, cum s-a întâmplat cu Rink. Când Frank George a venit la mine să-mi spună că Rink a lăsat-o borțoasă pe Marilee, i-am spus imediat că Rink o s-o ia de nevastă. Așa se cuvenea, nu?

- Da, o duru să recunoască.

- Ei bine, nemernicul ăla mic a zis că el nu face așa ceva. Asta a fost adevărata rușine. Nu că l-am prins cu pantalonii-n vine, ci că nu era bărbat să-și asume greșeala. Mi-a zis că, dacă-l oblig să se însoare, avea de gând să fugă de acasă și să nu se mai întoarcă. Oftă de parcă amintirea aceea îl durea. Trebuia să fac ce se cuvenea, nu crezi, Caroline? L-am obligat să se însoare cu fata aia. A fost alegerea lui să nu se mai întoarcă acasă, nu a mea. Așa că nu-ți pierde timpul cu regrete pentru Rink, indiferent ce-ți spune el. Și-a făcut-o cu mâna lui.

Roscoe nu mai zise nimic, iar Caroline rămase la fereastră, privind în gol. Dacă s-ar fi întors cu fața spre el, iar fi observat disperarea, ar fi aflat. După ce se adună, se întoarse la căpătâiul lui. Avea ochii închiși și crezu că adormise. Dădu că plece, încet, dar o apucă de încheietură cu o viteză și cu o forță uluitoare. Speriată, aproape că scoase un țipăt.

- Încă te porți ca o soție, nu, Caroline?

Privirea lui sfredelitoare o înfioră la fel de mult ca întrebarea în sine.

- Bineînțeles. Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun că o să-ți pară rău dacă faci ceva care nu se potrivește cu rolul tău de soție îndurerată și disperată pe patul de moarte al soțului său.

Își încleștă atât de tare degetele în jurul oaselor fragile ale încheieturii ei, încât crezu că o să îi rupă mâna. De unde adunase atâta putere?

- Te rog, nu vorbi despre moarte, Roscoe!

- De ce nu? Este un adevăr. Dar nu uita! Încercă din nou să se ridice. Câțiva stropi de salivă i se adunară

în colțul buzelor vineții în timp ce șuiera: Până mor, rămâi soția mea și ar fi bine să te comporți ca atare.

- Așa am să fac, făgădui ea disperată, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Adică asta fac.

- Nu sunt eu o fire religioasă, dar de un lucru sunt sigur. A păcătui cu gândul este la fel cu a păcătui cu fapta. Nu ai învățat și tu la fel la școală?

- Ba da, strigă ea disperată, îngrozită de el, neștiind de ce.

- Te-ai gândit să încalci vreuna dintre cele zece porunci?

- Nu.

- Ți-a trecut prin minte să mă înșeli?

- Nu!

- Ești nevasta mea.

- Da.

- Ai face bine să nu uiți asta.

Era sleit de puteri și se prăbuși pe perne, încercând să respire.

Caroline își smulse mâna din strânsoarea morții și fugi spre ușă. Nu voia decât să scape de acolo, dar se adună și se duse să caute o asistentă.

- E vorba despre soțul meu, spuse ea cu greu. Cred că are nevoie de o injecție să se liniștească. Este foarte tulburat.

- Avem noi grijă de el, doamnă Lancaster, răspunse asistenta cu blândețe. Sper că nu vă supărați, dar nici dumneavoastră nu arătați prea bine. De ce nu mergeți acasă să vă odihniți?

- Da, da, zise Caroline, încercând să își revină. Inima îi bătea cu putere. Tremura de teamă. De ce se temea atât de mult de propriul soț? Cred că o să mă duc acasă.

Granger ieși din lift tocmai în timp ce ea voia să intre.

- Caroline, s-a întâmplat ceva? întrebă el, speriat de starea ei.

- Nu, nu. Trebuie să mă întorc la fabrică. Avem ceva probleme, dar te rog să nu-i spui lui Roscoe. E supărat.

Cu răsuflarea întretăiată, se lipi de peretele liftului de parcă ar fi încercat să se ascundă de un pericol necunoscut care o hărțuia.

- Pot să te ajut cu...

- Nu, răspunse ea panicată. Sunt bine. Du-te la Roscoe! Are nevoie de tine.

Ușile liftului se închiseră, iar Caroline își duse mâna la gură, încercând să-și înăbușe suspinele.

- Dumnezeu! Dumnezeu! repetă ea, întrebându-se cum de reușise să o sperie atât de tare.

Stomacul i se agita. Îi era când cald, când frig. Se strădui să traverseze coridorul de la parter încercând să pară stăpână pe sine. Când ajunse la mașină, nu mai tremura așa de tare. Deschise geamurile și se îndreptă spre ieșirea din oraș, de-a lungul râului. Vântul zbura prin părul ei, aducând cu sine toate mirosurile verii. Traficul nu era aglomerat și conduse cu viteză, încercând să-și elibereze mintea de temerile de mai devreme.

Își lăsase imaginația să o ia razna. Roscoe nu avea de unde să știe despre ce se întâmplase între ea și Rink în vara aceea. Cu siguranță că Rink nu i-ar fi povestit. Ea nici atât. Nimeni nu îi văzuse vreodată împreună, ar fi fost subiect de bârfă în tot orașul. Nu, Roscoe nu avea de unde să știe. Și nici nu avea cum să își dea seama de atracția dintre ei. În ceea ce-l privea, se cunoscuseră cu câteva zile în urmă.

Amenințările și avertismentele lui înfiorătoare erau rezultatul propriei închipuiri și al unei conștiințe încărcate. Poate că vorbele lui bine alese nu fuseseră nici pe departe amenințări. Nu, își spuse ea, încercând să se convingă singură. Dar chiar erau amenințări, oricât de mult ar fi vrut să nu creadă asta. Dar de ce o avertizase Roscoe? Poate că nu avea cu ce să își ocupe timpul. Nu făcea altceva decât să își încarce mintea cu tot felul de gânduri, speculații, devenind paranoic și suspicios. Un bărbat cu o minte atât de activă ca a lui cu siguranță ura să zacă în pat toată ziua. Disprețuia inactivitatea. Puterea mentală era singurul lucru care îi mai rămăsese,

iar mintea lui lucra fără încetare ca să compenseze neajunsurile corpului bolnav.

Durerea și chinurile înrăutăteau totul în capul lui, exagerând totul. Avea o soție mai tânără cu peste treizeci de ani. Avea un fiu în floarea vârstei, chipeș și viril. Momentan, locuiau în aceeași casă. Pusese cap la cap o combinație de factori, ajungând la o concluzie oribilă.

Dar se înșela! Nu făcuse nimic greșit.

Pe de altă parte, avea dreptate. Imaginându-și cum ar fi fost să facă dragoste cu Rink era un păcat la fel de grav ca actul în sine. Și era singurul lucru la care se gândea.

Trebuie să facă cumva să alunge acele gânduri. Poate că, dacă s-ar comporta mai mult ca o prietenă, pe cât de ridicol ar suna asta, ca o mamă vitregă înțelegătoare care nu voia altceva decât să păstreze pacea în familie, amintirile din trecut aveau să pălească. Trebuia să privească lucrurile dintr-o nouă perspectivă, acum și aici, să uite trecutul.

Când ajunsese la fabrică, soarele amiezii cădea pieziș pe podea, prin ferestrele înalte. Se uită nedumerită în jur. Nu mai rămăsese nimeni, în afară de Rink, care era întins pe spate, cu un genunchi îndoit, inspectând componentele utilajului. Lovea metalul cu o cheie fixă. Zgomotul răsună puternic și amortiză sunetul pașilor ei.

- Unde sunt ceilalți?

Zgomotul se opri. Rink ieși de sub utilaj și se ridică. Își șterse sudoarea de pe frunte cu o cârpă.

- Bună. Nu te-am auzit intrând. Le-am spus tuturor să plece acasă mai devreme. Nu prea aveau ce face cât timp încercam eu să repar drăcia asta, răspunse el făcând semn spre mașinărie. Era praf peste tot, iar cu instalația electrică stricată, era destul de periculos.

Ar fi trebuit să-i ceară socoteală pentru faptul că închisese fabrica mai devreme, când nu avea nici un drept să facă asta, dar se abținu. Pe drumul de întoarcere, hotărâse că abilitățile decizionale ale lui Roscoe fuseseră afectate de spitalizare. Gândul de a face ceva pe la spatele lui, ceva cu care știa că nu ar fi fost de acord o îngrozea, dar își spuse că lucrurile pe care nu le știa nu aveau cum

să îi facă rău. Pe termen lung, ar fi vrut să facă ce era mai bine pentru fabrica Lancaster.

Se așază lângă Rink.

- Cum merge? Ai găsit problema?

- Da, e ceva destul de ciudat.

- Poți să-l reperi?

- Pentru moment. Oftă și își șterse fruntea cu mâneca. Cum se simte tata?

Amintirea scenei din camera de spital o făcu să tremure.

- Nu prea bine. La fel. Rink o privi lung, dar Caroline nu schiță nici un gest. Vrând să schimbe repede subiectul, îl întreabă: Ai mâncat?

- Nu. Mi-e prea cald și sunt prea murdar ca să mănânc. Chiar era destul de murdar și de transpirat. Când surâse, dinții lui păreau chiar mai albi decât de obicei. Și n-am vrut să mă întrerup.

Caroline îi zâmbi și scoase ceva din punga de hârtie cu care venise.

- Ți-am adus ceva. Nu e nevoie să te oprești din lucru - poți să-l bei. Băgă paiul în capacul paharului.

- Ce e?

Îi întinse paharul mare și rece și se ridică în picioare.

- Milkshake de ciocolată.

capitolul 6

„Ce înseamnă asta?”

„Să fiu al naibii dacă știu”, își spuse Rink în timp ce se îndrepta spre duș, să dea drumul la apă. Se dezbracă de hainele transpirate, murdare și pline de ulei. Bău din milkshake și îl puse pe comodă.

La început, fusese milkshake-ul de ciocolată. Era acum, în mod evident, un gest de prietenie, un fel de pipă a păcii. Rămăseseră la fabrică toată după-amiaza. Îi spusese că avea mai multe documente de verificat, dar cel mai adesea venea la el să îl întrebe dacă putea

să îl ajute cu ceva, dacă putea să-i aducă ceva. Cu eficiența unei asistente medicale, îi înmâna unelte de îndată ce le cerea. Vorbiră despre lucruri mărunte. Aveau aceeași părere în legătură cu majoritatea subiectelor. Vorbiră despre chestiuni legate de familie. Aici nu reușiră să se pună de acord.

- Ai văzut-o pe Laura Jane azi? îl întrebă ea.

- Nu. Tu?

- Nu. Ieri părea destul de supărată. Mă întreb dacă nu cumva de-abia acum a început să înțeleagă cât de gravă e starea de sănătate a lui Roscoe.

- Poate. Dar s-ar putea la fel de bine să fie vorba de ceva care are de-a face cu Bishop.

- De ce spui asta?

- Mai dă-mi o dată șurubelnița aia, te rog!

- Cea cu mâner galben sau roșu?

- Roșu. Când mi-a adus calul în dimineața asta era tâfnos ca un crocodil flămând.

- Poate că pur și simplu se simte intimidat în prezența ta.

- Asta sper și eu.

Se așteptă să comenteze. Cu toate că era vizibil deranjată de vorbele lui, nu zise nimic. Podeaua fabricii era prăfuită, așa că trase un scaun mic aproape de el - prea aproape. Chiar și când nu era cu capul îngropat în mașinărie, chiar și când nu se uita la ea, era perfect conștient de prezența ei. Parfumul ei se răspândise la fel ca zăpușeala după-amiezii. Râuri de transpirație îl scăldau pe sub haine. Dar când îi atinse mâna, era rece și uscată. Ar fi vrut să îi simtă palmele pe față, pe gât, pe piept.

Furios că nu reușea să-și scoată din minte amintirea acelei după-amiezi, mai luă o înghițitură de milkshake. Și-ar fi dorit ca mâinile ei să îi atingă și alte părți ale corpului.

Fusese destul de vorbăreată în drum spre casă. De îndată ce intraseră pe ușă, se întorsese spre el și îi spusese:

- Poți să stai cât vrei la duș. Am s-o rog pe Haney să nu servească deocamdată cina, ca să ai timp să te relaxezi puțin. O să-ți prepar ceva de băut. Ce ai vrea?

Ar fi vrut să îi explice care naiba era treaba cu amabilitatea asta neașteptată. Oare era ceva pus la cale de Roscoe? Sau venise singură cu ideea? De ce se comporta dintr-odată ca o mamă vitregă disperată să câștige încrederea fiului ei vitreg?

Oricare ar fi fost jocul ei, nu avea să țină, își zise el, intrând la duș. Nu se va putea gândi niciodată la ea ca la o mamă vitregă, de parcă ea ar fi putut, de parcă nu și-ar fi amintit nimic din ce se întâmplase în vara aceea. Vara aceea. Simplul gând la vara aceea îi făcea inima să bată mai puternic.

Se luă singur peste picior. Trecuseră doisprezece ani și el rămăsese același cretin. El, Rink Lancaster, cuceritorul. Ha! Nu avusese niciodată probleme cu femeile, decât, poate, să-și dea seama cum să scape de vreuna după ce se plictisea de ea. Era oare de mirare că sentimentele lui pentru Caroline veniseră ca o trezire bruscă la realitate?

Fusese o vară a contradicțiilor. Fusese în același timp cel mai fericit și cel mai trist om din lume. Când nu era cu Caroline, număra minutele până la dulcea revedere. Când era cu ea, încerca să se bucure de fiecare secundă petrecută împreună, dar se gândea cu amărăciune la momentul în care urmau să își ia rămas-bun. Îi era ciudă că nu o putea scoate la o întâlnire normală și era totuși îngrozit de ideea că i-ar putea vedea cineva împreună. Era tot timpul hămesit, dar nu putea să mănânce. Era într-o continuă stare de excitație sexuală, dar nu își putea satisface nevoia. Nu putea să facă dragoste cu Caroline, și nu voia o altă fată ca înlocuitor.

O voia pe Caroline Dawson. Dar nu o putea avea.

Zi și noapte se certa singur.

„E atât de mică, pentru numele lui Dumnezeu. Are cincisprezece ani! Îți faci singur probleme, Lancaster. Mari probleme.“

Dar în fiecare zi se trezea așteptând-o pădure, cu teama în suflet că ar putea să nu vină. Nu se liniștea până nu o vedea pășind printre copaci, scăldată de razele soarelui.

Dar într-o zi, în acea ultimă zi, soarele nu strălucise. Plouase...

Vremea era însorită când plecase de acasă. În acea zi era chiar mai nerăbdător decât de obicei să o vadă. Se certase cu tatăl său în dimineața aia. Roscoe căuta modalități prin care să nu respecte întocmai normele comerțului cu bumbac. Ce făcea el nu era neapărat ilegal, ci lipsit de etică. Atunci când Rink încercase șovăitor să îi explice situația tatălui său, Roscoe se înfuriase teribil. Cum îndrăznea țăncul ăsta să-i spună lui cum să-și conducă afacerea, cum să-și trăiască viața? Fabrica Lancaster nu ajunsese atât de importantă pentru că era condusă de domnul Băiat-Bun.

Rink era profund dezamăgit de mersul lucrurilor, dar nu avea nici o putere. Simțea nevoia să stea de vorbă cu Caroline. Ea îl asculta mereu.

Fata ajunsese deja, se așezase sub un copac, cu picioarele ghemuite sub ea. Se lumină la față când îl văzu venind grăbit spre ea. Fără nici un cuvânt căzu în genunchi în fața ei, îi prinse chipul între palme și o sărută. Limba lui se afundă în gura ei, găsind acolo un izvor de frumusețe atât de diferit de toată urâtenia dintre el și tatăl său. Săruturile ei reușeau mereu să îl poarte departe de tristețea care învăluia frumoasa lui casă.

După ce îi dădu drumul, într-un final, îi șopti:

- Doamne, cât mă bucur să te văd! Și o sărută din nou, la fel de intens.

Treptat, fără alte cuvinte, o întinse pe pământ, pe un strat moale de iarbă și mușchi de pădure. Ea se supuse, dornică, iar el se puse lângă ea, cu un picior lipit de al ei.

Își înălță capul și o privi lung. Ochii ei albaștri-cenușii erau atât de visători, înconjuțați de gene negre. Buzele ei erau umede și pline de la ardoarea sărutărilor lui. Avea părul desfăcut la ceafă, ca o mantie întunecată

de mătase pe iarba verde de dedesubt. Vântul care se întindea îi îmbujora obrajii.

- Ești foarte frumoasă, îi șopti el. Se apropie să îi sărute genele.

- Și tu ești.

Rink se întristă.

- Sunt un nenorocit, un egoist. Cu ce drept vin așa la tine, să te sărut, fără să te întreb dacă vrei să fii sărutată, fără ca măcar să te salut? De ce-mi permiți să mă port așa cu tine?

Îi mângâie părul de pe frunte cu mâna ei delicată.

- Pentru că asta aveai nevoie de la mine astăzi, răspunse ea.

Își odihni capul pe umărul ei, iar ea își duse brațul în jurul gâtului său.

- Ai dreptate. M-am certat groaznic cu tata astăzi.

- Îmi pare rău!

- Și mie. În vocea lui se simțea disperarea. De ce ne e atât de greu să ne iubim între noi? Sau măcar să ne placă unul de celălalt?

- Chiar nu vă înțelegeți deloc?

Rămase pe gânduri, neștiind ce să răspundă.

- Nu. Deloc. Nici măcar un pic. Urăsc situația asta, dar n-am ce să fac.

- Povestește-mi!

- S-a căsătorit cu mama pentru prestigiu și avere. N-a iubit-o niciodată, iar ea știa asta. El e de vină pentru nefericirea și moartea ei precoce. Am vorbit serios când ți-am spus că a murit de tristețe. Iar pe mine nu mă iubește pentru că știu exact ce fel de om e în realitate și nu poate să suporte asta. A reușit să-i păcălească pe cei din jur și îl enervează la culme că propriul fiu știe ce-i poate pielea.

Continuă să se joace cu degetele prin părul lui.

- Poate că ești prea dur cu el. Este un simplu om, Rink, nu Dumnezeu. Nu e fără de păcat. De ce ne așteptăm de la părinții noștri să fie perfecți? Îi mângâie obrazul și îl apăsă ușor pe bărbie până își ridică capul și o privi lung. Cred că ești prea puțin îngăduitor.

Să mă ierți că spun asta. Ceri perfecțiune și nu accepți nici față de tine însuși să dai greș. Dar ceri același lucru și din partea celorlalți și este nedrept, Rink. Este injust să ne impui și nouă aceleași standarde. Suntem cu toții oameni. Îi atinse buzele cu buricul degetelor. Îmi pare foarte rău că relația dintre tine și tatăl tău nu este cea pe care ți-o dorești. Chiar dacă tatăl meu e așa cum e, îl iubesc. În special pentru că are atâta nevoie de iubire, zise ea zâmbindu-i. Nu te grăbi, Rink! Ai mai multă răbdare! Tatăl tău a fost așa toată viața lui. Nu-i vine ușor să se schimbe, spuse ea cu lacrimi în ochi. Dar te admir foarte mult pentru că încerci să-i ții piept pentru ce e corect, chiar dacă asta înseamnă să vă certați.

Zâmbetul de pe chipul lui era cald și deosebit de blajin.

- Ești grozavă, știai asta? Cum de reușești să faci lucrurile să pară mai simple? Ia spune? Cum se face că atunci când sunt cu tine nu mă mai simt atât de deznădăduit? Când sunt cu tine parcă știi răspunsul la toate întrebările. Mă atenționezi și, în același timp, îmi redai încrederea în mine.

Era vizibil emoționată de cuvintele lui și îl întrebă sfioasă:

- Chiar fac toate astea pentru tine?

Văzu căldura din privirea lui. Se apropie și se aplecă asupra ei. Era puternic și greu.

- Faci multe lucruri pentru mine, spuse el cu vocea lui groasă, frecându-se de ea.

Caroline făcu ochii mari și începu să tremure. Supărat pe el însuși, Rink se îndepărtă.

- La naiba, sunt un tâmpit! Nu ar trebui să fac lucruri de genul ăsta cu tine. Îmi pare rău!

Caroline se apropie de el.

- Nu e vorba de asta. Îi întinse brațul să-i arate pielea de găină. S-a făcut frig. Cred că o să plouă.

Nici nu apucă să termine propoziția că simți primele picături de ploaie pe față. Rink se întinse pe spate, privind norii. Ploaia se înteeți repede, iar ei începură să râdă ca niște copii, întinși pe pământ, lăsând potopul

să se reverse asupra lor. Furia furtunii de vară se calmă repede, iar ploaia se transformă din nou într-un duș plăcut.

Rink se sprijini în cot și se uită la Caroline. Chipul ei era la fel de frumos, chiar dacă ploaia îi îndepărtase puținele urme de machiaj. Strălucea de tinerețe. Coborî cu privirea spre gâtul ei. Simți că i se taie respirația. Bluza ei albă se udase și i se lipise de sâni. Astăzi nu purta sutien. O privi fermecat.

- Nu am nici un sutien frumos, spuse jenată. M-am gândit că... dacă nu port nimic, e mai bine, ca să nu fie urât... Am crezut... oh... Suspină și își acoperi sâni cu mâinile. Nu am vrut să...

- Șșșt, șopti el, dându-i mâinile la o parte. O privi multă vreme, cu sunetul picăturilor de ploaie pe fundal. Vedea tot prin bluza ei udă, formele delicate, areolele ispititoare, sfârcurile întărite.

- Cred că am auzit un tunet, zise ea timid.

El își duse mâna la piept, pe tricoul ud.

- Nu. Sunt bătăile inimii mele.

Se aplecă peste ea și o sărută. Fu un sărut ușor și dulce, extrem de tandru. Limba lui îi dezmierdă colțul buzelor, plimbându-se apoi de-a lungul lor. O auzi gemând.

- Oh, Caroline, șopti el.

Natura sărutului se schimbă. Nu mai era gingaș. Își năpusti buzele asupra ei. Își îngropă limba în gura ei. Îi puse mâna pe talie, strângând-o ușor. Înaintă încet, centimetru cu centimetru până îi acoperi sâni.

În toată viața lui nu simțise mai multă fericire în suflet ca atunci când îi apucă în palmă sânul crud, dar deja plin. Mângâie umflătura aceea fragedă cu mișcări circulare. O atinse cu tandrețe, ca să nu o sperie, dar cu suficientă intensitate cât să îi trezească senzualitatea. Se mișcă sub el, fiecare mișcare întâmplătoare seducătoare, ațățătoare.

Când îi atinse sfârcul, Caroline își arcui spatele de plăcere. Trupul excitat simți fiorii pasiunii. Se jucă cu sfârcul ei până se întări și mai mult, în timp ce o săruta

fără încetare. Începu să geamă, simțindu-i răsuflarea caldă pe față și gât.

Își duse mâna spre nasturii bluzei și o descheie fără grabă. Caroline se înfioră și îl opri.

- Rink, nu, șopti ea, prea puțin convingătoare, scuturându-și capul.

Dinții lui o mușcară ușor de buza de jos.

- Iubito, murmură el. N-am să-ți fac nici un rău. Vreau doar să te văd, să te ating.

Se apropie din nou cu gura de ea, sugându-i ușor buzele. Simți viața și iubirea din trupul ei, în timp ce îi deschise bluza și își strecură mâna înăuntru, strângându-i sânul în palmă. Când îi atinse pielea, se înfierbântă și mai tare, de parcă nu ar fi cunoscut niciodată o excitare sexuală atât de intensă.

Și știa că nici o altă femeie nu ar fi putut să trezească în el sentimente atât de puternice. O găsisese, își aflase jumătatea.

O dezmierdă, strângându-i tare sânul, frecându-i sfârcul între degete. Îi acoperi gâtul și sânii cu săruturi dulci. Îi acoperi sfârcul cu buzele și supse delicat. Caroline suspină și își înfipse mâinile în părul lui. Nu-și mai încăpea în piele de fericire la auzul gemetelor ei de plăcere.

Caroline își ținea genunchii ridicați din instinct, fără nici un gând conștient. Își așeză mâna pe genunchiul ei gol și începu să o mângâie. Îi simți coapsele lungi și catifelate în timp ce înaintă. Fusta ei largă din bumbac nu îl descurajă. Nu se opri până nu simți elasticul lenjeriei intime.

Caroline își arcui și mai tare spatele, apucându-l de umeri.

- Rink, Rink! Era un suspin de extaz, cât și de panică, știa asta.

- Stai liniștită, iubita mea! Nu am să-ți fac rău. Îți promit.

Atingerea lui era ușoară ca o pană. Mângâierile continuă până nu mai rămase nici o barieră de lenjerie între ei. Degetele lui simțiră părul subțire, pielea delicată, misterul ei feminin.

- Oh, Dumnezeuule, gemu el, îngropându-și buzele în gâtul ei. Ești atât de dulce! Oh, Dumnezeuule!

Degetele lui începură să exploreze, să descopere. Când o simți înfiorându-se sub el, știu că aflase sursa magiei. Aplică exact presiunea necesară, cu pricepere, în mișcări circulare, până ce își arcui gâtul, dându-și capul pe spate, petalele de piele se strânseseră în jurul degetelor lui, iar gemetele ei se pierdură în foșnetul frunzelor copacilor udați de ploaie.

Îi privi chipul, îmbătat de expresia ei sublimă. Văzu cum deschise încet ochii, revenind treptat la realitate, de pe acel tărâm în care erau numai bucurii.

- Rink? întrebă ea speriată. Rink, ce s-a întâmplat? Îmbrățișează-mă! Mi-e teamă.

Se întinse peste ea, acoperind-o cu corpul lui. O strânse la piept. Îi mângâie fața cu buzele, liniștind-o.

- Chiar nu știi ce s-a întâmplat? întrebă el cu emoție în glas.

Ea continuă să îl privească, sărutându-i buzele, de parcă s-ar fi minunat că există cu adevărat cineva ca el, care îi dăruise atâta plăcere.

- Dar nu... nu ai fost... în mine.

Zâmbind, își odihni fruntea pe fruntea ei.

- Nu, nu am fost. Dar aș fi vrut. Aș fi vrut să fiu adânc în tine, să te încarc de plăcere, să mă dăruiesc ție.

O sărută, făcând dragoste cu gura ei, cu limba ei. Dar sărutul îi reaminti că nu o putea avea și se ridică încet.

Caroline plângea. Lacrimile ei se amestecau cu picăturile de ploaie. El îi șterse tristețea de pe obraji.

- Nu plânge! Se ridică în picioare și o ajută și pe ea să se ridice, strângând-o în brațe. Dar ea nu se opri din plâns. De ce plângi, Caroline? Dumnezeuule, dacă își încălcase promisiunea și o rănisese în vreun fel nu și-ar fi ierta-o niciodată. Oare avea să-l urască, să îi fie frică de el? Te rog, spune-mi de ce plângi!

- N-o să te mai întorci. După ziua de azi, n-o să te mai întorci. După ce am făcut... o să crezi că sunt un nimic.

Rink râsuflă ușurat.

- Oh, scumpa mea, șopti el cu ardoare, strângând-o și mai tare la piept. Te iubesc.

Caroline își ridică privirea spre el.

- Mă iubești?

- Te iubesc, îi zise el, pentru că știa că rostea adevărul. Dacă nu ar fi iubit-o, nu s-ar fi ridicat de pe jos, ar fi continuat să facă ce îi porunceea trupul. Te iubesc și m-aș întoarce mâine să te văd chiar dacă ar veni potopul. O îmbrățișă și o sărută, lăsând-o fără suflare.

Apoi, fără să îi dea drumul, îi șopti la ureche:

- Vezi tu, acum ești într-o mare încurcătură, Caroline. Se dezlipi ușor de ea ca să o privească în ochi. Îți dai și tu seama de asta, nu?

- Sigur că da! strigă ea. Am știut dintotdeauna că nu poate să fie nimic între noi.

- Nu e adevărat. Am un plan pe care am de gând să-l pun în aplicare. În seara asta.

- În seara asta? Ce?

- O să am grijă ca de acum încolo să putem ieși la o întâlnire normală, așa cum se cuvine, înconjurați de alți oameni, să nu ne mai ascundem.

Caroline îl apucă de braț.

- Nu, Rink, nu face asta. Hai să continuăm așa, cât timp s-o putea.

- O să mor dacă o s-o ținem așa.

- De ce?

- Când suntem singuri, mi-e foarte greu să nu termin ce am început.

Caroline rămase tăcută, privind în gol la baza gâtului lui, jucându-se cu gulerul lui. Își umezi buzele.

- Rink, nu mă supăr dacă vrei să... Te las dacă vrei să... ăăă...

Rink îi ridică bărbia.

- Nu, zise pe un ton calm și hotărât. Nu-mi place să ne ascundem. Sub nici un chip nu am de gând să complicăm situația, să risc să te rănesc, făcând dragoste cu tine. Își apropie buzele la câțiva centimetri de ea. Închise ochii și respiră printre dinții încheștați. Când deschise pleoapele, îi spuse: Vreau. Dumnezeuule, cât de mult

vreau! Dar știi că ți-am spus deja că n-o să fac nimic să te rănesc, nu?

- Da. Și te cred.

- Atunci lasă-mă pe mine să mă ocup de tot! Nu-ți face griji! O să rezolv situația și n-o să mai fim nevoiți să ne vedem pe ascuns, ca până acum.

- Ești sigur, Rink? Se vedea clar că era îngrijorată și știa deja că își făcea griji pentru el, nu pentru ea.

- Sunt sigur. Măine am să mă întorc cu vești bune. Măine, iubito. Aici. La locul nostru. Îi mângâie obrazii. Oh, Caroline, sărută-mă! Îi atinse buzele, dar nu fu un sărut lung. Îi era teamă că nu își va putea ține promisiunea. Ar fi vrut să fie cu ea, fără să se gândească la consecințe. Măine, mâine, repetă el, făcând câțiva pași în spate, întinzându-și brațele spre ea până ce degetele se despărțiră, în final. Alergă prin ploaie până la mașină, nerăbdător să ajungă acasă...

- Ești un prost, spuse Rink către oglinda aburită, după ce ieși din duș. Imaginea era încețoșată, la fel cum fusese starea lui de spirit în ultimii doisprezece ani. Oare de ce am fost atât de naiv încât să cred că aș fi putut rezolva situația?

Dădu pe gât ultima înghițitură, fără să îl deranjeze aroma dulceagă. Îi părea rău că gheața diluase gustul puternic al whisky-ului.

Amintirea acelei seri în care intrase în biroul tatălui său ca să stea de vorbă cu el încă îi amăra sufletul. Ca o otravă reziduală, ura și indignarea încă reușeau să-l copleșească de fiecare dată când își aducea aminte cât de încrezător fusese atunci. Un tâmpit. Un cretin. Un David tânăr față-n față cu Goliat. Oh, cât curaj din partea lui! Dar îi lipsiseră praștia și pietricelele. Iar Roscoe fusese înarmat cu un tun.

Intrase voios în birou, anunțându-l:

- Tată, am întâlnit fata pe care vreau să o fac soția mea.

- Ba bine că nu, răcnise Roscoe, cu trabucul în gură. M-a sunat Frank George. Marilee e gravidă. În trei sau

patru luni. Zice că plânge ca o prostănacă că n-ai mai trecut pe la ea. Felicitări, fiule! O să devii soț și tată.

Chiar și acum cuvintele tatălui său îl făceau să simtă un nod în stomac. Nenorocitul! Nemernicul acela meschin, manipulator și viclean.

Iar Caroline, Caroline a lui de lângă râu, din ploaie, era soția tatălui său. Acum el era cel pe care îl asculta ea, cu care vorbea, pe care îl consola și pe care îl încuraja. Roscoe era cel care se bucura de săruturile acelea dulci, de acei săni, de acele coapse.

Se frecă la ochi cu podul palmelor pe măsură ce imagine după imagine cu cei doi i se derula prin minte ca un film obscen. Să se gândească la asta era mai mult decât putea îndura.

Totul în el durea. Și nu era nimic care putea să alunge durerea.

- Mulțumesc, Steve.

- Cu plăcere.

- Rink a zis că prăjitorul de pâine e stricat de tot și că Haney ar trebui să cumpere unul nou. Dar ea zice că n-are rost să cumpărăm unul nou dacă putem să-l reparăm pe ăsta. Rink i-a spus c-o să-l repare el, dar a avut de lucru la fabrică. Și i-am zis să nu-și facă griji, că o să te rog pe tine. Nu te deranjează, nu?

- Sigur că nu. Mă bucur că am putut să-l repar, zise și se grăbi să facă ordine pe masa din garaj, acolo unde își ținea o parte din unelte.

- Ești supărat pe mine, Steve?

Se opri și își îndreptă privirea spre Laura Jane. Purta o rochie de vară cu bretele, iar pielea ei părea la fel de moale și de catifelată ca petalele unei flori de magnolie. Dorința îl năpădi. Se întoarse brusc cu spatele.

- De ce-aș fi supărat pe tine?

Laura Jane trase tremurător aer în piept și se cocoță pe treapta de sus a scării de lucru. Degetele ei se jucau nervoase cu cordonul rochiei. Stătea cu capul atât de aplecat încât bărbia aproape că îi atinge pieptul.

- Pentru că te-am sărutat zilele trecute, șopti ea. Și de atunci ești supărat pe mine.

- Ți-am spus că nu sunt supărat.

- Și atunci, de ce nu te uiți la mine?

Așa că se uită. Țipătul ei furios îl făcu să își întoarcă repede capul, holbându-se la ea uimit, fără să știe ce să spună. Nu o văzuse niciodată pierzându-și cumpătul sau ridicând vocea. Chipul ei amintea prea puțin de o copilă în timp ce se uita furioasă la el. Avea expresia unei femei disprețuite.

Lui Steve i se puse un nod în gât.

- Mă uit la tine.

- Privirea ta trece pe lângă mine, nu se mai oprește niciodată asupra mea. De ce, Steve? întrebă ea, coborând de pe scară și apropiindu-se de el. De ce? Nu-ți place cum arăt?

Se uită atât de intens, analizând tot, de la părul ei castaniu, mătăsos și până la picioarele subțiri, încălțate în sandale. O privi în ochi și îi răspunse cu o voce răgușită:

- Ba da, Laura Jane, îmi place foarte mult cum arăți. Fata zâmbi, dar surâsul ei dispăru repede.

- Nu ți-a plăcut cum te-am sărutat? Nu m-am priceput?

Își șterse palmele transpirate pe blugi.

- Ba da, a fost bine.

Laura Jane păru îngrijorată.

- Nu te cred. Femeile de la televizor dau bărbaților săruturi mai lungi. Și își mișcă dintr-o parte în alta capul. Cred că se sărută cu gurile deschise.

Steve se simți pierdut.

- Laura Jane, reuși el să șoptească, nu ar trebui să vorbești așa cu un bărbat.

- Dar tu nu ești un bărbat. Ești Steve.

- În orice caz, nici cu mine nu ar trebui să vorbești despre săruturi.

Fata păru sincer nedumerită.

- De ce?

- Pentru că sunt unele aspecte despre care un bărbat și o femeie care... care nu sunt... căsătoriți nu ar trebui să discute.

- Păi, și e bine dacă le facem, dar nu putem să vorbim despre ele? întrebă ea ironic.

Steve începu să râdă, în pofida gravității situației. Atitudinea ei era mai înțeleaptă decât a lui.

- Ceva de genul ăsta.

Fata păși încet spre el și își puse mâinile pe pieptul lui. Își lăsă capul pe spate, privindu-l.

- Atunci, hai să nu vorbim despre aceste lucruri! Hai să le facem! Vocea ei era la fel de suavă ca râsuflarea pe care Steve o simți pe gât.

O luă de mână.

- Nu se cuvine să facem aceste lucruri.

- Dar de ce, Steve?

Simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Avu nevoie să-și adune fiecare strop de voință ca să își desprindă mâinile dintr-ale ei și se îndepărtă ușor.

- Pentru că nu se cuvine.

Se întoarse la masa de lucru și ridică căpăstrul la care începuse să lucreze când îl strigase ea.

Laura Jane îl urmări nefericită cum iese din garaj și traversează curtea. Își luă prăjitorul de pâine, care nu fusese altceva decât un pretext ca să îl vadă, și se îndreptă spre casă. Când văzu mașina lui Caroline intrând pe alea de acces, se opri să o aștepte.

- Bună, Laura Jane. Ce faci cu ăsta afară? întrebă Caroline, făcând semn spre prăjitorul de pâine.

- L-a reparat Steve pentru Haney. Tocmai mă întorceam acasă.

Caroline sesiză ceva în vocea ei.

- Și ce mai face Steve? Nu l-am văzut de câteva zile.

Laura Jane ridică din umeri.

- E bine, bănuiesc. Câteodată se poartă ciudat.

- Ciudat?

- Da. Nu mai vrea să fim prieteni.

- Mă îndoiesc.

- Ba chiar așa e. De când l-am sărutat.

Caroline se opri din mers.

- L-ai sărutat? Aruncă o privire în jur, speriată, sperând că nu stătea nimeni la pândă să le asculte, mulțumindu-i lui Dumnezeu că Rink nu era prin preajmă.

- Da. Laura Jane întâmpină privirea șocată a lui Caroline cu una inocentă și calmă. Îl iubesc.

- Și i-ai spus asta?

- Da. Am greșit cu ceva?

- Nu, nu chiar. Caroline era conștientă că trebuia să-și aleagă cu grijă cuvintele. Aceasta era prima și probabil singura poveste de dragoste a Laurei Jane. Cum să o sfătuiască, dar fără să o sperie? Poate că te-ai grăbit puțin. Probabil că l-ai luat prin surprindere. Poate că ar fi vrut să te sărute el primul.

- Nu cred că ar fi făcut-o, și nu mai suportam să aștept.

Caroline zâmbi.

- Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, cred că și-ar fi făcut curaj.

- Crezi că Rink o să-și facă curaj?

- Să ce?

- Să te sărute. Sigur vrea asta.

Pentru a doua oară în ultimele șaiszeci de secunde, Caroline rămase cu gura căscată.

- Laura Jane, te rog să nu mai spui așa ceva! Nu vrea nimic de genul ăsta.

- Și atunci, cum de nu-și ia ochii de la tine?

Lui Caroline i se uscă gura.

- Vorbești serios?

- Da, face asta de fiecare dată când nu ești atentă. Și lucrează din greu la fabrică, pentru tine.

- Nu, nu pentru mine. Pentru noi toți, pentru angajații și pentru cultivatorii care lucrează cu noi, și pentru tatăl tău.

- Dar tu ai fost cea care l-a rugat să lucreze. La început n-am crezut că o să accepte. Tu chiar ai crezut asta?

Caroline își aminti de seara în care reparase utilajul. Toată după-amiaza încercase să construiască o nouă relație cu el și crezuse că reușise. Dar acasă, când coborâse

la cină după duș, fusese mai ostil decât niciodată. Caroline refuză să accepte asta. Era decisă să nu se dea bătută și să apere puținul pe care îl câștigase.

La masă și, mai târziu, în camera de zi alături de Haney și Laura Jane, îl copleșise cu amabilitatea, până când, în cele din urmă, nu se mai încruntă de fiecare dată când se uita la ea. Curând își făcu curaj să îl roage să mai verifice câteva echipamente de la fabrică care ar fi avut nevoie de o revizie. Rink acceptase fără tragere de inimă. În ultimele trei zile lucrase cot la cot cu ceilalți muncitori.

- Sunt recunoscătoare că a acceptat să ne ajute cât timp e bolnav tatăl vostru. Muncește din greu.

- Și tu la fel. Pari obosită, Caroline.

Era obosită. Foarte obosită. Încă se purta cu mănui în preajma lui Rink, sperând să păstreze deschisă linia de comunicare dintre ei doi, fără să ducă însă spre intimitate. Și apoi mai era comunicarea cu Roscoe. Abuzurile lui verbale deveneau mai acide la fiecare vizită, care se întâmpla cel puțin o dată pe zi, de două ori, dacă avea energia necesară. Nu îi povestise că Rink începuse să lucreze la fabrică pentru că știa că nu ar fi fost în veci de acord. Nu îi convenea nimic din ce făcea. O critica în permanență, de la felul în care se îmbrăca și până la încăpățânarea ei de a respecta toate indicațiile doctorului.

- Sunt obosită, recunosc eu ea. Cât despre Steve, începu ea, întorcându-se la subiectul inițial, poate că nu e în cea mai bună dispoziție. Nu-l presa! Bărbaților nu prea le place asta. Eu cred că data viitoare când vă mai sărutați, dacă e să se mai întâmple, ar trebui să fie ideea lui, nu a ta.

- Presupun că da, îngăimă Laura Jane.

Caroline anticipă motivul din spatele răcelii subite a lui Steve. Cel mai probabil, era îndrăgostit de Laura Jane, dar nu voia să o încurajeze, de teamă să nu trezească furia lui Rink. Caroline se puse în pielea tuturor.

- Hai să mâncăm, spuse ea cu blândețe, luând-o pe Laura Jane de braț.

- Unde e Rink?

- Nu știu. A zis că e pe drum...

Fu întreruptă de zgomotul puternic al unui claxon, iar când se întoarseră îl văzură de Rink parcând o camionetă nou-nouță în spatele Lincolnului.

- Deci ce părere aveți? întrebă el după ce coborî din mașină.

Exuberanța lui o făcu pe Caroline să își aducă atât de bine aminte de tânărul pe care îl întâlnise în pădure, încât se abținu cu greu să nu se arunce în brațele lui, fără să mai țină cont de nimic.

- E a ta, Rink? vru să știe Laura Jane, ținând bucură și bătând din palme. Îmi place culoarea.

- Albastru *cavalier*, zise el, făcând o plecăciune. Am nevoie de o mașină cât mai stau pe aici și m-am gândit că o camionetă e cea mai bună variantă. Încă nu știu cum o să fac să mă întorc și cu mașina, și cu avionul înapoi în Atlanta.

Începură toți să râdă, iar Caroline simți că i se topește sufletul în fața părului lui rebel, a ochilor jucăuși.

- Sunt lihnit. E gata masa? O apucă pe Caroline pe după umeri cu o mână, iar cu cealaltă, pe Laura Jane. Domnișoarelor, dați-mi voie să vă conduc în sufragerie.

Înainte să ajungă la intrare, Haney dădu buzna pe ușă țipând:

- Caroline! Rink! Dumnezeuule, ce bine că ați ajuns! Tocmai a sunat doctorul. Domnul Lancaster nu e bine deloc. A zis că e cazul să mergeți imediat la spital.

capitolul 7

În salon, o singură lumină difuză strălucea deasupra patului lui Roscoe. Era o lampă direcțională. Abajurul metalic era îndreptat în jos, astfel încât lumina cădea straniu și necruțător direct pe fața devastată de durere a bărbatului. O asistentă era aplecată deasupra lui când Rink și Caroline intrară în încăpere. Cu brațele pline de perfuzii, îi făcu nervos semn să plece.

- Valea! Lasă-mă-n pace! N-ai ce să mai faci.

- Dar domnule Lancaster...

- Pleacă! ŝuieră el cu răutate. Vreau să vorbesc cu soția și cu fiul meu. Felul în care pronunță gradele de rudenie sună ca o insultă.

Asistenta ieși, tăpile de cauciuc ale papucilor scârțâind ușor pe podeaua acoperită cu linoleum. Caroline se apropie de patul lui Roscoe și îl luă de mână.

- Am venit de îndată ce ne-a sunat doctorul.

Ochii lui negri, ca niște alice de fier, se ațintiră asupra ei din orbitele întunecate la fel de amenințatori ca țeava unei arme. Chipul lui era urât. Era într-o stare de decădere, nu fizică, ci spirituală, ceva putred care îl măcinase mulți ani pe dinăuntru și care de-abia acum începea să iasă la suprafață.

- Sper că nu te-am întrerupt de la ceva important, rosti el disprețuitor și-și smulse mâna din strânsoarea ei.

Caroline refuză să se lase provocată. Îi răspunse pe un ton calm:

- Bineînțeles că nu, Roscoe. Știi că vreau să fiu alături de tine.

Bărbatul îi aruncă un rânjet malefic.

- Ca să nu ratezi momentul în care am să mor? Ca să știi exact clipa în care o să scapi de mine?

Caroline începu să tremure, de parcă tocmai ar fi lovit-o.

- De ce spui astfel de lucruri? Chiar crezi că vreau să mori? Nu m-am rugat de tine să mergi la doctor cu mult înainte să începi să te simți atât de rău? Nu ți-am dat niciodată nici un motiv să te îndoiești de devotamentul meu.

- Asta doar pentru că n-ai avut ocazia, răspunse el, îndreptându-și privirea asupra lui Rink, care stătea la picioarele patului, în umbră, fără nici o expresie pe chip.

- Ce... ce vrei să spui? băigui Caroline, făcându-l pe Roscoe să își îndrepte din nou atenția asupra ei.

- Vreau să spun că acum, când bărbatul pe care îl iubești cu adevărat locuiește sub același acoperiș cu tine,

s-ar putea să fii tentată să-ți înșeli soțul căruia îi juri atâta devotament.

Caroline rămase fără aer. Își privi uluită soțul care nu-și dezlipi rânjetul viclean de pe chip. Ochii lui străluceau ca flăcările iadului.

- Te referi la Rink? întrebă ea.

- Rink? repetă el, imitând-o. Rink. Rink. Da, la dracu'! Normal că la Rink mă refer.

Caroline își umezi buzele.

- Dar eu și Rink... nu am... niciodată...

- Nu mă minți! Se ridică în capul oaselor și o privi dezgustat, asemenea unui demon malefic ținut la pat de toate acele tuburi de plastic. Nu încerca să mă păcălești, fetițo! Știu tot ce s-a întâmplat între voi.

Caroline se îndepărtă de el, făcându-se mică, încrucșându-și protector mâinile la sân. Privirea ei speriată îl căută pe Rink. Acesta nu se clinti din loc. Stătea în continuare nemișcat la picioarele patului, privindu-l cu o ură imensă în ochi. Fu primul care rupse tăcerea aceea de moarte.

- Știai despre Caroline în seara aceea în care mi-ai spus că Marilee era însărcinată, nu-i așa?

Roscoe se prăbuși pe perne, trăgând zgomotos aer în piept. Din punct de vedere fizic îl costase scump să-și strige victoria, dar pe chipul lui se citea o satisfacție teribilă în timp ce își îndreptă ochii aceia plini de pizmă către fiul său. Începu să râdă. Știam. Absolut tot, spuse el cu un surâs batjocoritor. Trebuia să te gândești că nu puteai să te streкори zi de zi în pădure fără să-mi trezești curiozitatea. Am crezut că ești mai deștept de-atât.

- Așa că m-ai urmărit în fiecare zi și ne-ai văzut împreună, răspunse Rink pe un ton calm și controlat.

- Normal că nu, ce naiba! zise Roscoe amuzat. Nu m-aș fi obosit eu cu ceva care avea de-a face cu tine. Dar m-am întrebat ce pui la cale. Am trimis un individ după tine și s-a întors cu vești interesante. Te întâlneai zi de zi la râu cu o fetișcană de doi bani.

Caroline suspină îndurerată. Roscoe nici măcar nu se uită în direcția ei. Lupta se dădea între el și fiul lui. Ca de obicei. Ea nu fusese altceva decât un pion.

- Fata pe care te tot furișai să o vezi era o copilă, zise bărbatul, dar apetisantă ca o piersică coaptă.

Roscoe se linse pe buze. Caroline închise ochii și își stăpâni cu greu greața. Rink se clătină pe loc, încercând să-și controleze furia care pusese stăpânire pe el.

- Ce-am mai răs când am aflat că prințesa inimii tale era fata lui Pete Dawson! zise el făcându-i cu ochiul. Dar trebuie să recunosc că te-am admirat pentru alegerea ta, băiete. Era cam fragedă, dar ai fi fost în stare să riști, nu-i așa?

- Hai, spune-mi, răbufni Rink. Știai că Marilee nu era însărcinată cu copilul meu, nu?

- Putea la fel de bine să fie al tău sau al altuia, dar nu aveai cum s-o dovedești. Tot orașul știa că nu era prea pretențioasă la bărbați.

- Nu e copilul tău?

Rink întoarse capul și întâlni privirea lui Caroline. În vocea ei era un amestec de îndoială și... altceva. Oare bucurie? Avea ochii plini de lacrimi.

- Nu, Caroline, răspuse el. Nu era copilul meu.

- Bine, dar te culcaseși cu Marilee, nu? întrebă Roscoe din patul lui.

Rink rămase cu privirea ațintită asupra lui Caroline și răspuse:

- Da. Dar cu mult înainte să rămână însărcinată. Nu am fost cu nimeni în vara aceea, nu după ce am cunoscut-o pe Caroline. Alyssa nu e copilul meu. Se întoarse către tatăl lui. Și știai prea bine asta. Ți-am spus că nu era copilul meu, că nu mă mai culcasem cu Marilee de aproape un an. Dar m-ai obligat oricum să mă însor cu ea. De ce?

- Acum te prefaci că ai uitat că tu ai ales să te însori cu ea.

- Pentru că m-ai amenințat că o vei interna pe Laura Jane într-un azil dacă refuzam! urlă Rink, dând frâu liber furiei pe care nu și-o mai putea stăpâni.

- Oh, Dumnezeu! Caroline își acoperi fața cu palmele. Oare coșmarul acesta nu avea să se sfârșească niciodată? Oare Roscoe chiar îl șantajase pe Rink să se însoare cu o fată care era însărcinată cu un alt bărbat? Cum putuse să facă așa ceva?

- De ce era așa de important pentru tine să mă însor cu Marilee? De ce nu i-ai răs în față tatălui ei când ți-a zis că e copilul meu, de ce nu l-ai trimis la naiba? Cu siguranță nu ți era teamă de scandal. Nu ai dat niciodată doi bani pe ce crede lumea. Și știu prea bine că nu te-ai lăsat intimidat de bătrânul George. De ce m-ai obligat să mă însor cu ea? Deja începuse să țipe, iar întrebarea rămase mult timp în aer după ce rosti cuvintele.

- Pentru bani, răspunse Roscoe scurt. El avea bani. Iar eu aveam nevoie de ei. E simplu. Te-am vândut, băiete! Pentru douăzeci și cinci de mii de dolari.

Rink rămase înmărmurit. Cu toate că știa de ce era în stare tatăl său, nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că ceva atât de banal, precum o sumă de bani, ar fi fost în spatele întregii povești.

- Dar nu m-ai oprit când am intentat divorț după ce s-a născut Alyssa, spuse el perplex.

- În înțelegere nu se specifica nici o perioadă anume de timp. George voia un soț pentru prostănaca lui și un tată pentru copil. Voia numele unei familii respectabile pe certificatul de naștere.

- O familie respectabilă, pufni Rink, dându-și ochii peste cap. Înjură. Halal respectabilitate în familia noastră!

- În plus, continuă Roscoe, la momentul respectiv era o variantă foarte bună pentru a te împiedica să faci o mare greșală.

- Ce fel de greșală?

- Să te încurci cu fete de doi bani.

Roscoe făcu un semn în direcția lui Caroline.

- Nu o amesteca în treaba noastră, îl avertiză Rink. Caroline nu are nici o vină.

Roscoe începu să râdă răutăcios.

- E numai vina ei. Doar nu puteam să permit s-o lași gravidă pe fetișcana asta, nu? S-ar fi iscat un scandal de toată pomina.

- Nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, rosti Rink printre dinții încleștați.

- Din câte mi-a povestit informatorul meu nu mai aveai prea mult până să faci asta. Mi-a zis că nu-ți mai puteai lua mâinile de pe ea. Roscoe își privi sfredelitor fiul, zâmbindu-i disprețuitor. Pămpălăule! Știi cât de greu m-am abținut să nu râd când mi-ai zis că ai întâlnit-o pe fata cu care vrei să te însori?

Caroline reacționează și se întoarce către Rink. El îi întoarce privirea, dar nu era momentul să răspundă întrebărilor fără sfârșit din ochii ei cenușii.

Roscoe continuă neobosit:

- Marilee nu era altceva decât o curvă. Ar fi primit pe oricine în patul ei, dar măcar se trăgea dintr-o familie respectabilă. Își îndreptă privirea spre Caroline. Ea măcar nu era fiica bețivului orașului.

- Și atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? întrebă Caroline, nemaiputându-se abține.

Roscoe era singurul vinovat pentru toată durerea ei. În toți acești ani crezuse că Rink o lăsase gravidă pe Marilee, în timp ce fuseseră împreună. Intrigile lui Roscoe fuseseră plănuite pas cu pas. Reușise să le distrugă viețile și să scape nepedepsit. Nu mai avea nimic de pierdut, putea să îi declare război.

- M-am însurat cu tine pentru că am vrut să profit de pe urma investiției mele, explică Roscoe fără menajamente.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, în același timp dorindu-și să nu afle. Dar trebuia să afle. Aceasta era o seară a descoperirilor. Nu se simțea în stare să treacă din nou prin asta. Era mai bine să afle tot, o dată pentru totdeauna. Ce investiție?

- Să fiu al naibii! șopti Rink, înțelegând adevărul.

- Ți-ai dat seama, nu? chicoti Roscoe.

- Îmi spuneiți și mie despre ce naiba este vorba? strigă Caroline.

- Cred că ai trăit sub același acoperiș cu binefăcătorul tău misterios, Caroline, răspunse Rink.

Fata îl privi descumpănită până ce simți că începe să i se ridice vălul de pe ochi și să vadă ceea ce era clar, dacă s-ar fi chinuit să se uite mai bine.

- Bursa? întrebă ea șocată, privindu-l pe Roscoe în ochi.

- Am vrut să te scot din oraș în caz că Rink, odată divorțat, ar fi vrut să se întoarcă după tine.

- Tu mi-ai plătit școlarizarea? Încercă să asimileze toate informațiile. Era chiar atât de important pentru tine să nu pătez numele fiului tău și al familiei tale?

- Oh, dar nu era vorba numai despre asta, explică Roscoe. Trebuia să te pregătesc pentru ultima etapă a planului meu.

- Și care era ultima etapă? întrebă ea.

- Să devii doamna Lancaster. Doamna Roscoe Lancaster.

Caroline se prinse cu mâinile de stomac și se îndoi de mijloc. Cu fiecare bătaie a inimii se simțea tot mai umilită.

- Ai plănuit asta cu ani în urmă? Tu ai pus lucrurile în mișcare?

- Cum crezi să ai reușit să te angajezi la bancă așa curând după ce ți-ai terminat studiile? Ai crezut că ne-am cunoscut din întâmplare? Am avut slujba de la fabrică la momentul potrivit. Să continui?

- Dar de ce? De ce?

Roscoe nu răspunse, dar își îndreptă privirea șireată către fiul său.

Rink fu cel care răspunse:

- Pentru că eu te iubeam. Iar el știa asta. Și ar fi făcut orice, oricât de lipsit de scrupule, chiar să se însoare cu tine ca să te țină departe de mine.

- Ai fost mereu un băiat deștept, rânji Roscoe.

- Și i-ai spus Laurei Jane să-mi scrie și să-mi spună că s-a măritat.

- Asta a fost ușor. Ar face orice ca să-mi fie pe plac și uită tot în secunda doi. Poți învăța multe lucruri despre devotament și respect de la surioara ta naivă, băiete.

- Respect, spuse Rink dezgustat.

- În toți anii ăștia nu ai făcut altceva decât să ne manipulezi viețile doar ca să-i faci rău lui Rink? Întrebă Caroline, nevenindu-i să creadă că putea cineva să fie atât de obsedat de ură. Nu eram suficient de bună pentru el, dar tu te-ai căsătorit cu mine. Mi-ai dat numele tău, m-ai adus să locuiesc la The Retreat. Nu înțeleg.

- Te-ai lăsat prea ușor sedusă, draga mea. Cunosându-ți trecutul, era sigur că familia Lancaster și The Retreat erau tot ce ți-ai fi putut dori vreodată. Casa și numele familiei au fost o momeală pe care nu ai putut s-o refuzi, nu? Chiar dacă și casa, și numele erau ale iubirii tale de mult pierdute. Au fost situații în care chiar ți-am fost recunoscător că nu ai complicat lucrurile. Erai inteligentă și curată, ceea ce reprezenta un bonus. Ești rafinată. Numai Dumnezeu știe cum de ești așa, dar a fost un beneficiu. Ești și frumoasă, așa că nici măcar cei din jur nu s-au mirat că un bătrân libidinos ca mine s-a îndrăgostit de tine. Da, Caroline, mulțumesc că nu ai complicat deloc lucrurile.

Caroline îi întoarse spatele, umilită. Fusesse folosită fără nici o rușine. Și totuși, se învinovăța mai mult pe sine însăși decât mintea bolnavă a soțului ei. Dacă nu ar fi fost atât de credulă! Dacă nu s-ar fi grăbit să îl judece pe Rink! Dacă nu ar fi fost atât de ambițioasă! Dacă, dacă, dacă... Cum ar fi putut Roscoe să o rănească mai mult decât se rănisese singură?

Ochii muribundului erau vii, plimbându-și privirea de la unul la altul.

- Cum a fost să locuiești în aceeași casă? Un supliciu? Ce m-am mai distrat săptămâna asta, văzându-vă cum vă agitați! Ați crezut că nu știe nimeni, nu? Oh, ce-am mai râs să vă văd cum încercați să vă ascundeți, cum încercați să vă abțineți să nu vă uitați unul la celălalt, să nu vă prindă nimeni. Îl privi pe Rink. Așa-i că o vrei din nou, băiete? Umbli cu o măciucă între picioare că de-abia mai

poți să mergi, nu? Ți-ai imaginat-o în patul meu, te-ai gândit la toate lucrurile care se întâmplă acolo?

Caroline se întoarce, furioasă și jignită.

- Oprește-te, Roscoe!

- Privește-o, fiule! Are un corp perfect, nu?

- Taci din gură! rosti Rink printre dinți.

- O femeie adevărată. Fiecare centimetru din pielea ei catifelată.

- Nu vorbi așa despre ea. Să te ia dracu'!

Roscoe râse cu răutate.

- Am spus ceva la care să nu te fi gândit și tu deja? Ai visat cum ar fi să o săruți? Să o ții în brațe? Să o dezbraci? Să dormi cu ea? Ai tânjit la femeia tatălui tău, băiețuș?

- Oh, Dumnezeuule!

Devastată, Caroline ieși din salon.

Roscoe începu să râdă, privind în urma ei.

- Ticălosule! i se adresează Rink tatălui său, extrem de calm.

- Ai dreptate. Cu mare efort Roscoe se ridică și se rezemă în cot. O să ard în flăcările iadului și am să mă bucur de fiecare secundă pentru că am să știu că tu pătimești și mai mult pe pământ. De când te-ai născut, ai fost ca un ghimpe în coasta mea.

- Pentru că te-am văzut așa cum ești în realitate. Pentru că mama a murit din cauza ta, pentru că ai fi putut la fel de bine să-i tragi un glonț în cap.

- Poate că da. Era o femeie slabă. Nu mi-a ținut niciodată piept. Dar tu ai făcut-o. Nu am suportat să te văd cum te uita la mine, cu expresia aia plină de reproș. Și cu cât creșteai, cu atât mă călcai mai tare pe nervi. Te-ai autoproclamat conștiința mea și nu-mi doream una, zise el arătându-l cu un deget scheletic tremurător. Dar am reușit să mă răzbun, fiule. Mi-au trebuit ani întregi, dar ți-am plătit-o cu vârf și îndesat. N-o s-o ai niciodată pe femeia asta, Rink. Te cunosc. Mândria ta stupidă de Winston n-o să te lase. Făcu o pauză dramatică, apoi adăugă: Pentru că eu am avut-o primul. Nu uita niciodată că a fost soția mea și că eu am avut-o primul!

*

Cei patru din limuzină erau tăcuți, în timp ce mașina înainta pe sub șirul de copaci care marcau drumul spre cimitir. Rink și Caroline priveau pierduți pe ferestrele lângă care erau așezați. Laura Jane stătea între ei doi, jucându-se cu batista. Haney era pe scaunul din față, studiindu-i, abținându-se pe cât era în stare să nu vorbească.

- Se pare că a venit multă lume, remarcă ea, uitându-se în spate la șirul de mașini care urmau dricul și limuzina.

Nimeni nu răspunse. În cele din urmă, Caroline zise:

- Aproape tot orașul, bănuiesc.

- Nu-mi amintesc prea bine înmormântarea mamei. Tu mai ții minte, Rink? întrebă sfioasă Laura Jane.

Se temea ori de câte ori vedea privirea aceea firoasă a lui Rink.

- Da, spuse el cu amărăciune. Țin minte. Apoi, dându-și seama că vorbea cu sora lui, își întoarse privirea către ea și îi zâmbi cu căldură. Îi luă mâna și îi sărută dosul palmei, fără să îi dea drumul. Și atunci au venit mulți oameni.

- Mi-am închipuit, răspunse ea, cu un surâs slab, fericită să vadă că nu se mai uita în gol cu expresia aceea rece, înfricoșătoare pe chip.

- O să iasă vorbe, prevesti Haney. Pentru că nu vreți să-i faceți slujbă la biserică. Preotul a fost șocat. Ca toți ceilalți.

- Atunci să facă bine să rămână șocați, pentru că nu-mi pasă dacă o să iasă vorbe, i-o tăie Rink.

- Da, dar tu nu locuiești aici, răbufni Haney. Noi da.

- Nu facem slujbă la biserică, se enervă Rink. Bine, Haney?

Privirea lui aspră și tonul hotărât din glas o făcură să se dea bătută.

- Am înțeles, domnule, răspunse ea țăfnoasă.

Rink își întoarse privirea spre fereastră.

Caroline le compătimea pe Haney și pe Laura Jane. Necunoscând adevărul despre adevărata fire a lui

Roscoe, nu puteau să înțeleagă răceala înverșunată a lui Rink față de pierderea tatălui său. În cazul ei, credeau că durerea o lăsase înmărmurită.

Haney o luase de mână și îi spusese:

- Ești un suflet curajos, Caroline, dar la un moment dat o să poți să plângi. După ce trece toată nebunia și rămâi singură, o să poți plânge.

Haney se înșela. Caroline nu avea de gând să verse nici o lacrimă pentru bărbatul care îi fusese soț. Ochii ei rămăseseră uscați din clipa în care fugise complet umilită din salonul de spital. Rink o urmăse nu după mult timp, arătând ca și cum ar fi fost în iad și ar fi stat fața-n față cu însuși diavolul. Chipul lui era ca de piatră. Și așa rămăsese.

Își petrecuseră noaptea aceea lungă de veghe pe scaunele de plastic din sala de așteptare. Fără să își vorbească. Fără să se uite unul la celălalt. Ar fi vrut de atâtea ori să îi ceară iertare pentru că îl crezuse în stare să îi trădeze dragostea cu Marilee. Ar fi vrut să îl atingă, să îl țină în brațe, să jelească alături de el toți anii aceia în care fuseseră despărțiți. Dar erau în continuare despărțiți. Asta-i dădeau de înțeles fiecare linie rigidă a corpului său și fiecare unghi tensionat al feței. Păstrară distanța și păstrară tăcerea.

Roscoe fusese sedat după ce Rink ieșise din salonul lui. La un moment dat doctorul venise la Caroline și îngenunchease lângă ea, luând-o de mână.

- Nu mai durează mult. Puteți să intrați dacă vreți, dar nu o să-și dea seama că sunteți acolo.

Caroline refuzase. Nu voia să îl mai vadă niciodată. În cele din urmă, când doctorul se întorsese să îi spună că Roscoe murise, plecase de la spital cu Rink, fără lacrimi în ochi și fără nimic în suflet.

Acum trebuia să joace rolul soției îndurerate. Limuzina opri. Organizatorul de la pompele funebre o ajută grijuliu să coboare din mașină și o conduse spre cortul provizoriu care fusese instalat în cimitir. Se așeză pe scaun încordată, cu Rink lângă ea și cu Laura Jane lângă el.

Haney stătea în spatele Laurei Jane, cu mâna pe umărul ei, încercând să o încurajeze.

Caroline nu ascultă vorbăria preotului. Nu își luă ochii de la sicriul acoperit cu trandafiri albi. Odată încheiată slujba, acceptă condoleanțele celor care veniseră la ea și Rink cu amabilitate formală.

- Se ține bine, nu? șoptiră unii.

- Nici măcar o lacrimă.

- Nici nu e de mirare, după operația aia a știut că e numai o chestiune de timp.

- Da. A avut timp să se pregătească.

- Totuși, nu poate să-i fie ușor. Știi cum sunt cei ca ea. Tind să-și exprime sentimentele în public.

- Mă întreb ce se va întâmpla cu fabrica.

- Cred că va continua să stea la cârma ei.

- Și Rink?

- O să rămână.

- O să se întoarcă în Atlanta.

- Nu știi ce să zic.

În drum spre limuzină auzi toate șușotelile iscoditoare și nu simți nimic. Nu putea uita ce-i făcuse Roscoe. Dacă și-ar fi pierdut fie și pentru o clipă stăpânirea de sine, nu ar mai fi fost nici o cale de întoarcere și ar fi început să urle ca o nebună. Așa că îi lăsă să o creadă puternică. Nu avea să se roage pentru sufletul lui Roscoe Lancaster, nici să-l plângă. Nu îi făcuse rău numai ei, dar și singurului bărbat pe care îl iubise vreodată. Nu putea să ierte atâta răutate.

- Slavă Domnului că s-a terminat, zise Rink, prăbușindu-se pe bancheta din spate după ce îi strânse din nou mâna preotului.

Doar că nu se terminase. Întreaga după-amiază conacul The Retreat fusese plin de oameni care voiau să-și exprime condoleanțe supraviețuitorilor lui Roscoe. Caroline era convinsă că, în realitate, cei mai mulți dintre ei veniseră mânați de curiozitate. Doreau oare să vadă ce modificări făcuse în casa lui Marlena Winston Lancaster? Rămase cu impresia că majoritatea erau

dezamăgiți să constate că nimic nu se schimbase. Oare se așteptau la tapet stacojiu și la abajururi cu franjuri?

Lumea era foarte curioasă să afle despre Rink și viața lui din Atlanta. Îl întrebară despre afacerea lui, despre viața personală, despre anii în care fusese plecat, despre planurile de viitor. El abordă cu diplomatie ancheta subtilă.

Erau la fel de curioși și în privința lui Caroline. Aceasta îi privi cu o demnitate sobră, văzând cum o studia, și se întrebă la ce se așteptau de la ea. Oare să fie îmbrăcată altfel, și nu cu rochia neagră simplă? Se așteptau să plângă necontrolat? Sau să râdă de bucurie că bătrânul ei soț bogat era acum mort? Așa cum erau dezamăgiți de casa neatinsă, simți că erau dezamăgiți și de ea. Fata lui Dawson nu le dăduse nici un motiv de bârfă. În cele din urmă, oamenii începură să plece, până ce casa rămase goală. Umbrele nopții se strecurau prin obloane vârgând podeaua din lemn masiv. Haney se apucă să strângă paharele și șervețelele folosite, să golească scrumierele.

- Vreți să mâncați?

- Eu nu vreau nimic, mulțumesc, Haney, răspunse automat Caroline.

- Nu, mulțumesc. Rink își puse un pahar de whisky. Du-te la culcare, Haney! A fost o zi lungă.

Haney ridică tava încărcată.

- După ce spăl paharele astea, mă duc la culcare. Ai nevoie de ceva, Caroline?

Caroline îi zâmbi și scutură din cap.

- Noapte bună, Haney.

- În regulă, e destulă mâncare în frigider dacă vi se face foame. Noapte bună.

Îi lăsă singuri în living. Caroline își sprijini capul pe spătarul confortabil al canapelei, închise ochii și își masă tâmpile. Se deschise la primul nasture de la rochie și își dădu pantofii jos, oftând ușurată.

Rink se dezbrăcase deja de haina de la costumul negru și își suflecăse mânecile cămășii. Rămase lipit de una dintre ferestrele înalte. Stătea cu o mână

în buzunarul de la pantaloni, iar cu cealaltă își ridică din când în când paharul de băutură la gură. Era prima oară când rămâneau singuri de când plecaseră de la spital cu două nopți în urmă. Părea că nu aveau nimic să-și spună.

Caroline deschise ochii și începu să îl cerceteze cu privirea. Își permise să se bucure cu lăcomie de silueta lui întunecată pe fundalul violet al nopții.

Părul lui negru contrasta cu gulerul alb al cămășii. Avea umerii lați, așa că urmări forma conică a spatelui său puternic până la talie. Fesele lui erau înguste și ferme pe sub pantalonii bine croiți, coapsele încordate, lungi. Ar fi vrut să meargă spre el. Aproape că putea să își imagineze cum ar fi fost să își înfășoare brațele în jurul trunchiului acela ferm, să-i atingă abdomenul plat și ferm. Tânjea să își lipească sânii de spatele lui puternic. Ar fi vrut să-și odihnească obrazul pe umărul lui și să se piardă în mirosul lui, în el.

Apoi, în timp ce îl privea, corpul lui se încordă și îl auzi mormăind „Ce naiba?” înainte să arunce paharul pe masă, țâșnind afară din cameră, cu o expresie furioasă pe chip. Caroline sări îngrijorată de pe canapea și se grăbi spre fereastră.

Steve și Laura Jane erau pe pajiște. Se îndreptau încet spre casă. Steve o ținea pe după umeri, aproape de el. Fata își odihnea capul pe pieptul lui, iar el stătea aplecat protector asupra ei. Caroline îl văzu mișcându-și buzele, vorbindu-i cu blândețe. Apoi observă cum își apropie buzele de fruntea ei, într-un sărut suav.

Se răsuci, desculță cum era, pe călcâie și ieși în goană din cameră, înțelegând ce văzuse Rink. Trebuia să îl prindă din urmă înainte să...

Dar chiar când se gândea la asta, auzi ușa de la intrare închizându-se cu zgomot și sunetul pașilor săi pe verandă.

- Laura Jane! strigă el.

Caroline alergă după el pe treptele din față.

- Rink, nu!

Laura Jane își ridică încet capul de pe pieptul lui Steve, dar nu se îndepărtă de el. În schimb, îl trase după ea, ca să răspundă chemării fratelui ei. Caroline observă șovăiala din pașii lui Steve. El nu era la fel de naiv precum Laura Jane, recunoscuse imediat furia din tonul lui Rink. Dar nu își feri privirea în timp ce înaintau spre acesta.

- Da? întrebă Laura Jane.

- Pe unde ai umblat?

- Am fost în apartamentul lui Steve, m-am uitat la televizor, răspunse ea, zâmbindu-i administratorului. Încerca să mă facă să nu mă mai gândesc la înmormântarea lui tati.

Furia radia din Rink precum căldura dintr-o sobă.

- Bine, dar acum e târziu. Mai bine mergi la culcare.

- Asta a zis și Steve, răspunse ea oftând. Noapte bună.

Îi aruncă un ultim zâmbet lui Steve și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Rink mai așteaptă câteva secunde după ce auzi ușa închizându-se în urma ei. Apoi făcu nervos un pas în față.

- Ține-ți mâinile departe de sora mea, ne-am înțeles? Dacă văd că mai pui etichete pe ea, te dau afară de nu te vezi!

- Nu mi-am pus etichete pe ea, domnule Lancaster, zise Steve calm. O consolam. E tristă din cauza morții tatălui vostru și... pentru alte lucruri.

- Nu are nevoie de felul tău special de a o „consola“.

- Rink, îl întrerupse Caroline, luându-l de braț.

El se retrase.

- Ce vreți să spuneți? întrebă Steve.

- Știi tu prea bine ce vreau să spun. Poți să faci o grămadă de lucruri pretinzând că o consolezi.

Steve se încruntă, iar Caroline știa prea bine că singurul motiv pentru care nu se năpustise asupra lui Rink era teama de a nu-și pierde locul de muncă, teama de a nu fi nevoit să părăsească The Retreat și pe Laura Jane.

- Puteți să credeți ce vreți, domnule Lancaster, dar puteți să fiți sigur de un lucru. Nu am făcut niciodată nimic s-o rănesc pe Laura Jane și nici n-am să fac.

Rink îl privi amenințător.

- Atunci nu avem nici o problemă, nu? Dar ca să fiu eu sigur că nu interpretez ceva greșit, nu te apropia de ea. Pe această notă se întoarce cu spatele și intră în casă.

După ce îi aruncă lui Steve o privire prin care-și cerea scuze, Caroline se grăbi după Rink. Îl prinse din urmă pe holul lung, îl apucă de braț și îl întoarce cu fața spre ea.

- Ticălosule! Ai vreo satisfacție că ți-ai vărsat nervii pe Steve? Te simți mai bine acum?

- Nu chiar.

Rink inversă rolurile și deveni agresorul. Prinzând-o strâns de brațe, o împinse în living și închise ușa în urma lor. O lipi de perete, își apropie fața de ea, respirând greu și o întrebă:

- Cum ai putut să te culci cu el? Cum, Caroline?

capitolul 8

Sărutul care urmă fu brutal. Își lipi gura de buzele ei, obligându-le să se deschidă și să îi primească limba. Își împinse coapsele în ea. Cu o mână îi dădu la o parte brațul și îi acoperi sânul. Îl strânse fără delicatețe. Era o pipăială înjositoare.

Ea se luptă cu el. Cu mâna rămasă liberă îl împinse și îi lovi pieptul și umărul. Încercă să își elibereze gura de buzele lui hulpave, dar fără nici un rezultat. Țipetele ei nu erau altceva decât scrâșnete stridente, înăbușite de gura lui. Acela nu era Rink. Caroline știa că nu ar fi vrut să o rănească. Era mânat de o furie care se acumulase în timp. Dușmanul lui era mort și nu mai avea cu cine să se lupte. Frustrat, își transferase mânia asupra ei, pentru că, fără să vrea, avusese un rol în planul lui Roscoe. Știa

că, de fapt, cea mai bună apărare era să nu i se împotri-
vească deloc. Se topi în brațele lui.

După câteva clipe, Rink își veni în fire și își dădu
seama că ea nu se mai zbătea. Buzele se îmblânziră, iar
sărutările sălbatice se transformară în atingeri suave pe
fața ei. Mâna de pe sân se liniști și după ce o mângâie
cu blândețe și iertare se retrase.

Tocmai acestui farmec trebuia să îi țină piept. Atin-
gerile violente de mai devreme nu veneau din partea
bărbatului pe care îl întâlnise și îl iubise, ci din partea
unui bărbat sfâșiat de trădare și de amărăciune.

Atingerea lui de acum era dureros de familiară, amin-
tindu-i cu tristețe de vara aceea în care fiecare mângâie-
re fusese o desfătare.

- Rink, îi rosti numele într-o șoaptă încărcată de
dorință și de neajutorare.

- Te-am rănit.

- Nu.

- Nu am vrut să fac asta.

- Știu.

Se întinse și își sprijini brațele, de la cot la degete, de
peretele din spatele ei. Își lipi fruntea pe lemn, lângă al
ei. Respirația lui îi agită firele de păr.

- De ce vreau să fac dragoste cu tine mai mult decât
vreau să respir? De ce nu am reușit să te uit? După atâția
ani, cum e posibil să fiu în continuare obsedat de tine?

Se aplecă peste ea până se atinseră și deveniră unul.
Poziția lor era atât de sexuală, încât inimile lor băteau
la unison.

- Am putea să stăm întinși într-un pat în aceeași pozi-
ție, nu-i așa, Caroline?

- Oh, Dumnezeu, zise ea îngropându-și nasul în
gâtul lui. Nu spune asta, Rink.

- La asta te gândești. La asta mă gândesc și eu.

- Nu te mai gândi la asta.

- Nu pot să mă opresc.

Trupurile lor se încălzeau unul pe celălalt. Sâni ei
erau lipiți de pieptul lui puternic. Pântecele lor se atin-
geau ușor la fiecare răsuflare. Se apropie de ea ca să-i

simtă intensitatea dorinței. Mădularul lui se cuibări în scobitura feminității ei. Coapsele lui puneau presiune pe ale ei.

Complet îmbrăcați, stând în picioare, fără să se miște, împărtășeau un moment intim. Făcură dragoste. Era o intimitate mentală, nu fizică. Dar fiecare își imagina actul în sine cu atât de multă ardoare, încât nu ar fi fost mai plin de semnificație nici dacă s-ar fi întâmplat aieva.

Rink își întoarse capul în părul ei, jucându-se cu nasul printre șuvițele ei. Îi șopti numele de câteva ori. Emoțiile lor erau atât de sălbatice încât tremurau din cauza lor. Apoi rămaseră nemișcați.

Trecură mai multe minute fără să se miște, fără să-și vorbească. Pur și simplu rămaseră acolo, bucurându-se de apropierea celuilalt, regretând ceea ce nu fusese niciodată, plângând după ceea ce ar putea să nu se întâmple.

În cele din urmă Rink începu să se îndepărteze încet până ce trupurile lor nu se mai atingeau. Ochii lui o sorbeau înflăcărați și fascinați. Ea și-i ridică pe ai ei ca să-i întâlnească privirea.

- Cum ai putut să te culci cu el, Caroline? repetă el.

Se dezlipi de perete și își duse mâinile la cap. Nu o întrebă din nou, dar expresia lui încruntată cerea un răspuns.

- Era soțul meu.

O propoziție simplă care ar fi trebuit să explice totul. În schimb, provocă un nou val de furie.

- Cum ai putut să te căsătorești cu el? Cum, pentru numele lui Dumnezeu? După tot ce s-a întâmplat între noi, cum ai putut să te căsătorești cu el?

- Nu e corect, Rink! răspunse ea cu înverșunare. Tu ai fost cel care m-a părăsit, nu eu pe tine.

- Știi de ce m-am căsătorit cu Marilee.

- Până acum două zile nu știam.

Rink își puse mâinile în șolduri și o privi înfuriat.

- Adică tu chiar ai crezut că mi-o trăgeam cu altcineva în timp ce îmi încălcam propriile principii ca să fiu cu tine?

Vulgaritatea lui o șocă.

- Ce era să cred? Ai fugit fără nici un cuvânt. Am auzit că urma să te căsătorești cu Marilee George pentru că era gravidă. Ce ai fi vrut să cred?

Rink începu să înjure și se întoarse cu spatele, evitând judecata ei înțeleaptă.

- Nu puteam să vin să-ți spun adevărul. Nu m-ai fi crezut, cum nu m-a crezut nimeni.

- Poate că te-aș fi crezut.

- Serios? întrebă el, întorcându-se spre ea.

Caroline își coborî privirea la auzul învinuirii.

- Nu, nu m-ai fi crezut, răspunse el. Ai fi crezut la fel ca toți ceilalți, că era copilul meu.

Se apropie de canapea și se trânti pe ea, întinzându-și picioarele. Se frecă la ochi.

- În plus, mi-era teamă să nu te implic în toate astea, dacă aș fi încercat să te văd. Știam că toată lumea din oraș mă bârfea și că erau toți cu ochii pe mine. Orice aș fi făcut ar fi ajuns la urechile tatălui meu. Nu am vrut să te amestec în chestia asta.

Caroline se plimbă prin cameră, smulgând bilețelele de la mulțimea de aranjamente florale care fuseseră aduse după înmormântare.

- Cine era tatăl copilului, Rink?

Dezinteresat, Rink îi rosti numele. Caroline se întoarse surprinsă spre el.

- Dar acesta este bărbatul cu care Marilee s-a căsătorit după divorț.

Rink începu să râdă.

- De-abia aștepta să fugă înapoi în brațele lui. Dar, înainte de asta, trebuia să mă usuce de bani. Asta a fost pedeapsa mea pentru că n-am vrut-o.

- Ai vrut-o la un moment dat, spuse Caroline într-o șoaptă aproape neînțeleasă, amintindu-și ce spusese în noaptea aceea, în salonul lui Roscoe de la spital.

Rink răbufni:

- O să-mi ceri socoteală pentru asta? Pentru numele lui Dumnezeu! Eram un puștan, Caroline. Era iritat și se vedea. Am copilărit și eu. Da, am fost cu ea de câteva ori. Fiecare băiat din oraș s-a culcat cu ea. Dar am avut grijă să nu rămână însărcinată. Câteva întâlniri clandestine pe bancheta din spate a mașinii mele nu înseamnă că voiam să mă însor cu ea.

Caroline își coborî privirea, cercetându-și unghiile.

- Și e adevărat că nu...

- Caroline! Își ridică privirea la chemarea lui blândă. Vrei să știi dacă am fost cu ea cât timp eram cu tine?

Ochii ei străluceau de emoție, privindu-l.

- Nu, continuă el pe un ton hotărât. Nu am fost cu nimeni altcineva în vara aceea.

- Chiar i-ai spus lui Ro... tatălui tău... că voiai să te căsătorești cu mine?

- Da. I-am spus că am cunoscut fata cu care voiam să mă căsătoresc.

Privirile lor se încleștară și rămaseră mult timp așa până când Caroline rupse legătura și îi întoarse spatele.

- Și copilul? Alyssa?

Rink schiță un zâmbet scurt, dar tristețea îi umbri din nou chipul.

- Era o fetiță tare drăgălașă.

La auzul tonului său sincer, Caroline îl privi din nou.

- Ai iubit-o, zise ea și nu sub forma unei întrebări.

Se uită la ea fără să se simtă rușinat.

- Da, răspunse el amuzat. Ce chestie, nu? După ce s-a născut, am vrut s-o păstrez.

Sufletul lui Caroline se topi de dragoste. Se așeză pe canapea lângă el.

- Nu vreau să insist, Rink. Dar dacă simți nevoia să vorbești despre asta, te ascult.

Rink îi cercetă chipul cu privirea.

- Ai fost întotdeauna o bună ascultătoare. Spune-mi, așa stăteai și la picioarele tatălui meu ascultându-l în timp ce își deschidea sufletul în fața ta?

Caroline suspină și se ridică brusc. El o apucă de încheietură și nu o lăsă să plece.

- Îmi pare rău! Ia loc! Când dădu să se elibereze din strânsoarea lui, el o smuci ușor, încet, făcând-o să se întoarcă pe canapea. Am spus că-mi pare rău. Nu trebuia să spun asta, dar nu e ușor să renunț la obiceiurile mele. Dacă vrei să știi despre căsnicia mea ratată, am să-ți povestesc. Știi deja despre toate celelalte porcării din viața mea, de ce să nu-ți spun și despre asta?

- Ți-am spus că nu insist.

- Și te cred, răbufni el. Bine? După ce Caroline încuviință, el îi eliberă încheietura. Marilee nu m-a iubit, la fel cum nici eu n-am iubit-o pe ea. Roscoe a avut dreptate. Le-a spus alor ei că este copilul meu ca să n-o dezmoștenească. În fine, odată ce am plecat de aici, lucru cu care ea n-a fost de acord, am mers în Atlanta. A trebuie să mă angajez pentru că nu am vrut să iau nici un ban de la tata. Căsnicia mergea din ce în ce mai prost, dar o iubeam pe Alyssa. De îndată ce s-a născut, a reapărut în peisaj tatăl ei adevărat, iar el și Marilee au început din nou să se vadă.

- Nu te-a deranjat asta?

- Deloc. De-abia așteptam să scap de ea. Dar eram îngrijorat pentru fetiță. Marilee nu era o mamă prea devotată. Când a intentat divorț pe motiv de cruzime psihologică, nu am contestat, dar lucrurile nu s-au oprit aici. A cerut o grămadă de bani. La un moment dat îi întrețineam pe ea și pe ratatul ăla. Pe scurt, au fost ani în șir în care am muncit zi și noapte ca să-i scot din viața mea. Am suferit când am pierdut-o pe Alyssa, dar Marilee a insistat să primească ea custodia.

- Alyssa a aflat vreodată că nu ești tatăl ei?

Caroline nu suporta să și-o imagineze pe biata fata plângând după un tată care nu venea niciodată să o vadă.

- Oh, da, răspunse el dezgustat. Alyssa avea aproape trei ani când s-a definitivat divorțul. Plângea, se lipise de mine, dar Marilee a smuls-o din brațele mele. Ei urmau să se întoarcă în Winstonville, iar eu voiam să rămân în Atlanta. Alyssa îmi tot spunea tati, plângea că vrea

la tati. Marilee i-a spus că dacă vrea la tati trebuia să se întoarcă în Winstonville, pentru că eu nu eram tatăl ei.

- Oh, Rink, șopti ea, tremurând la gândul unei asemenea scene.

- Acum are unsprezece ani și am auzit că e o sălbatică, năpasta de la școala Winstonville, răspunse el întristat. E păcat, pentru că era o fată foarte cuminte. După cum știi deja, a trecut printr-un șir lung de „tați vitregi”. Mă îndoiesc că își mai amintește de mine.

După o lungă tăcere, Caroline întrebă:

- Ai înființat Air Dixie în acea perioadă?

- Nu chiar. Obținusem brevetul de pilot în primul semestru din facultate. Până am ajuns în Atlanta, aveam suficiente ore de zbor cât să mă angajez ca pilot de avioane mici. Am zburat și mai multe ore până am reușit să avansez ca să pot pilota aeronave mari. L-am cunoscut pe partenerul meu și am început să ne gândim la o firmă noastră. Am găsit un mic avion de la o companie care dăduse faliment și îl vindea ieftin și am reușit să strângem banii pentru avans. Curând, aveam atât de mult de lucru, că am reușit să ne plătim împrumuturile mult mai devreme și de-abia dacă țineam piept cererii. Am cumpărat un avion mai mare, apoi un altul și un altul.

- Și așa ați pornit la drum.

- Da.

Lumina lămpii crea o aură în jurul lor. Părul ei negru îi cădea greu pe umeri, imbinându-se cu rochia neagră pe care o purta. Dar chipul și gâtul ei străluceau palide în lumina aurie. Ochii ei întunecați sclipeau în timp ce îl privea.

- Caroline? întrebă el cu blândețe.

Inima ei începu să-i bubuie în piept. Era rușinos să trăiască toate acele sentimente în aceeași zi în care își îngrupase soțul, dar știa că, dacă Rink ar fi făcut o mișcare, s-ar fi aruncat în brațele lui, fără să se poată stăpâni. Încă îl iubea, niciodată nu încetase să-l iubească. Dar nu îl mai adora așa cum o adolescentă își adoră idolul. Îl iubea așa cum o femeie iubește un bărbat. În ciuda

caracterului lui, a lipsei lui de toleranță față de slăbiciunea omenească, în ciuda furiei lui față de relația ei cu Roscoe, îl iubea.

- Da, Rink?

- Te-ai gândit vreodată la mine când făceai dragoste cu tatăl meu?

Nici dacă i-ar fi înfipt un pumnal în inimă nu ar fi rănit-o mai tare. Caroline urlă agonizant și sări de pe canapea.

- Nenorocitul! Să nu-mi mai spui niciodată așa ceva!

Și el se ridică, fără să-și ia ochii de la ea, cu privirea încordată.

- Vreau să știu. Te-a muștrat măcar puțin conștiința să te căsătorești cu tatăl meu, când noi aproape că am fost amanți?

- Eram dispusă să fiu a ta, poate nu-ți aduci aminte. Tu nu ai fost dispus să fii al meu. Nu voiai să-ți asumi riscul.

- E adevărat, nu voiam să risc să te rănesc.

- Voiam să mă rănești, roști ea cu atâta emoție de parcă ar fi suspinat.

Rink își încheștă dinții și își coborî vocea.

- Am vrut să te rănesc în felul acela, da. Am vrut să fiu primul pentru tine, să-ți dau acea clipă de durere care te-ar fi făcut a mea pentru toată viața. Făcu un pas spre ea, clocotind de emoții înăbușite. Dar m-a oprit un simț stupid al onoarei. Ca un prost, am vrut să fii altfel decât celelalte fete cu care mai fusesem.

- Au fost multe, nu?

- Da.

- Înainte și după.

- Da.

- Și atunci cum îndrăznești să mă învinuiești pentru că m-am căsătorit cu Roscoe?

- Pentru că ai spus că mă iubești pe mine!

- Și tu le-ai iubit pe toate acele femei, Rink? Le-ai iubit?

Rink se întoarce brusc cu spatele, dar nu înainte ca ea să vadă vinovăția de pe chipul lui.

- Nu ai fost aici, Rink. Erai căsătorit cu altcineva. Iar eu aş fi putut la fel de bine să fi fost o distracție pentru tine, o modalitate prin care să-ți ocupi acele ceasuri le-neşe de vară. Ai fi putut să-mi scrii, să mă suni, orice. Mă îndoiam că ți-ai mai fi amintit de mine, poate doar pentru că eram atât de nesofisticată în comparație cu fetele cu care erai tu obișnuit.

- Știi de ce nu te-am putut contacta. Nu am vrut să te amestec în problema cu Marilee. Până am scăpat de ea, tu era deja plecată la colegiu și am primit vestea că te-ai căsătorit. Am renunțat la speranța că aveam să te revăd. Și apoi aflu că împarți același pat cu tatăl meu!

Caroline își acoperi fața cu palmele. Simțea resentimentele lui revărsându-se asupra ei în valuri. Își făcu curaj și îi înfruntă privirea.

- Nu mai putem să continuăm așa, Rink, spuse ea pe un ton calm. O să ne distrugem unul pe celălalt.

Rink își coborî umerii deznădăjduit și își trecu din nou degetele prin păr.

- Știu. Plec mâine-dimineață.

Simți cum i se înmoaie picioarele. Nu voise să îl alunge, ci doar să facă pace cu el.

- Nu e nevoie să pleci. Am să plec eu. Este casa ta. Șederea mea aici a fost una temporară. Știam că după moartea lui Roscoe nu mai am ce să caut aici.

- Dacă ar fi să pleci, iar eu să rămân, ce crezi că ar zice lumea? Că am gonit-o pe văduva tatălui meu? Nu. Mă întorc mâine în Atlanta.

- Dar urmează citirea testamentului, iar fabrica de bumbac... Căuta un motiv plauzibil de care să se agațe ca să îl convingă să rămână. Nu mai aveau nici o șansă, dar nu suporta ideea că ar fi putut să o părăsească din nou. Nu încă. Mai târziu, dar nu acum.

- O să mă întorc pentru citirea testamentului. Vedem atunci cine și unde va locui. M-aș simți mai bine să știu că ești aici cu Laura Jane. Cât despre fabrică - zise

el zâmbind sarcastic -, continuă cum o făceai sub conducerea lui Roscoe.

Expresia sumbră de pe chipul ei îl descumpăni. Făcu câțiva pași spre ea. Își puse brațele în jurul ei și o strânse la piept. Caroline își dădu capul pe spate ca să îl privească.

- Nu te uita așa la mine! Crezi că vreau să vă părăsesc? Să-mi părăsesc casa? Casa mea? Pe Laura Jane și pe Haney? Își coborî vocea. *Pe tine?* O trase mai aproape și gemu când trupul ei se lipi de al lui. La naiba! La naiba, Caroline!

Gura lui se apropie provocator de a ei, dar Caroline se aștepta la asta. Buzele ei se deschiseră și îl primiră înăuntru. Limba lui se înfruptă din dulceața gurii fierbinte a gurii ei. O sărută lung și pasional, înclinându-și capul într-o parte și în cealaltă ca să o guste în întregime. Îi prinse fața între palme în timp ce buzele îi erau intim unite cu ale lui.

Apoi se dezlipi cu o bruschete, care o făcu să se clatine. Vocea lui era răgușită, desprinsă dintr-un gâtlej chinuit de durerea dorinței.

- La naiba că ai fost mai întâi a lui!

O clipă mai târziu, rămase singură.

- Laura Jane? Steve îngenunche în fân și o atinse pe umăr. Ce naiba cauți aici?

- Hmm? Fata se foi în somn și se întoarse pe spate. Steve? șopti ea. Ochii ei clipiră leneș de câteva ori, după care se trezi de-a binelea. E deja dimineață? întrebă ea ușor, întinzându-se fără vlagă, arcuindu-și spatele, ridicându-și sânii spre el.

- E foarte devreme, răspunse el, ferindu-și privirea de la sânii ei. Ce cauți aici?

Fata se ridică în capul oaselor, scuturându-și fânul din păr. Razele plâpânde ale soarelui străluceau în grajduri, pe umerii ei goi. Aerul era încă răcoros, dar fânul pe care dormise ea era cald, plăcut mirositor. Caii din boxe erau agitați, așteptându-și porția zilnică de ovăz. Fire de praf pluteau prin aer, în primele raze ale soarelui.

Ochii somnoroși ai Laurei Jane se ațintiră asupra lui Steve. Zâmbi și îi mângâie obrazul, roz și lucios după bărbierit.

- Aseară Caroline și Rink s-au certat. I-am auzit țipând din camera mea. Haney deja dormea, așa că n-am putut să mă duc la ea. Trebuia să ies din casă. De ce sunt Caroline și Rink atât de supărați mereu? Nu înțeleg, Steve. Fata se apropie de el, cuibărindu-i-se la piept și înfășurându-și brațele în jurul mijlocului lui. În fine, am venit aici. Ușa de la apartamentul tău era închisă și toate luminile erau stinse, așa că m-am gândit că și tu te-ai culcat și nu am vrut să te deranjez. M-am ghemuit aici, în boxa asta goală și am adormit. M-am simțit mai bine știind că sunt mai aproape de tine.

Se lipi de el, tulburându-l din cale-afară pe Steve. Îl blestemase pe Rink Lancaster și amenințările lui după scena din grădină. Oare Lancaster chiar credea că ar fi vrut să o rănească pe Laura Jane? Oare încăpățânatul ăla chiar nu era în stare să vadă că era îndrăgostit de această femeie-copilă, că pentru el ea era tot ce era mai pur și mai de preț într-o lume pe care el o vedea ca fiind otrăvită de ură și de moarte, de sânge și de războaie?

Noaptea trecută își jurase că nu va mai rămâne niciodată singur cu ea, că nu avea să o mai atingă niciodată. Pentru că, dacă era prins, asta ar însemna că ar fi fost nevoit să plece pentru totdeauna. Și nu ar fi putut suporta asta. Totuși, acum înțelese că nu putea ține cont de avertismentele lui Lancaster. Atingerea trupului subțire al Laurei Jane înlătura orice amenințare din mintea lui. Fără să plănuiască sau să cugete la consecințele unui astfel de gest, o îmbrățișă strâns la piept.

- Sunt sigur că eram amândoi mânăniți de moartea tatălui tău. Își vor rezolva problemele. E normal să existe unele tensiuni într-o familie după ce moare cineva.

- Îi iubesc pe amândoi foarte mult. Vreau să fie prieteni.

Își lipi obrazul de părul ei. Mâinile lui mari și bătătoare o mângâiară pe spate. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte din bumbac cu un corsaj grațios aplicat pe săni

și cu bretele delicate. Halatul subțire cu care se acoperise îi alunecase de pe umeri când se îndreptase. Pielea ei era caldă și delicată.

- După ce se vor mai calma lucrurile, vor fi prieteni. Nu se vor mai certa. Îți promit.

Laura Jane își ridică fruntea de la pieptul lui ca să îl privească. Ochii ei căprui erau încrezători și iubitori.

- Ești așa bun, Steve! De ce nu e toată lumea ca tine?

- Nu am fost un om bun, spuse el gânditor, plimbându-și degetele pe obrazul ei. Nu înainte să te cunosc pe tine. Bunătatea din mine ți se datorează ție.

- Te iubesc, Steve.

Închise ochii, chinuit de durere și o aduse mai aproape de el, cu capul la gâtul lui.

- Nu spune asta, Laura Jane.

- Dar asta vreau să spun. Chiar te iubesc. Cred că dacă iubești pe cineva ar trebui să i-o spui, nu?

- Da, presupun că da, șopti el.

Zidul în spatele căruia își ascundea emoțiile începuse să se clatine. Presiunea era din ce în ce mai mare. Trebuia să găsească o cale de ieșire, altfel nu știa ce s-ar putea întâmpla.

Laura Jane se desprinsese de el ca să-l privească. Gene dese și lungi înconjurau acei ochi care reușiseră să vindece de toată asprimea un om atât de dur și de cinic ca el. Îl privi așteptând, iar decizia fu luată din mâinile lui. Trebuia să spună cuvintele cu voce tare.

- Și eu te iubesc, Laura Jane.

Fata se aruncă zâmbitoare la pieptul lui, prinzându-și brațele ei subțiri, de copil, în jurul gâtului lui, strângându-l cu putere.

- Oh, Steve, te iubesc! Te iubesc! Îi acoperi fața cu sărutări la fel de delicate și de trecătoare ca bătaia din aripi a unui fluture. Te iubesc.

Se apropie de gura lui, dar ezită, amintindu-și cuvintele înțelepte ale lui Caroline.

El îi inspiră răsuflarea, simțind freamătul de nerăbdare din trupul ei atât de aproape de al lui. Era ca un om înecat care se scufunda pentru a treia și ultima oară.

„La naiba!“ își zise el. Lancaster nu putea să îi facă nimic din ce nu pătimise deja. După ce ai dat ochii cu moartea de atâtea ori, ajungi să o iei în râs, să o sfidezi.

Și, mai presus de orice, o iubea.

Își apropie buzele de ea cu tandrețe. Tremurul abia perceptibil care pornea de la sânii ei până la gât se potriveaua cu fiorii din propriul corp. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Fusesse cu alte femei, dar nici una ca ea, o femeie iubitoare și încrezătoare, inocentă și doritoare, sinceră și altruistă.

Laura Jane își deschise gura foarte natural, iar el suspină. Limba lui înaintă încet printre buzele ei, gustându-le. Ea își lipi și mai tare buzele de ale lui și se apropie până îi simți sânii și sfârcurile pe pieptul său. Îmbrățișarea lui deveni mai pătimașă în timp ce îi explora gura cu limba.

Se avântară împreună într-o orgie a descoperirilor. Era o experiență de cunoaștere esențială atât pentru Steve, cât pentru Laura Jane. Se întinseră împreună în fân. Își întinse piciorul cel bun peste coapsele ei, iar picioarele ei zvelte se încolăciră în jurul lui.

- Laura Jane, oftă el în gâtul ei.

Încercă să își stăpânească puternicele instincte sexuale, dar sânul ei era sub mâna lui și era ferm și crud de pasiune. Sfârcul răspunse cu atât de mult entuziasm încât nu se putu abține să nu îl mângâie cu degetele.

- Steve, Steve, gemu ea. Oh, Steve, fă dragoste cu mine, Steve!

Steve se ridică și îi privi chipul strălucitor.

- Nu pot, spuse el cu blândețe. Înțelegi ce-mi ceri să fac?

- Da, răspunse ea mângâindu-i chipul. Știu ce fac bărbaii și femeile. Vreau să facem dragoste.

- Nu putem.

Își umezi buzele și văzu îndoiala din ochii ei.

- Nu mă iubești?

- Ba da. Tocmai din cauza asta nu pot. Nu pot face asta cu tine dacă nu ești soția mea.

- Oh, zise ea, puțin dezamăgită. Își îndreptă privirea spre buzele lui și le mângâie cu degetele. Trebuie să ne oprim din sărutat?

Zâmbind, Steve se aplecă își trecu buzele peste ale ei.

- Nu încă, șopti el. Nu încă.

- Bună dimineța.

Caroline intră în bucătărie și se îndreptă direct spre filtrul de cafea. Își turnă o cană generoasă. Se apropie de masă, evitând să îl privească direct pe Rink care era deja acolo.

- O să chem doctorul în dimineța asta, spuse Haney, amestecând omleta în tigaie.

- De ce?

- Pentru că arăți groaznic, de-aia, răspunse menajera fără menajamente. Știu că nu ai dormit bine. Uită-te la cearcănele alea adânci de sub ochii tăi. Tu le vezi, Rink? Ai nevoie de un somnifer sau de un calmant.

- Nu am nevoie de nimic, zise Caroline, așezându-se lângă Rink.

Chiar dacă acesta fusese inclus în conversație, nu îl privi și rămase tăcută.

- Nu mai fi așa curajoasă, o certă Haney. N-o să-ți dea nimeni premiu că ești văduva curajoasă a anului. N-o să te învinovățească nimeni dacă clachezi și te eliberezi de toată durerea din suflet. E normal să jalești după ce îți moare soțul.

În clipa următoare Caroline aruncă o privire fugară către Rink. El se uita la ea, cu cana de cafea în mână. Ea îi evită privirea.

- Nu am nevoie de nici un doctor.

Haney oftă, fără să se mai obosească să-și ascundă iritarea.

- Bine. Atunci măcar mănâncă bine. Puse omleta pe o farfurie și i-o întinse lui Caroline. Puteți să începeți. Mă duc mai târziu s-o trezesc pe Laura Jane. Am mai lăsat-o să doarmă.

- Nu doarme, zise Caroline, amestecându-și laptele în cafea. Am trecut pe lângă camera ei înainte să cobor.

Și-ar fi dorit ca fata să o însoțească la masă, să fie un scut împotriva dispoziției lui Rink, oricare ar fi fost ea în dimineața aceea. Nu era acolo.

Rink coborî furculița. Haney se întoarse de la blatul de bucătărie, cu o farfurie cu pâine prăjită în mână.

- Unde e? Nu ai văzut-o în dimineața asta? o întrebă Rink pe Haney.

- Tocmai am spus că eu credeam că doarme, nu?

Rink aruncă șervețelul pe masă și se ridică în picioare. Se îndreptă spre ușa din spate și o deschise violent.

- Rink! Caroline țâșni din scaun și fugi după el. Până să ajungă ea pe treptele terasei, el deja se îndrepta amenințător către grajduri. Rink! strigă ea, măbind pasul.

Ajunși la ușa grajdului, se întoarse spre ea și îi spuse:

- Liniște!

- Nu poți să-i spionezi așa, Rink, îl imploră Caroline, dar vorbi în șoaptă.

- Nu te băga!

Într-adevăr, se băga chiar dacă știa că ar fi fost mai înțelept să nu o facă, dar nu îl putea lăsa să îi distrugă Laurei Jane șansa la fericire.

- Nu e un copil.

- Pentru ce vrea el să facă e un copil.

Deschise ușor poarta. Datorită felului în care Steve se îngrijea de buna întreținere a grajdurilor, nu făcu nici un zgomot. Rink păși în încăperea slab luminată, cu Caroline în urma lui. Podeaua scârțâi ușor sub cizmele lui când ajunse la boxa unde Steve și Laura Jane stăteau întinși în fân.

Ei îl auziră și, văzând expresia furioasă a lui Rink, se despărțiră îndată. Din păcate, Rink deja văzuse sărutul intim dintre Steve și sora lui, felul în care corpul ei se li-pise de al lui, felul în care mâna lui îi mângâiasse sânul.

Strigătul de indignare al lui Rink îi îngheță sângele lui Caroline. Se năpusti asupra lui Steve, apucându-l de cămașă și îl ridică în picioare, o manevră care cu siguranță îi scosese proteza din picior, își zise Caroline.

Rink îi trase un pumn în stomac veteranului, împingându-l în peretele boxei. Apoi, înainte ca acesta să apuce să se ridice, Rink îi mai dădu un pumn în bărbie. Laura Jane începu să urle și se ridică în picioare. Vru să se arunce asupra lui Rink, dar Caroline o opri și o trase în lături. Instinctele de războinic ale lui Steve se treziră la viață și se întoarse către atacatorul său, vrând să se răzbune. O lovitură bine plasată făcu să țâșnească sânge din nasul lui Rink, iar Laura Jane începu din nou să țipe, fugind din grajd.

- Opriți-vă! strigă Caroline. Opriți-vă!

Pumni și picioare zburau în aer. Se împinseră în pereți, lovindu-se puternic.

Caroline se aventură între ei.

- Opriți-vă! Pentru numele lui Dumnezeu, v-ați pierdut mințile?

Acum se așezase între cei doi bătauși, care răsuflau greu și își lingeau rănille.

După ce Rink își căpătă în cele din urmă suflul, îl privi amenințător pe Steve:

- Ai timp până la prânz să dispari din casa mea.

- Nu pleacă nicăieri. Caroline se întoarse cu spatele la Steve și îl privi hotărâtă pe Rink. Nu pleacă nicăieri până nu-l dau eu afară. Roscoe m-a pus să-l angajez, iar eu sunt singura care poate să-l dea afară. Cel puțin până la citirea testamentului, până intri în posesia conacului. Între timp, fiind văduva lui Roscoe, eu sunt cea care ia deciziile.

- Pe dracu'! răbufni Rink. Asta are de-a face cu Laura Jane, nu cu The Retreat. O fi ea fiica ta vitregă, dar e sora mea.

- Sunt de acord. Asta are de-a face cu Laura Jane. În sufletul lui Caroline se dădea o luptă. În timp ce îl înfrunta, nu putea să nu îl iubească și să nu sufere când vedea vânătăile însângerate de pe chipul lui. Dar nu se lăsă bătută. Steve nu a profitat de ea. O iubește, Rink. Iar ea vrea să fie cu el.

- Laura Jane nu știe ce face.

- Ba știe. Îl iubește. Ești chiar atât de încăpățânat și imun la sentimentele oamenilor că nu ești în stare să vezi ce e fix sub nasul tău? Dacă îl dai afară pe Steve, cum crezi că va reacționa Laura Jane față de tine? Tu ești idolul ei. Te venerază. N-o să-și revină niciodată dacă îi frângi inima. Te implor să nu faci asta! Te rog!

- E pentru binele ei.

- De unde știi tu ce e mai bine pentru ea?

- Pentru că știu.

- Așa cum știa și Roscoe ce e mai bine pentru tine? Vrei să-i desparți așa cum ne-a despărțit el pe noi?

Rink reacționează de parcă i-ar fi dat o lovitură mult mai aprigă decât toți pumnii lui Steve. O privi surprins, dar ea nu se lăsă. În cele din urmă, își îndreptă privirea asupra lui Steve care își freca coapsa rănită. Rink se uită urât la el, dar nu zise nimic și ieși din grajd.

Caroline simți că o părăsesc toate puterile, își simți trupul moale. Rămase multă vreme privind în jos, cu ochii înlăcrimați, la podeaua acoperită de fân. Pusese presiune asupra lui Rink, iar el avea să o urască pentru asta. Își îndreptă privirea spre Steve, oftând. Fața lui începuse să se deformeze și să se umfle.

- Ești bine?

El încuviință din cap, ștergându-și buzele rănite cu o batistă.

- Am pățimit mai multe la viața mea.

Încercă să zâmbească, dar se strâmbă de durere.

- O s-o trimit pe Haney să aibă grijă de tine.

El încuviință, iar Caroline se întoarse. Când ajunse la ușă, Steve o strigă:

- Doamnă Lancaster! Caroline se întoarse, iar el schiopătă spre ea. Mulțumesc. Orice s-ar întâmpla, apreciez că mi-ați luat apărarea.

Caroline afișă un zâmbet slab și se îndreptă spre casă. Când intră cu reticență pe ușa din spate, Rink era așezat la masa de la bucătărie ținând-o pe Laura Jane în poală. Fata își îngropase fața la pieptul lui, plângând necontrolat.

- Ești supărat pe mine, știu.

- Nu, răspunse el blând, mângâindu-i părul. Nu sunt supărat. Doar că nu vreau să pățești nimic.

- Dar Steve nu-mi făcea nimic rău. Îl iubesc, Rink.

Rink întâlni privirea lui Caroline peste fruntea surorii sale.

- Nu cred că știi ce înseamnă să iubești un bărbat, Laura Jane. Și ce înseamnă când și el te iubește.

- Ba știu! Îl iubesc pe Steve, iar el mă iubește pe mine. Nu mi-ar face niciodată rău.

Rink nu avea de gând să recunoască față de ea că făcuse o greșală.

- Hai să vorbim despre asta mai târziu, bine? Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul!

Dar Laura Jane nu intenționa să renunțe. Își ridică capul și îl prinse pe Rink de guler.

- N-o să te mai bați cu Steve. Promite-mi!

Rink nu își putu ascunde uimirea. Privi în ochii hotărâți ai surorii sale și răspunse:

- Promit să n-o să mă mai bat cu el.

Laura Jane îi dădu ușor drumul și îl sărută pe obraz.

- Mă duc s-o ajut pe Haney cu bandajele.

Pentru Laura Jane drama se încheiase. Ieși din bucătărie, țopăind pe scări.

- Nu mai plec azi, spuse Rink pe un ton calm când rămaseră singuri.

Sufletul lui Caroline se umplu de bucurie, dar era o reacție de moment. Îi vorbi sfidătoare:

- Ce te-a făcut să te răzgândești? Ți-e teamă că, în lipsa ta, o să-ți corup sora și o să distrug reputația familiei tale?

O studie din cap până-n picioare, fără să se grăbească.

- Ceva de genul acesta.

Ochii o ardeau de lacrimi nevărsate. Știa cum să o rănească.

- Pentru tine am rămas în continuare sărăntoaca aia, nu-i așa, Rink? Poți să mă săruți când ai tu chef, dar nu sunt suficient de bună să fac parte din familia ta.

- Nu mai plec.

Asta fu tot ce spuse înainte să iasă din cameră.

capitolul 9

- 'Neața, doamnă Lancaster.

- Ce zi frumoasă, doamnă Lancaster, nu-i așa?

Caroline răspunse salutarilor în timp ce intră în fabrică. Perioada culesului sosise. Muncitorii deja lucrau la capacitate maximă ca să prelucreze primele recolte care sosiseră. Programul era lung, turele obositoare, prăfuite, înăbușitoare și zgomotoase. Cu toate astea, în rândul muncitorilor se simțea un spirit de mândrie care nu mai existase de mulți ani. Nu era nici un secret cine le insuflase acest sentiment de solidaritate.

Rink.

Nu era nici o îndoială că toate utilajele, datorită unei recente revizii generale, funcționau în cele mai bune condiții. Fermieri care în anii trecuți își duseseră recolta de bumbac la alte filaturi se întorceau la Fabrica Lancaster. Nici aici nu era nici un secret de ce făceau asta.

Datorită lui Rink.

În doar câteva săptămâni de când începuse să lucreze cot la cot cu ei, fabrica avusese parte de schimbări radicale. Majoritatea angajaților îl primiseră cu brațele deschise. Cei care munceau din greu primiseră o creștere de salariu. Cei care obișnuiau să ajungă târziu sau care nu își făceau treaba bine fuseseră dați afară. Caroline îi recunoscuse pe cei concediați ca fiind cei veșnic nemulțumiți. Era vorba despre acei bărbați care fuseseră angajați direct de Roscoe pentru posturi specializate, posturi despre care bănuia că nu ar fi vrut să știe prea multe. Singura dată când ea îi sugerase lui Roscoe să concedieze un anumit angajat fusese avertizată să nu se bage în treburile lui personale.

- Nu face altceva decât să creeze probleme, îi spusese ea.

El îi zâmbise mios.

- Îmi rezolvă mie anumite... chestiuni, Caroline. Dacă intră în conflict cu vreun angajat al fabricii, te rog eu să te faci că nu vezi.

- Dar și el e un angajat al fabricii.

- De ochii lumii. Când îi văzuse expresia nedumerită, Roscoe adăugase cu diplomatie: Dacă îți face probleme, vorbesc eu cu el.

Acum își dădu seama că un astfel de om fusese trimis să îl spioneze pe Rink în vara aceea.

Rink, cu acordul ei, nu ezitase să scape de uscături și să crească salariile muncitorilor de încredere și loiali. Aceștia îl respectau. În loc să lucreze pentru Rink de teamă, așa cum făcuseră pentru tatăl lui, rămăseseră pentru că îl simpatizau. Știa cum să îi motiveze. Aducea critici constructive. Îi lăuda când era cazul. Lucra și transpira cot la cot cu ei. Pentru Caroline nu fu o surpriză să constate că era un bun om de afaceri.

Trecuseră zece zile de la cearta din grajduri dintre Steve și Rink. Rink își petrecea majoritatea timpului la fabrică. Lui Caroline îi făcea deosebită plăcere să îl aibă acolo. Îi dădea încredere. Știa că unii muncitori fusese-ră concediați pentru că o criticaseră.

Chiar dacă nu discutaseră toți termenii, cei doi încheiaseră un armistițiu.

Într-o dimineață era la fabrică, ocupându-se de corespondența de afaceri, când Rink intră în birou fără să bată la ușă.

- Caroline, aș vrea să-ți fac cunoștință cu cineva dacă nu ești prea ocupată.

Ea îi zâmbi și își deschise larg brațele peste biroul aglomerat.

- Oh, nu, nu sunt deloc ocupată.

Rink începu să rânjească.

- E important, altfel nu te-aș fi deranjat.

Caroline se ridică în picioare și întrebă curioasă:

- Cine e ?

- E o surpriză.

Împingând-o ușor de la spate, își făcură loc prin forfota din fabrică până ajunseră pe o platformă unde

baloturi de 225 de kilograme de bumbac așteptau să fie duse în depozit.

Un bărbat robust într-un costum de un alb imaculat și cu o pălărie panama – arătând ca un personaj dintr-o piesă de teatru de Tennessee Williams – scotea mostre de bumbac din balot, frecându-le între degete. Trăgea dintr-un trabuc al cărui miros o duse pentru câteva clipe neplăcute cu gândul la Roscoe. Însă bărbatul care îi zâmbi amabil când o văzu apropiindu-se de el împreună cu Rink nu avea nimic din personalitatea dominatoare a lui Roscoe.

– Domnule Zachary Hamilton, v-o prezint pe doamna Caroline Lancaster.

– Domnule Hamilton, zise Caroline, întinzându-i mâna, pe care omul i-o strânse cu căldură.

Dacă ar fi avut un bunic, i-ar fi plăcut să arate ca domnul Hamilton.

– Îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, doamnă Lancaster. O deosebită plăcere. Rink... ăăă... fiul dumneavoastră vitreg, aici de față, mi-a povestit că fabrica Lancaster a crescut considerabil sub conducerea dumneavoastră.

Caroline se îmbujoră, privindu-l mai întâi pe Rink, apoi pe musafirul lor.

– Cred că Rink exagerează. Dar sunt mândră de ceea ce facem acum.

– Domnul Hamilton face achiziții pentru Delta Mills din Jackson.

Caroline era cu privirea îndreptată spre Rink, așa că el fu singurul care observă cum ridică instantaneu din sprâncene și micile linii de uimire care se formară în jurul gurii ei. Rink îi zâmbi cu subînțeles și se abținu cu greu să nu izbucnească în râs.

– Înțeleg... se bâlbâi ea, întorcându-se către negustorul de bumbac.

Oricine cultiva și vindea bumbac în zona de sud auzise de Delta Mills. Aceștia comercializau la nivel internațional textile de cea mai bună calitate.

- Ar fi o onoare să testați bumbacul nostru, domnule Hamilton, spuse ea, încercând să-și păstreze calmul.

Era deosebit de agitată și de entuziasmată. Începuse să simtă adrenalina pulsându-i în vene. Dacă ea și Rink ar fi reușit să facă afaceri cu Delta Mills, ar fi fost un adevărat succes.

- Mulțumită ospitalității lui Rink, deja l-am testat. Apucă un mănunchi de bumbac din balot și începu să întindă firele ca să verifice lungimea medie a fibrelor. Este bumbac de cea mai bună calitate, spuse el meditativ. Are o lungime bună. Cred că am putea să cumpărăm de la voi.

Caroline și Rink de-abia se stăpâniră să nu țopăie de fericire.

- Deja avem o cantitate destul de mare rezervată pentru alți cumpărători, spuse Rink foarte evaziv.

- Sigur, înțeleg asta, Rink, răspunse cumpărătorul. Câte baloturi poți să-mi vinzi?

Caroline se bâțâi nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt, în timp ce Rink negocia. În cele din urmă stabilă numărul de baloturi care urmau să fie livrate și prețul final. Era cea mai bună afacere pe care o încheiase vreodată fabrica Lancaster.

- Bineînțeles, vom livra bumbacul cu avionul, zise Rink ca din întâmplare în timp ce îl conducea pe domnul Hamilton în biroul lui Caroline ca să semneze contractul.

- Cu avionul?

Domnul Hamilton îl privi foarte surprins pe Rink. Dar era mult mai puțin uimit decât Caroline.

- Un serviciu pe care îl oferim numai clienților noștri speciali, răspunse Rink cu un zâmbet larg, iar când Hamilton se întoarse să intre în birou, îi făcu cu ochiul lui Caroline care era extrem de șocată.

După plecarea domnului Hamilton, Caroline încă se uita surprinsă la Rink.

- Cu avionul? întrebă ea cu o voce pițigăiată. Ce s-a întâmplat cu șinele de cale ferată?

Rink începu să râdă, deschizând uși și sertare într-o grabă nebună de a găsi ceva.

- N-au pătit nimic, răspunse el absent. Aha! Știam eu că e pe aici pe undeva. Scoase o sticlă de whisky din ultimul sertar al biroului. Ai pahare? Oh, la naiba cu paharele! Deschise sticla, dădu capul pe spate și luă o dușcă sănătoasă. Se strâmbă când alcoolul îi alunecă pe gât. Am un avion de marfă mai vechi pe care l-am reparat eu. Vrem să-i impresionăm pe cei de la Delta Mills, nu-i așa? Crezi c-o să uite compania care le-a livrat bumbacul cu avionul?

- Dar numai costul combustibilului... Rink, o să fie groaznic de scump.

- Nu și dacă încarc singur marfa și pilotez eu avionul, răspunse cu un zâmbet mare pe față. O să ne coste combustibilul și câteva ore pierdute pentru mine. Dar cred că un contract de durată cu Delta Mills este o adevărată investiție. Noroc! Închină cu sticla înainte să mai ia o gură de whisky, după care i-o întinse. Poftim!

Încântată de atitudinea lui festivă, privi sticla, tentată.

- Nu aș putea, zise ea cu sfială prefăcută, aruncând o privire agitată peste umăr, spre ușă.

- Bineînțeles că poți.

- Și dacă intră cineva și ne găsește bând?

- O să înțeleagă. Tocmai am încheiat o super-afacere. În plus, le-am spus că nu intră nimeni fără să bată la ușă.

- Tu o faci tot timpul.

Rink o privi enervat.

- Bei sau ce faci?

Caroline apucă cu tupeu sticla și, imitându-l, dădu capul pe spate și luă o înghițitură zdravănă. Începu imediat să tușească și să scuipe, cu ochii înlăcrimați, simțind că îi ard intestinele. Rink apucă sticla, iar Caroline tuși ținându-se de stomac. O bătu pe spate, râzând zgomotos.

- Ești bine? Caroline începu ușor să-și îndrepte spatelul, ștergându-se la ochi cu podul palmelor.

- Cred că da, bombăni ea și începură amândoi să râdă de răgușeala neobișnuită din vocea ei.

- Dumnezeuule, Caroline! Am stat cu sufletul la gură, spuse el entuziasmat ca un băiețel. Mi-a fost așa de teamă c-o să refuze sau c-o să ne lase în aer fără o confirmare scrisă.

- De ce nu mi-ai spus că urma să vină?

- N-am vrut să-ți dau speranțe.

- Mă bucur că n-ai făcut-o. Mi-a plăcut la nebunie surpriza.

- Serios?

- Da. Îi zâmbi, iar zâmbetul ei se făcu și mai mare când își aminti ce sărbătoreau. Da, da, da.

Fuse neplănuit. Complet neplănuit. O apucă de talie, o ridică în aer și o învârti în cerc. Râdeau amândoi. Își dădu capul pe spate și o privi. Caroline îi zâmbi și își puse mâinile pe umerii lui.

- Am reușit! Am încheiat cea mai mare afacere din istoria fabricii Lancaster. Îți dai seama ce înseamnă asta, Caroline? Alți cumpărători o să înceapă să ne dea târcoale. Cultivatorii vor vrea să afle mai multe despre noi, zise el, răspunzând în locul ei. Nu anul ăsta, dar poate că la anul ne vom extinde.

O ținu în brațe, învârtind-o într-un vals neașteptat. Când o lăsă cu picioarele pe pământ i se păru perfect normal să o sărute. Buzele lui o atinseră scurt și hotărât. Nu era un sărut între îndrăgostiți. Era un sărut între doi prieteni care sărbătoreau un succes.

Dar în secunda în care buzele lor se lipiră, acest lucru se schimbă. Nu aveau cum să se atingă fără să fie o atingere între îndrăgostiți. Când simți acceptarea delicată și umedă a buzelor ei, dorința se trezi brusc în el. Își ridică privirea ca să vadă și reacția ei.

Privirea lui se plimbă cu aviditate pe chipul ei, savurând fiecare trăsătură. Bujorii din obraji, părul castaniu, sclipirea din ochii ei ca două picături de ploaie, gura ei, toate îi captară atenția.

Ea așteptă cu nerăbdare, simțindu-i respirația întetită, văzând focul din ochii lui.

O dorea. Dumnezeu, cât de mult o dorea! Ar fi vrut să o devoreze, să o facă femeia lui pentru totdeauna. Dar ea îi jurase credință tatălui său până ce moartea îi va despărți. Iar Rink știa că, deși tatăl lui era mort, influența lui trecea mai departe de mormânt. Caroline încă îi aparținea lui Roscoe, așa că nu se putea bucura de ceea ce tânjea atât de aprig. Dorința îl sufoca, dar se desprinsese de ea și îi dădu drumul.

Nu ar fi vrut să o facă. Măinile lui se mutară de la spatel taliei spre părțile laterale, după care alunecară complet pe lângă ea. De parcă ar fi fost ținuți împreună de un clei invizibil, trupurile lor se îndepărtară încet, înainte ca el să facă un pas mare înapoi. Continuă să o ținuiască însă cu privirea până se forță să se uite în altă parte.

Caroline rămase dezamăgită și începu să tremure ușor, dar încercă să nu lase să se vadă, iar Rink se întoarse cu spatele și deschise ușa.

- M-am gândit să invit toată echipa la o bere să sărbătorim. O să fie un imbold pentru ei să producă cel mai bun bumbac pentru Delta Mills.

- Cred că e un gest foarte frumos, Rink. Ne vedem acasă?

El încuviință.

- Nu stau mult.

Era la supermarket când începu să audă bârfele.

Haney o sunase la fabrică să o roage să treacă pe la magazin în drum spre casă. Caroline scrisese lista cu produse pe măsură ce Haney i le dicta la telefon.

- Mulțumesc, rămân datoare.

- Nu-i nici o problemă, zise Caroline. Vin acasă în curând. Rink iese în oraș după serviciu, așa că ar fi bine să luăm cina cu o jumătate de oră mai târziu decât de obicei.

Împingea căruciorul prin magazin, bifând produsele de pe listă, când observă două femei din oraș cercetând-o din cap până-n picioare, fără nici o jenă. Le recunosc.

Una dintre ele era cunoscută drept cea mai răuvoitoare bârfitoare din oraș. Avea o fiică de aceeași vârstă cu Caroline, care era căsătorită cu un muncitor de la fabrică. Se zvonea că, din cauza problemelor cu alcoolul, nu reușea să-și păstreze prea mult locul de muncă. Fiica fusese populară în adolescență, una dintre fetele „din gașcă”, gașcă din care Caroline fusese mereu exclusă. Era absolut îngrozitor că fata lui Dawson se măritase cu un bărbat de seamă! Cealaltă femeie deținea curățătoria din oraș și împrăștia bârfele cu fiecare rând de haine curate.

Nu avea cum să le evite, oricât de mult și-ar fi dorit. Cu fruntea sus, Caroline își întoarse intenționat căruciorul astfel încât să treacă exact prin fața lor.

- Bună ziua, doamnă Lane, doamnă Harper.

- Doamnă Lancaster, spuseră ele la unison. Exuberanța salutului era transparentă.

- Sărmana de tine, zise una din ele. Cum te descurci acum că domnul Lancaster a dispărut dintre noi?

- A fost o înmormântare deosebită. Absolut deosebită, spuse cealaltă.

- Va mulțumesc. Sunt bine.

Ar fi vrut să își împingă în continuare căruciorul, deja dăduse dovadă de politețe, dar una din ele se grăbi să continue conversația:

- Cred că te ajută foarte mult să îl ai pe Rink alături într-un moment ca acesta.

„Ai grijă, Caroline”, își spuse ea. „Sunt niște scorpii veninoase și o să interpreteze orice le spui.”

- Întoarcerea lui Rink la The Retreat a însemnat foarte mult pentru Laura Jane și Haney, menajera noastră. În ciuda circumstanțelor, s-au bucurat să-l primească acasă.

Ascultau fiecare cuvânt cu sufletul la gură.

- Și cât timp va rămâne pe la noi, acum că îi merge așa de bine în Atlanta? Cred că părem niște provinciali în ochii lui.

- Rink iubește Winstonville. Știți, orașul a fost numit după familia mamei sale. The Retreat va fi întotdeauna casa lui.

Se părea că le stârnise și mai tare interesul. Se apropiară de ea, ca niște animale de pradă, gata să sară la atac.

- Și tu? Ești văduva domnului Lancaster, The Retreat nu e casa ta? Sau aveți de gând să locuiți cu toții acolo? Ca o familie mare și fericită?

- Asta și suntem, răspunse ea cu un zâmbet fals. O familie mare și fericită.

- Oh, bineînțeles, ziseră ele cu entuziasm.

- Vă rog să o salutați pe Sarah din partea mea, îi spusese Caroline mamei fostei sale colege și se îndepărtă. Am înțeles că tocmai a născut din nou.

- Da, al patrulea copil. Femeia cercetă silueta subțire a lui Caroline, în rochia de pânză. Păcat că domnul Lancaster nu ți-a făcut un bebeluș. Un copil ți-ar fi fost un adevărat sprijin în astfel de momente.

Fuseseră cele mai false cuvinte de milă pe care Caroline le auzise vreodată. Dacă nu ar fi tremurat de nervi, ar fi început să râdă de prestația nereușită.

- Ce nevoie ar avea ea de un copil, Flo? O nouă pereche de ochi, la fel de răi, la fel de plini de prejudecăți se îndreptară asupra ei. Îl are pe Rink în casa aia mare, să-ți țină companie, el este tot sprijinul de care are nevoie.

- Oh, da, Rink. Să nu uităm că sunt împreună acasă.

- La revedere, doamnelor, se grăbi Caroline să spună. Se forță să ia ultimele produse de pe listă înainte să se îndrepte spre casa de marcat și să iasă din magazin. Plângea cu lacrimi de umilință.

Când era Roscoe în viață nimeni nu ar fi îndrăznit să vorbească așa cu ea, de teamă să nu fie pedepsiți. Soția lui Roscoe Lancaster impunea respect, oricât ar fi fost de înverșunați împotriva ei. Dar se părea că văduva lui nu merita același respect. Redevenise Caroline Dawson, iar stigmatul trecutului avea să o urmărească

mereu. Nu conta că duceai o viață curată; dacă ai crescut în sărăcie, principiile tale erau suspecte.

De ce nu părăsise locul acela cu oameni intoleranți, înguști la minte?

Din același motiv pentru care nici Rink nu putuse. Rădăcinile ei erau adânc înfipite în acel pământ. El făcea parte din clasa de sus, iar ea din cea de jos, dar locul ei era la fel de adânc înrădăcinat ca al lui. E nedrept să ți se aloce locul nașterii, fără nici o posibilitate de a ți-l schimba. Nu avea oare nici o importanță faptul că era la conducerea uneia dintre cele mai cunoscute și mai mari fabrici de bumbac din regiune? Nu conta deloc că terminase o facultate? Sau reușitele ei nu făceau altceva decât să le ațâțe gelozia?

De ce se pedepsea singură? De ce nu pleca undeva unde nu ar fi cunoscut-o nimeni?

The Retreat.

Visase de mică să locuiască la The Retreat. Iar acum că Rink avea să și-o revendice ca moștenire ce mai putea să facă? Să plece din oraș? Să nu se mai întoarcă niciodată? Nu. Trebuia să își găsească o altă casă în Winstonville și să înceapă din nou să viseze la The Retreat. Dar nu putea să plece. Niciodată.

Fusese tăcută la masă. Mâncară puiul prăjit în sufragerie, la dorința lui Rink de a sărbători afacerea Delta Mills. Haney și Laura Jane îi împărtășiră entuziasmul. Pentru Caroline era mai greu să intre în atmosfera de sărbătoare după persecuția subtilă la care fusese supusă la supermarket.

Îl observă pe Rink aruncându-i câteva priviri nedumerite și se feri de ochii lui. Cât dură cina încercă din răspuț să nu se vadă că era supărată.

După cină ieși la o plimbare. Era o seară răcoroasă și senină. O briză trecu printre frunzele de vară din copaci. Se așeză în leagănul care atârna de imensul arbore pecan din colțul terenului. Era unul dintre locurile ei preferate de pe proprietate. Râul susura în apropiere. Fuiioarele de tillandsia ajungeau aproape până

la pământ. Vegetația era bogată. Abia împingând cu vârful pantofului pe iarba moale, se legănă ușor.

Dar se trezi din moleșeală când văzu o umbră înaltă, zveltă mergând pe lângă copaci, apropiindu-se de ea cu pași înceți. Dădu la o parte perdeaua de iederă și se aplecă să treacă pe sub crengile unui stejar, până ajunse în fața leagănului.

- Ce s-a întâmplat, Caroline?

- Cred că ai sânge de indian. Întotdeauna te furișezi pe lângă mine.

- Nu am venit să vorbim despre legături de sânge. Răspunde-mi! Ce ai pățit?

- Cum m-ai găsit?

- Te-am găsit. Apucă frânghiile leagănului, îl opri și se aplecă ușor spre ea. La naiba! Te mai întreb o dată. Ce ai pățit?

Caroline se agită.

- Nimic.

- Nu te cred. Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Nu mă mișc de aici până nu-mi spui ce s-a întâmplat. Iar țânțarii sunt tare enervanți când se lasă noaptea. Așa că, dacă nu vrei să te chinuie o armată nenorocită, însetată de sânge, aștept să-mi spui ce te supără. S-a întâmplat ceva la fabrică? Te-ai supărat pe mine? Ce te enervează?

- Orașul ăsta! Țipă ea și se ridică în picioare.

Rink se văzu obligat să dea drumul leagănului. Răbufnirea ei fusese atât de neașteptată, că se dădu în lături, să-i lase loc să se desfășoare. Leagănul se bățâi nebunește în spatele ei. Se îndreptă spre trunchiul masiv al unui copac, sprijinindu-și mâinile și capul pe el.

- Ce e cu orașul ăsta?

- E plin de oameni răi.

Rink scoase un râs scurt.

- Și de-abia acum ți-ai dat seama?

- Nu. Mi-am dat seama de când eram copil și mergeam în urma mamei mele, care împingea căruciorul cu rufe curate. Am știut dintotdeauna că sunt plini

de prejudecăți. Se întoarse și se rezemă de copac. Dar am crezut că o diplomă, o slujbă bună, un nume nou m-ar ridica în ochii lor suficient cât să nu se mai uite la mine ca la un gunoi.

- Te-ai înșelat. În zona asta, cum te-ai născut, așa rămâi.

- Da, știu asta prea bine. Și, în caz că uitasem, mi-au reamintit asta azi.

- Ce s-a întâmplat?

Își dădu părul pe spate și îi aruncă o privire scurtă.

- E prea prostesc și lipsit de importanță ca să pun la suflet.

- Atunci povestește-mi și mie și n-o să pună nici unul din noi la suflet.

Caroline oftă și le numi pe cele două femei care intraseră în vorbă cu ea la supermarket. Rink strâmbă din nas.

- Deja nu-mi sună a bine. Continuă.

- Au... comentat despre cât de norocoasă sunt că te am alături după moartea lui Roscoe, locuind sub același acoperiș cu mine. Au subliniat asta. Au sugerat că... ei bine, înțelegi și tu prea bine ce au sugerat.

- Au sugerat că facem mai mult decât să împărțim aceeași adresă. Corect?

- Da, răspunse Caroline.

- Că e ceva între noi. Că suntem mai mult decât fiul vitreg și mama vitregă.

Caroline nu răspunse, dar încuviință cu o mișcare a capului. Rămaseră în tăcere. Greierii cântau fericiți. Broaștele orăcăiau cu jale. Nu reușiră să își desprindă privirea unul de la celălalt. Inima îi bătea cu putere. Ar fi putut să jure că pulsul din tâmpilele lui Rink era la unison cu tempoul ei.

- Nu apleca urechea la ce spun scorpiile alea, Caroline. Bârfa este distracția lor. Dacă nu am fi fost noi subiectul lor de discuție, ar fi bârfit pe seama altcuiva. Odată ce trece elementul de noutate, moartea lui Roscoe, o să găsească alte subiecte cu care să-și ocupe timpul.

- Știu. Creierul meu știe asta. Dar tot nu suport când le aud cum bat apropouri. Nu-mi place că sunt subiectul imaginației lor bogate. Îi întâlni din nou privirea fugară, intensă, dar se feri. Acele bârfe nu erau tocmai produsul unei imaginații bogate.

- E ridicol ca unul din noi să se mute până nu se lămuresc toate chestiunile legale, zise Rink. Nu crezi că asta ar stârni și mai multe vorbe?

- Presupun că da. Toți și-ar da cu părerea despre cine a dat afară pe cine. Ar putea spune că nu ți-a plăcut de mine.

- În calitate de soție a tatălui meu, vrei să spui.

Caroline aproape că își mușcă limba.

- Da.

- De ce ar crede că nu-mi place de tine?

- Pentru că sunt cine sunt. Se foi jenată pe lângă copac. Își prinse rochia în scoartă. Din cauza diferenței de vârstă dintre mine și Roscoe.

Când privirile li se întâlniră din nou, nu fu chip să le mai despartă.

- Ar avea dreptate, șopti el, apropiindu-se de ea. Nu aș fi fost de acord să-i fii soție.

- Nu, Rink.

Vru să se îndepărteze, dar era blocată de copac, nu avea cale de scăpare.

- De ce-ți faci griji în privința bârfelor, Caroline? o întrebă el blând, apropiindu-se și mai mult de ea. Ai conștiința împăcată, nu? Știi că nu se întâmplă nimic indecent la The Retreat.

- Bineînțeles că nu.

Era chiar mai aproape acum.

- Nu există nimic nepermis între noi.

- Nu.

- Mincinoaso!

Rosti ultimul cuvânt cu asprime. O apucă de gât cu degetele lui puternice și lungi. Îi ridică bărbia.

- Spune-mi că nu e nici un pic de chimie între noi.

Gemând ușor, Caroline încercă să-și miște capul. El nu o lăsă.

- Spune-mi că de fiecare dată când mă privești îți vezi doar fiul vitreg. Spune-mi că nu-ți amintești cum era când eram împreună. Spune-mi că nu-ți mai amintești de ziua aceea în care a plouat. Spune-mi să nu te mai sărut niciodată. Spune-mi că nu vrei să mai simți niciodată atingerea mea. Poți să-mi spui asta, Caroline?

Singurul ei răspuns fu un scâncet.

- Asta am crezut și eu, mârâi el.

Își apăsă cu putere buzele pe gura ei. Caroline își agită brațele până ce degetele i se agătară de umerii lui, într-o încercare slabă de a-l împinge. Trupul lui se împinse mai tare pe al ei. Asemenea pieselor unui puzzle gândite să creeze un întreg, el le potrivea întocmai. Buzele lui se mișcă peste ale ei, obligându-le să-i asculte porunca. Limba lui exploră colțul buzelor ei.

- Sărută-mă, Caroline! Știi că vrei. Știi că vrei.

Așa că îl sărută. Cu un mic suspin de capitulare, îl îmbrățișă. Buzele ei cedară în fața limbii lui doritoare. Intră în gura ei fără nici o urmă de împotrivire, întâlnind o căldură și o dulceață îmbietoare. Îi mângâie gura, într-un ritm atât de senzual, încât Caroline simți cum topeau ultimele vestigii ale rezistenței ei.

Neîndurător, stârni în ea o nevoie disperată de a i se dăru. Săruturile lui erau intense, profunde. Presiunea virilității lui între coapsele ei trezi în ea o dorință de nesuportat. Voia ca el să umple acel gol dureros. Numai el i-o putea satisface.

Îi desfăcu nasturii rochiei și își strecură mâna sub corsaj. Sâni era acoperiți cu lenjerie de dantelă. Simțurile lui o luară razna când își trecu palmele peste rotunjimea lor. Îi masă cu mișcări încete care hipnotizau și seduceau.

De pe buzele lui ieșeau blesteme și rugăciuni ca o litanie care suna ca un cântec de dragoste în urechile ei. Auzi în vocea lui disperarea propriului suflet, pofta, agonia dorinței nesatisfăcute. Îi mângâie sâni înveliți în dantelă și satin, căutând și ademenind sfârcurile cu buricele degetelor. Atingerile îi provocară o plăcere

imensă. Pielea sensibilă se întări. Își coborî capul și atinse un sfârc cu buzele.

Caroline simți sărutul până în pântec, până în cel mai intim loc al ei. Întregul corp i se crispă de o nevoie intensă și scoase un suspin chinuit. Știa că, dacă nu se oprea acum, era pierdută.

Se eliberă din îmbrățișarea lui.

-Nu, Rink, nu, zise ea. Își acoperi sânii cu mâinile, dorind ca inima ei să nu bată atât de tare. Nu pot. Nu putem.

Pieptul lui se ridica și cobora alarmant cu fiecare răsuflare. Părul îi fusese răvășit de degetele ei prădătoare. Ochi lui, dilatați de pasiune, clipiră des ca să se dezmeticească.

-De ce? Din cauza tatălui meu?

Caroline scutură din cap, cu părul în vânt.

-Nu, nu, protestă ea cu amărăciune, aranjându-și rochia. Din cauza oamenilor din orașul ăsta. Pentru că nu vreau să fiu persoana care se așteaptă ei să fiu. Nu pot să fac exact lucrul de care mă acuză mințile lor bolnave, că l-am sedus mai întâi pe Roscoe și apoi pe fiul lui.

-Nu-mi pasă ce cred ei.

-Dar mie-mi pasă! Ea își dădu seama că începuse să plângă. Lacrimile îi curgeau pe obraji. După cum ai spus și tu, rămânem cei care ne-am născut. Tu ești un Winston și un Lancaster. Orice ai face, nimeni n-o să-ți reproșeze nimic. Nu ar îndrăzni să te critice. Dar eu am venit din sărăcie și așa am să rămân mereu în ochii lor. Trebuie să mă intereseze ce cred ei despre mine.

Se uitară unul la altul câteva clipe. Rink fu primul care îi întoarse spatele, cu o blasfemie.

-Nu pot să trăiesc sub același acoperiș cu tine și să nu vreau să facem dragoste.

-Știu.

-Bine, acum ți-am spus-o și eu. Asta voiai să auzi? strigă el.

-Nu, Rink. Nu aveam nevoie să-mi spui asta ca să o știu.

Când se întoarse spre ea, s-o privească, ea îi șopti:

- Și eu simt la fel. Credeai că nu e la fel și pentru mine?

Poate că era de la lumina lunii, dar lui Caroline i se păru că ochii lui era suspect de umezi. Deschise gura, dar nu spuse nimic. Își încleștă pumnii și îi deschise din reflex. Corpul lui era încordat de emoții înăbușite. Părea că îi era foarte greu să se stăpânească.

Caroline își șterse lacrimile de pe obraji.

- Înțelegi de ce nu pot să fiu cu tine, Rink? Ai dreptate, te doresc. Dar nu pot uita adevărul, așa cum nici tu nu-l poți uita. Am fost soția lui Roscoe.

El se întoarse cu spatele la ea și rămase așa câteva minute bune. Când o privi din nou, expresia lui era aspră și hotărâtă.

- Ce-ai de gând să faci după citirea testamentului?

Caroline nu făcu nici un efort să-și ascundă lacrimile din ochi.

- Singurul lucru pe care pot să-l fac, pe care am știut de la bun început că trebuie să-l fac. O să plec.

Rink încuviință scurt, după care se întoarse și porni spre pădure.

Caroline se prăbuși în leagăn și își îngropă fața în palme. Izbucni în hohote de plâns.

Nici unul din ei nu văzu umbra care fugea printre copaci, îndepărtându-se de ei.

capitolul 10

- Steve?

Nu era nici o lumină aprinsă în apartamentul lui, dar televizorul portabil alb-negru arunca licăriri argintii pe pereți.

- Laura Jane? zise el mirat.

- Nu eram sigură că ești acasă. Dormei?

Jenat, Steve își trase cearșaful alb peste pieptul gol. Stătea întins pe spate în patul îngust. Când fata se strecură pe ușă, deschizând-o numai cât silueta ei subțire să se strecoare în cameră, Steve se sprijini în coate.

- Nu, nu dormeam, dar ce naiba cauți aici? Dacă te găsește fratele tău...

- N-o să mă găsească. Tocmai l-am văzut plecând în camioneta lui nouă. El și Caroline... Oh, Steve, nu mai înțeleg nimic!

Zbură prin cameră și se aruncă în brațele lui. El o îmbrățișă din reflex. Fata se așeză la pieptul lui, plângând.

- Ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat? Ce nu înțelegi?

- Rink. Nu-l înțeleg deloc. S-a luat la bătaie cu tine pentru că mă sărutai. M-a făcut să mă simt de parcă am fi făcut ceva rușinos. Dar dacă este greșit, de ce face același lucru cu Caroline? Dacă e greșit pentru noi, de ce nu e greșit și pentru ei? Nici ei nu sunt căsătoriți.

- I-ai văzut împreună? Sărutându-se?

- Da, lângă leagănul vechi. Ei nu m-au văzut pe mine.

Steve își trecu degetele prin părul ei. Nu voia să o supere și mai tare, așa că îi răspunse delicat:

- Cred că ai văzut ceva ce nu ar fi trebuit să vezi.

Laura Jane ridică ușor capul.

- Nu ar fi trebuit să rămân acolo să mă uit la ei, nu-i așa? Haney zice că nu este frumos să-i urmărești pe ceilalți și să le asculți conversațiile când ei nu știu că ești acolo.

- Nu este foarte politicos, e adevărat.

Fata mototoli capătul cearșafului ca un copil care știa că făcuse ceva rău.

- Știu că am greșit. Dar i-am auzit vorbind, așa că am urmărit zgomotul vocilor lor. Când am ajuns acolo, Rink o săruta pe Caroline. Stăteau lângă un copac, atât de lipiți unul de celălalt că nu aș fi putut să-i deosebesc.

În timp ce Laura Jane își plimba degetele prin părul des de pe pieptul lui, Steve își dădu seama că nu purta altceva decât o pereche de boxeri pe sub cearșaf. Laura Jane stătea pe marginea patului, sprijinindu-și șoldul în adâncitura taliei lui.

Îi povesti cum Caroline oprise sărutul.

- I-a spus că nu ar trebui să se sărute pentru că oamenii ar fi crezut că e un lucru rău. Rink o asculta, stând nemișcat lângă ea. Arăta de parcă ar fi vrut să dea cu pumnul în ceva, dar nu în Caroline. Cred că și-ar fi dorit s-o mai sărute. Laura Jane continuă cu o voce tremurată: Caroline a zis că după citirea testamentului o să plece de aici. Se aplecă și își puse capul pe pieptul lui Steve. Nu vreau să plece. O iubesc. Îl iubesc și pe Rink. Vreau să rămânem toți împreună pentru totdeauna.

Steve o mângâie pe creștetul capului, încercând să o consoleze. O masă pe spate cu cealaltă mână. Acum înțelegea toate elementele poveștii. Nu o auzise el pe Caroline amintindu-i lui Rink că Roscoe îi despărțise? La un moment dat, se întâmplase ceva între ei. Dar Rink plecase, iar ea se căsătorise cu tatăl lui. Acum că se simțeau în continuare atrași unul de celălalt, erau prinși într-o situație de nesuportat.

- O mare încurcătură, șopti el prin părul Laurei Jane.

Laura Jane ridică privirea spre el.

- Știi ce mi-aș dori?

El îi atinse fața cu degetele, minunându-se de frumusețea simplă, de puritatea gândurilor ei, de lipsa de șiretenie și de răutate, calități care erau atât de prețioase pentru el, tocmai pentru că le observase așa de rar la cei din jur. Înainte să o cunoască pe Laura Jane, crezuse că natura umană era putredă, inclusiv el.

- Ce ți-ai dori? întrebă el cu blândețe.

- Să se iubească și ei cum ne iubim noi.

Dorea să râdă, dorea să plângă. Dorea să o sărute. Până la urmă o sărută doar. Ridicând-o ușor, își apăsă delicat buzele de ale ei.

- Steve? șopti ea.

- Hm? Îi sărută fața, uimit că pielea aceea atât de fragilă reușea să-i cuprindă corpul.

- Nu ai piciorul tău de plastic.

Steve se opri imediat și îi urmări privirea la capătul patului, acolo unde își lăsase proteza.

- Nu, spuse el brusc.

- Lasă-mă să-ți văd piciorul, te rog! Puse mâna pe cearșaf, vrând să-l dea la o parte.

El îl apucă bine, ținându-l strâns pe lângă corp.

- Nu.

Îi vorbi pe un ton mult mai rece și mai dur decât de obicei. Laura Jane se sperie, dar numai preț de o clipă. Își puse palmele pe mâinile lui și încercă să-i elibereze degetele încheștate în așternut.

- Te rog, Steve! Vreau să te văd.

Îi scutură nervos mâinile. Își ridică palmele de pe cearșaf și le duse la cap. Voia să-l vadă? Bun, atunci să se uite. Mai bine să se îngrozească acum, înainte să se îndrăgostească și mai tare de ea. Mai bine să fugă acum înfricoșată și dezgustată decât mai târziu. Era hidos și deformat; cu cât înțelegea asta mai repede, cu atât ar fi fost mai bine pentru amândoi.

Îngrozit, simți cum alunecă cearșaful de pe el. Aerul rece de la aparatul de aer condiționat îi atinse corpul. Își încheștă dureros maxilarul. Se holbă în tavan, încercând să se concentreze asupra luminilor emise de televizor. Nu voia să vadă oroarea de pe chipul ei. Ar fi vrut să-și acopere urechile, să nu audă sunetele ei de repulsie.

Nu avea de ce să o învinovătească, bineînțeles. Fusese ferită de tot ce era urât. Lumea ei fusese delicată și frumoasă, o crisalidă de gingășie și grație. Lumea din care se trăgea el și jungla războiului prin care trecuse erau la fel de străine pentru ea ca viața de pe o altă planetă.

- Oh, Steve!

Nu era genul de reacție la care s-ar fi așteptat. Vocea ei era una fără suflu, tremurândă; tonul ei era unul emoționat, reverențios. Aplecându-și privirea, se uită spre lungimea corpului său tocmai cât să o vadă pe Laura Jane întinzându-și palmele să atingă coapsa roz, cutată. Chiar dacă simți atingerea timidă, blândă, chiar dacă îi văzu mâinile alunecând peste pielea aspră, nu îi veni să-și creadă ochilor. Carnea lui se înfioră sub mângâierea ei dulce, dar inima i se umplu de bucurie.

- Steve, ești frumos.

Îl privi cu ochii plini de lacrimi. Îi cercetă privirea, dar nu găsi nici urmă de repulsie, nici măcar de milă, ci numai iubire și admirație profundă.

O trase la pieptul lui. Îi cuprinse fața în palme, dându-i părul pe spate, iar ea se întinse spre buzele lui.

O sărută cu înflăcărare, îi dezmierdă gura cu limba, adunând toată dulceața ei. Învățând de la el, ea îi sărută ușor buzele și supse ușor când îi simți din nou limba în gură și se aventură într-o expediție spre buzele lui, cu limba ei.

- Dumnezeule, Dumnezeule, Laura Jane! Îi ținu capul țeapăn ca să oprească sărutările înfierbântate, ca să-și recapete suflul și judecata. Sexul lui era plin și dornic sub lenjeria intimă. Peste tot pe unde pielea ei îl atinge, simțea că fierbe. Se gândi să se elibereze atingându-i sânii. Dar greutatea lor în palma lui îl făcu să o dorească cu și mai multă ardoare, nu doar în felul acela carnal, dar pentru tămăduirea pe care i-o oferea.

- Mă simt ciudat în interior, mărturisii ea, mângâindu-i pieptul și abdomenul.

El râse, melancolic.

Interiorul lui vibra puternic.

- Și eu.

- Îmi bate inima așa de tare, spuse ea luându-i mâna și ducând-o la sânul ei stâng.

Palma lui se închise ușor peste rotunjimea plină de gingășie.

- Și mie la fel, zise el, zâmbind.

- Așa te simți când faci dragoste? întrebă ea în șoaptă. Steve nu-și găsi cuvintele, așa că încuviință din cap.

- Nu putem face dragoste pentru că nu suntem căsătoriți, nu?

El suspină și o strânse tare la piept.

- Nu, draga mea. Nu putem. Nu ar fi corect față de tine.

Și n-ar fi fost corect nici față de el. Dacă ar fi avut-o o dată în patul lui știa că și-ar fi dorit-o tot restul vieții.

Îndreptându-se puțin, îi mângâie obrazul.

- Atunci, Steve, spuse ea cu o logică simplă, hai să ne căsătorim!

Oamenii adunați în fața livingului arătau posomorâți. Vremea de afară era la fel de posomorâtă. Nori plumburii atârnavu greoi în zare. Nu plouase. Ploaia ar fi fost o schimbare bine-venită în fața umidității înăbușitoare.

Așteptaseră ziua aceea cu nerăbdare și deopotrivă cu teamă. Granger Hopkins stabilise deja de două ori o dată pentru citirea testamentului. Ambele întâlniri fuseseră amânate. Prima oară, Rink fusese chemat pe neașteptate în Atlanta ca să rezolve anumite chestiuni legate de Air Dixie. Granger fusese cel care amânase întâlnirea a doua oară. Avusese o urgență cu un alt client.

Caroline se bucura în secret de aceste întârzieri. Își promisese de săptămâni întregi că avea să-și caute o nouă casă, ceva mic, dar cu personalitate, o locuință mai departe de oraș, dar nu prea izolată pentru o femeie singură. Dar nu găsisese motivația necesară ca să se dedice proiectului. Folosea munca la fabrică drept scuză.

Prelucraseră mai mult bumbac ca niciodată. Pleca dis-de-diminează cu Rink și se întorceau seara târziu. Majoritatea recoltei fusese prelucrată și aștepta în depozit, gata să fie distribuită mai multor firme. Comanda pentru Delta Mills fusese transportată cu avionul în Jackson, după cum făgăduise Rink.

Împărtășiseră un sentiment de satisfacție profundă, dar și o pierdere tacită. Fără nevoile constante legate de fabrică, nu aveau nici un motiv pentru care să petreacă atât de mult timp împreună. După seara de la leagăn, nu mai existase nici un episod romantic între ei, dar dorința era acolo, un adevăr constant, care plutea veșnic între ei.

Granger tuși ca să le capteze atenția.

- Presupun că suntem gata.

Ședea la biroul pe care se afla un plic.

Laura Jane și Rink stăteau pe o canapea mică, ținându-se afectuos de mână. Caroline era așezată pe un fotoliu mare, în stânga lor. Haney, care fusese și ea invitată

să participe, stătea la dreapta lor, puțin mai în spate, pe un scaun.

Granger își scoase ochelarii din buzunarul de la piept și și-i așeză pe nasul cărnos. Deschizând cu atenție plicul, scoase documentul cu mai multe pagini. Începu să citească.

Roscoe nu fusese niciodată un filantrop. Regretase fiecare bănuț pe care soția sa Marlena îl dăduse în scopuri caritabile. Toate donațiile pe care le făcuse de-a lungul vieții nu fuseseră oferite în spirit de generozitate, cât pentru a profita de deduceri de impozite. Cu toate acestea, în testamentul său lăsase moștenire mai multe sume de bani atât bisericii căreia nu îi fusese un membru credincios, cât și altor organizații de caritate.

Granger făcu o pauză, își turnă un pahar de apă din carafa pe care Haney i-o lăsase pe masă, bău o gură și continuă. Citi pe un ton normal, dar se simțea o ezitare în vocea lui. În timp ce citea termenii testamentului, motivul acelei ezitări deveni evident. După ce termină, împătură documentul și îl introduse din nou în plic. Își dădu jos ochelarii și îi puse înapoi în buzunar.

Ceilalți trei din cameră rămaseră nemișcați. Chiar și Laura Jane, care nu înțelegea întru totul implicațiile testamentului tatălui său, realiză marea nedreptate.

- Nu i-a lăsat nimic lui Rink.

I se adresă lui Granger, însă privirea ei se plimba de la unul la altul, oprindu-se în cele din urmă la fratele ei, al cărui chip părea sculptat în piatră... sau gheață.

- Nenorocitul ăla, șopti în barbă Haney, grăbindu-se să iasă din cameră. Nu avea să accepte banii pe care îi primise pentru „anii de devotament acordați Laurei Jane“.

Caroline se ridică ușor și făcu un pas ezitant către canapea.

- Rink, îmi pare...

El o privi brusc, iar ochii lui aurii o înfruntară, oprindu-i vorbele. Rink sări de pe canapea cu grația unei pantere, cu aceeași expresie fatală de violență controlată. Părăsi încăperea fără nici un cuvânt. Caroline se uită

după el plină de remușcări. Laura Jane își înnodea agitată batista printre degete.

Granger plecă să-l caute pe Rink și îl prinse din urmă în foaier.

- Rink, îmi pare rău, zise el, apucându-l de braț, reușind să îl oprească înainte să iasă din casă. Îmi pare atât de rău că eu sunt cel care a trebuit să citească testamentul. L-am implorat pe Roscoe să se răzgândească.

- Ar fi trebuit să-ți ții gura, spuse Rink cu amărăciune.

- Am încercat s-o conving pe mama ta să păstreze casa și proprietatea pe numele ei. Cu mult înainte să moară, le-a trecut pe numele lui Roscoe, astfel că au devenit ale lui după moartea ei. La vremea respectivă nu mi s-a părut o idee bună. Bineînțeles că acum...

- Pentru prima dată în istorie, nu e nici un Winston în The Retreat. Acum aparține unui Dawson, răspunse el, rostindu-i numele cu amărăciune.

- Dacă tu crezi că Caroline a avut ceva de-a face cu această decizie a lui Roscoe, te înșeli.

- Chiar așa?

- Da, spuse avocatul cu convingere. Nu a știut nimic despre asta, așa cum nu a știut nimic nici despre bursa aceea.

Rink îi aruncă o privire tăioasă.

- De unde știi despre bursă?

- Știu, răspunse Granger cu voce joasă. Așa cum știu despre tot ce a făcut pentru ea, în secret. Nu înțelegeam de ce. Aș fi putut să cred că era o întreținută, doar că... Păi avea alte fete pentru lucruri de genul ăla. Îl privi lung pe Rink. Dar mi-am dat seama, până la urmă. Dar destul de târziu. Ani la rând s-a folosit de ea ca să-ți faciție rău, nu?

Rink nu recunoscuse nimic. Se părea că avocatul reușise să pună lucrurile cap la cap, cu un singur element lipsă, unul esențial. Nu știa despre povestea dintre Rink și Caroline, de acum mulți ani.

- Atunci, dacă asta a fost dorința lui pe patul de moarte, i s-a îndeplinit. Pentru că mi-a făcut rău de data asta.

leși, trântind ușa cu zgomot în urma lui.

Din living, Caroline îl urmări cum pleacă. Avea ce își dorise dintotdeauna. The Retreat. Dar cu ce preț? Îl pierduse pe bărbatul iubit.

- Caroline, ce să fac eu cu fabrica? întrebă Laura Jane uluită, venind în spatele mamei ei vitrege. Am fost acolo doar de câteva ori în toată viața mea.

Compasiunea față de tânăra confuză o făcu pe Caroline să uite de propria durere. O îmbrățișă pe Laura Jane.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Tatăl tău ți-a lăsat moștenire profiturile de pe urma fabricii.

- Și tu?

- O să primesc un salariu anual pentru administrarea fabricii în numele tău. Granger o să ne fie sfătuitor și o să urmărească bunul mers al afacerii. Așa că nu te îngrijora. O să fie la fel ca până acum.

- Vei rămâne aici, nu-i așa? N-o să pleci.

- Ai auzit ce a spus Granger. Tatăl tău mi-a lăsat mie The Retreat.

Își sprijini capul pe părul Laurei Jane și îl lăsă să absoarbă lacrimile care îi curgeau din ochi. Nu se lăsă păcălită. Motivele lui Roscoe nu fuseseră nobile. Știuse că, lăsându-i ei The Retreat, se asigura că Rink avea să o disprețuiască. Caroline era acum stăpână peste casa mamei lui. Dacă Rink iubise ceva în viața lui, acel ceva fusese The Retreat.

- Tu o să rămâi, dar Rink n-o să vrea s-o facă, spuse Laura Jane cu profundă tristețe.

- Nu, Rink n-o să rămână.

Apoi Caroline o trimise pe fată la Haney ca să plângă în singurătate.

- De ce nu te-ai culcat?

- Te așteptam.

- Ar trebui să mă simt onorat?

- Aș vrea să stăm de vorbă.

- Despre ce?

- Nu fi obtuz, Rink!

- Obtuz? întrebă el, ridicând din sprâncene. Acum, că ești stăpâna casei, ai început să folosești cuvinte sofisticate, nu?

Foaierul era slab luminat. Era târziu. Nu venise la cină, iar Caroline nu avea nici o garanție că se va mai întoarce. Poate doar pentru Laura Jane. Nu ar fi plecat fără să își ia rămas-bun de la ea. Așa că așteptase până îi auzise camioneta în parcare, după care fugise pe scări să îl întâmpine la ușă. Stătea pe cea de-a doua treaptă. El era pe prima. O privea de jos, ostil.

- Nu te învinovățesc pentru că ești supărat.

- Mulțumesc. Mă bucur că am binecuvântarea ta.

- Rink, te rog să nu faci asta!

- Ce să nu fac?

- Nu-mi purta mie pică pentru testamentul lui Roscoe! Nu am avut nimic de-a face cu asta. Am rămas la fel de șocată ca și tine. De ce nu-l contești?

- Ca să-i dau lui Roscoe și întregului oraș satisfacția de a vedea cât de mult mă deranjează? Nu, mulțumesc.

„Roscoe e mort!” ar fi vrut ea să strige. Când avea să ia sfârșit războiul dintre tată și fiu?

Vorbi pe un ton calm, forțat:

- Nu contează ce spune bucata aceea de hârtie, The Retreat îți aparține, Rink. O să fie mereu al tău. Poți să locuiești aici tot restul vieții dacă vrei.

Rink începu să râdă, dar nu era un râs vesel.

- Termenii contractului precizează clar că Laura Jane este cea care poate să locuiască aici tot restul vieții, nu eu. Ospitalitatea ta este de lăudat, mami, zise el, înclinându-se în fața ei.

Ea tresări la auzul vorbelor lui meschine, dar ridică privirea.

- Văd că ești hotărât să mă rănești. Fie. Dacă te ajută să te simți mai bine, dă-i bătaie! Jignește-mă cum vrei!

Cu mișcări rapide, întinse mâna, îi apucă cordonul din talie și o trase spre el. Impactul îi lăsă pe amândoi fără suflare. Roti cordonul în jurul palmei, împingându-și pumnul în stomacul ei. Strânse din dinți cu maxilarul rigid. Închise ochii.

Își duse capul la pieptul ei, numai o secundă, și suspină în tăcere. Îi dădu drumul cu o înjurătură.

- Îmi pare rău, Caroline! Îmi pare rău. Oftă. Da, sunt al naibii de nervos. Dar nu din cauza ta. Din cauza lui. Mai grav e că nu am cum să mă răzbun. E mort și nu am ce să-i fac nenorocitului ăluia. Nu am cum să scap de furia din mine.

Dădu cu pumnul în scara de stejar. Ea se grăbi să îi aline durerea, dar își retrase mâna înainte să-l atingă. Iar fi confundat iubirea cu mila și ar fi detestat-o pentru asta.

- Unde ai fost în seara asta? întrebă ea.

Rink trase aer în piept, lărgindu-și pieptul, deschizându-și cămașa, lăsând să i se vadă părul ondulat și închis la culoare.

- Am condus. Am condus prin oraș, zise el, privind-o. Asta este casa mea, Caroline. În ciuda neajunsurilor sale, iubesc acest oraș. Nu am cum să nu-l iubesc doar pentru că locuitorii lui nu sunt perfecți, la fel cum n-aș putea s-o iubesc pe Laura Jane mai puțin, doar pentru că nu-i perfectă. O să-i duc din nou dorul la plecare.

- Deci pleci?

- De dimineată.

Durerea o lovi ca un cuțit în inimă și își încheștă pumnii. Fața i se schimonosi. Atât de curând! Urma să plece, iar de data asta poate că nu avea să se mai întoarcă. Acum putea să o cheme pe Laura Jane la el când ar fi vrut să o vadă.

- Rink, ce fel de monstru a fost el? Ce fel de om nu-i lasă fiului său nimic moștenire?

Îi văzu lacrimile și durerea și știu că erau pentru el, pentru tot ce pierduseră. Ar fi vrut să o îmbrățișeze. Ar fi vrut să-și pună capul pe sânul ei și să simtă mirosul trupului ei. Ar fi vrut să-i atingă pielea cu buzele. Ar fi vrut ca ea să îl consoleze. Și-ar fi dorit uitarea efemeră pe care ar fi trăit-o făcând dragoste cu ea. În acea clipă aproape că ar fi implorat-o să fie cu el. Dar își aminti cuvintele pe care trebuia să nu le uite.

„N-o s-o ai niciodată pe femeia asta, Rink. Te cunosc. Mândria ta stupidă de Winston n-o să te lase. Pentru că eu am avut-o primul. Nu uita niciodată că a fost soția mea și că eu am avut-o primul.”

- Mi-a lăsat și mie o moștenire, Caroline, spuse el aspru. O moștenire dată naibii.

Trecu pe lângă ea și urcă scările. Ea îl urmă și se duse în camera ei. Își dădu halatul jos și se întinse pe pat, gândindu-se că nu avea cum să se mai odihnească de acum înainte.

Dar când auzi telefonul sunând puțin mai târziu, ridică receptorul surprinsă și năucită de somn și îl duse la ureche.

- Alo!

O clipă mai târziu, lăsă receptorul să îi alunece din mână și fugi pe ușa dormitorului, fără să-și ia halatul. Alergă cu picioarele goale pe podeaua din lemn masiv, pe holul întunecat. Dădu buzna în camera lui Rink și fugi spre patul lui, aruncându-și mâinile pe spatele lui gol.

- Rink, Rink, trezește-te!

El se întoarse pe spate și o privi uluit. Avea ochii dilatați, părul ciufulit, sâni aproape că îi ieșeau din cămașa de noapte.

- Ce...

- E un incendiu la fabrică.

Rink se dădu imediat jos din pat, aproape dărâ-mând-o. Înșfăcă o pereche de blugi de pe scaun și o întrebă:

- De unde știi?

- M-a sunat Barnes.

- E grav?

- N-a știut să-mi spună.

- Au chemat pompierii?

- Da.

- Ce naiba se întâmplă? întrebă Haney din pragul ușii, strângându-și cordorul de la halat. Aș fi zis că jucați baschet...

- E un incendiu la fabrică.

- Dumnezeule!

Caroline plecă în goană din camera lui Rink. El era deja aproape îmbrăcat, iar ea voia să meargă cu el. Apucă primele haine care îi picară în mână, o bluză veche și o pereche de blugi și se încălță cu o pereche de sandale. Nu era tocmai o costumație de incendiu, dar deja auzea pașii lui Rink pe scări. Alergă după el.

- Rink, așteaptă!

- Tu rămâi aici, strigă el peste umăr, fugind spre ușa de la intrare.

- Pe naiba! răspunse ea.

- Ce se întâmplă?

Laura Jane coborî pe scări, arătând ca o păpușă cu cămașa ei roz și cu ochii mari.

- E un incendiu la fabrică, iar Rink și Caroline se duc să verifice dacă e totul în regulă, îi explică Haney.

- E un incendiu la fabrică? repetă ea.

Rink scoase cele mai colorate înjurături în timp ce se chinuia să pornească camioneta. Haney și Laura Jane stăteau pe verandă împreună, îmbrățișate, în timp ce Caroline striga la el să îi deschidă portiera.

- Nu vii cu mine! urlă el.

- Dacă nu deschizi ușa, o să vin după tine cu Lincolnul și n-o să știi unde sunt.

Rink continuă să blesteme, dar îi deschise portiera, iar Caroline urcă în mașină.

Steve auzise agitația de afară și venea pe pajiște, șchio-pătând și trăgându-și un tricou pe el.

- Ce se întâmplă?

- E un incendiu la fabrică, strigă Caroline.

- Vin să vă ajut.

- Nu, Steve! strigă Laura Jane.

- Steve, rămâi cu Laura Jane și cu Haney, îi spuse Caroline pe geamul mașinii.

- Da, rămâi, zise și Rink.

Motorul camionetei era deja pornit, însă Steve se ținea de mânerul portierei, iar Rink nu putea accelera.

Steve îi întâlni privirea și spuse:

- Ai nevoie de ajutorul meu mai mult decât ele. Vin cu voi.

- Steve! Laura Jane țâșni de pe verandă și fugi spre el, apucându-l de talie. Nu pleca. Mi-e teamă pentru tine.

- Laura Jane, răspunse el, dându-i capul pe spate. Contez pe tine s-o ajuți pe Haney și să ne așteptați cu un mic dejun bogat când ne întoarcem. Bine?

Laura îi zâmbi.

- Bine, Steve. Ai grijă de tine!

- O să am. O sărută repede pe buze și se dezlipi ușor de ea, urcând în mașină lângă Caroline.

Rink îl privi urât câteva clipe, după care apăsă pedala de accelerație, iar camioneta ieși din curte.

Aveau multe motive pentru care să fie recunoscători. Incendiul era unul mic, într-o singură parte a clădirii. Datorită mobilizării lui Barnes, pompierii erau deja acolo când ajunse Rink.

Caroline se năpusti în clădire să se asigure că toate actele administrative erau în siguranță în birou. Rink fugi după ea, o prinse de talie și o scoase afară, chiar dacă ea nu contenea să protesteze. Când reuși să o mai potolească, o apucă de umeri și o scutură energic.

- Să nu mai faci niciodată o prostie ca asta! M-ai speriat de moarte.

Văzându-i expresia încrâncenată de pe chip, nu îndrăzni să comenteze.

Erau multe lucruri de făcut. Rink supraveghe voluntarii care mutau baloturile de bumbac din depozit, ca să fie în siguranță. Steve, în ciuda piciorului bolnav, munci cu mai multă înverșunare decât toți ceilalți. Caroline îi ținea pe curioși deoparte. Îi asigură că nu fusese nimeni în clădire. În două ore flăcările fuseseră stăpânite.

Șeful de pompieri și cel de poliție stătură de vorbă cu Caroline și cu Rink.

- A fost un incendiu premeditat, Rink, spuse șeful pompierilor. Va atacat cineva, iar firele învechite de electricitate au înrăutățit situația.

Rink își duse mâna înnegrită de fum la cap.

- Da, știu că nu erau în stare bună. Paguba e mare?

- E în regulă, în comparație cu ce ar fi putut să se întâmple dacă nu ajungeam la timp.

- Slavă Domnului că majoritatea bumbacului a fost deja împachetată și trimisă în depozit.

De-abia acum, când se oprise din lucru, Caroline își dădu seama cât era de obosită.

- Aveți idee cine ar fi putut stârni focul, doamnă Lancaster? o întrebă polițistul.

- Știu eu, răspunse Barnes, maistrul. M-a sunat chiar unul dintre indivizii care au pornit focul. Cred că și-a dat seama în ce încurcătură s-a băgat și s-a speriat în ultimul moment. Nu mi-a spus cine e, dar sunt sigur că este unul dintre bărbații pe care i-ai concediat acum câteva săptămâni, Rink. La cererea polițistului, Rink făcu o listă cu cei pe care îi concediasse. Polițistul se scărpină în cap. Un grup de mai mare frumusețea. Cum de lucrau aici?

- Nu lucram pentru mine, ci pentru tatăl meu, răspunse Rink. O privi pe Caroline și o văzu deznădăjduită. Dacă asta e tot, vreau s-o duc pe Caroline acasă.

- Sigur. Vă anunțăm când aflăm mai multe.

Steve alese să stea pe bancheta din spate pe drumul de întoarcere. Se întinse pe spate și nu se mișcă până ce Rink nu opri camioneta lângă ușa din spatele casei. Haney și Laura Jane erau deja în pragul ușii, de parcă ar fi stat să-i aștepte.

Rink se duse să-i deschidă portiera lui Caroline, iar ea căzu din mașină, în brațele lui. Steve coborî mai greu de pe bancheta din spate, la timp cât să o prindă pe Laura Jane care se năpustise în brațele lui, fără să țină cont de funinginea și de praful care îl acopereau.

- Ești bine, Steve?

- Sigur.

- Nu s-ar zice, răbufni Haney. Doamne, Dumnezeu, cum arătați! N-am văzut în viața mea o echipă mai pestriță. Mergeți să vă spălați și vă pregătesc eu micul dejun.

Se îndreptară încet spre casă. Laura Jane de-abia îl lăsă pe Steve când acesta dădu să se întoarcă în apartamentul lui.

- Steve!

Veteranul șchiopătă și se întoarse spre Rink, care se oprise în pragul ușii, să-i vorbească.

- Mulțumesc.

- Cu plăcere, răspunse acesta.

Se priviră lung, iar după câteva clipe își zâmbiră cu căldură.

Inima Laurei Jane se umplu de iubire pentru cei doi eroi ai ei. Haney își stăpâni cu greu lacrimile. Caroline îi strânse mâna lui Rink, mulțumită.

Sus, în camera ei, se dezbracă de hainele murdare și le lăsă pe podeaua de la baie. Trebuiau aruncate. Mirosul de fum nu ar fi ieșit niciodată din material. Spera doar să scape de mirosul din păr.

După multe șamponări reuși. Rămase sub jetul de la duș, lăsând apa caldă să spele mizeria și duhoarea focului. După ce închise robinetul, se simți din nou curată. Păși peste grămăjoara de haine, prea puțin preocupată să le adune, și își strânse părul într-un prosop. Se înfășurase deja într-un halat subțire când auzi o bătaie la ușă.

- Întră!

Se așteptase să fie Haney sau Laura Jane. Nu îi trecuse deloc prin minte că ar fi putut să fie Rink. Dar el fu cel care păși în camera ei, având în brațe o tavă cu o cană aburindă de cafea și cu un pahar de suc de portocale.

- Haney s-a gândit că poate ai vrea să bei o cafea înainte să cobori.

Vorbise, dar fără să se gândească la ce spune. Cuvintele ieșiră cumva singure din gura lui, pentru că toată atenția îi era îndreptată către femeia care avea părul strâns într-un prosop ud, îmbrăcată cu un halat care abia îi acoperea curbele trupului, cu pielea ei proaspătă. Mirosea a săpun cu miere.

Îl privi cu ochii mari și luminoși. Îi răspunse cu o voce nesigură:

- Mulțumesc. Cafeaua miroase foarte bine.

Și ea era distrată. Părul lui Rink era ud, iar șuvițele îi alunecau pe frunte. Purta doar o pereche de blugi prespălați, care atârnav sub buric, accentuându-i bărbăția. Pieptul musculos era acoperit de păr închis la culoare, creț și umed. Ochii lui străluceau cu căldură în timp ce o priveau.

Lăsă tava pe masă, dar nu dădu nici un semn că avea de gând să plece. Mai târziu nu putură să spună care dintre ei făcuse prima mișcare. Oare el fusese cel care își ridicase brațele, deschizându-le larg ca să o primească? Sau oare fusese ea cea care se aventurase spre el? Nu își mai aminteau. Tot ce știau era că, la un moment dat, ea era în brațele lui, iar el o ținea strâns la piept.

Caroline începu să plângă și se agăță de el. Toată teama și neliniștea din ultimele ore se scurse de pe chipul ei. Îi luă prosopul de pe cap și îl aruncă pe jos. Își trecu degetele prin părul ei ud și îi trase fața la pieptul lui cald. Își aplecă fruntea pe creștetul ei.

- Caroline, încă avem lucruri de rezolvat.

Ea îl privi cu ochii înlăcrimați și îi zâmbi ușor.

- Așa e.

- Și deja am amânat prea mult, șopti el, ștergându-i lacrimile de pe obrajii îmbujorați.

- Prea mult.

Rink făcu un pas în spate și închise ușa.

capitolul 11

Clinchetul zăvorului fu singurul sunet care se auzi. Nu era nici o lumină artificială aprinsă. Soarele de-abia începuse să coloreze linia orizontului, lumina aceea eterică era singura care se strecura prin perdelele diafane. Parfumul ca de lămâie al magnoliilor se simțea din copacii mari de afară.

Se lăsă purtată în brațele lui, nu ca fată, ci ca o femeie dornică să primească orice ar fi fost el pregătit să ofere, dornică să i se dăruiască.

Era atât de calm. Atât de calm! Era o vibrație în corpul lui pe care o recunoscuse încă de prima dată când îl văzuse. Întotdeauna gravitase în jurul lui. La fel ca acum. Dorindu-și să se lase cuprinsă de aceeași energie, se ghemui la pieptul lui, cu brațele în jurul mijlocului lui subțire. Părul de pe pieptul lui îi gădilă nasul. Zâmbi, odihnindu-și capul pe pectoralul lui.

Rink o ținu aproape. Închise ochii de fericire. O explora prin atingeri și mângâieri. Palmele lui îi cercetară curbele, alunecându-i sub talia îngustă, până spre perfecțiunea carnoasă a posteriorului. Îl apucă ușor în palme, strângându-i fesele, mângâind-o, atingând-o provocator.

Bărbăția lui reacționează, simțiră amândoi asta și gemură de plăcere.

- Caroline, Caroline, șopti el în părul ei ud, după care o împinse ușor, numai cât să o atingă cu buzele întredeschise.

Buzele lor se topiră într-o umiditate plăcută. Limbile se atinseră. Îi îngădui privilegiul masculin de dominare, iar limba lui alunecă în gura ei. Era o posesiune simbolică, iar Rink și-o adjudecă. Limba lui o iubi fără oprire, intens, delicat. Toate simțurile ei se treziră la viață, frezonând adânc înăuntrul ei. Apoi, prinzând curaj cu fiecare mângâiere a limbii sale, se întetiră din ce în ce mai mult, până ce întregul ei corp cântă o melodie nouă.

Se lăsă copleșită de senzații. Îi mângâie părul, plimbându-și degetele în jurul șuvițelor lui ondulate. Săpunul cu care se spălase, apa de colonie, mirosul lui îi invadară nările, mintea, îmbătând-o. Printre sărutări simți gustul mentolat al pastei de dinți. Gemetele de excitație și cuvintele de iubire pe care i le șoptea cu răsuflarea întretăiată o încântară, o făcură să se simtă încrezătoare.

Și știa că, chiar și fără actul sexual în sine, era deja una cu acest bărbat. Fusese dintotdeauna, avea să fie mereu. Asta le era soarta. Din prima clipă în care îl văzuse, în urmă cu doisprezece ani, destinul ei fusese pecetluit.

Ridicându-și capul, își puse mâinile pe umerii ei și se depărtă ușor de ea. Ochii ei fumurii străluciră când

se uitară într-ai lui, care erau un vârtej auriu. Fără grabă, Rink își desfăcu blugii și îi lăsă să alunece pe șolduri. Apoi, fără să își desprindă privirea de a ei, și-i dădu jos și îi aruncă pe podea. Rămase dezbrăcat în fața ei.

Ochii ei plutiră în derivă pe trupul lui. Dacă ar fi fost bărbat, i-ar fi invidiat fizicul. Era athletic, zvelt și suplu. Pieptul îi era minunat proporționat. Părul negru care îl acoperea se întindea în linii interesante, pe care degetele ei tânjeau să le exploreze. Mânunchiul de păr de pe piept se subția într-o linie care se întindea pe mijlocul abdomenului plat, rotindu-se în jurul buricului, dispărând în podoaba densă care îi acoperea bărbăția – puternică, plină, la fel de mândră ca omul.

Râuri de viață îi curgeau prin inimă în timp ce îl studia. Închise câteva clipe ochii, ca să se apere de valurile de amețală. Simți că leșină. O năpădi o dorință atât de intensă, încât crezu că avea să moară sub intensitatea ei. Era o dorință carnală sinceră, una mânată de dragoste, pentru că era doar unul dintre motivele pentru care îl iubea.

- Ești bine?

Caroline deschise ochii și îi văzu zâmbetul. Râse cu râsul ei sfios, timid.

- Da. Da. Rink. Sunt bine, doar că ești atât de frumos și te doresc cu ardoare.

El îi sărută tandru buzele.

- Mulțumesc pentru compliment. Vedem noi cum ne descurcăm cu cealaltă parte.

Îi căută cordonul halatului și îl prinse între degete. Îl deznodă și se deschise. Mișcându-se încet, îl lăsă să alunece puțin pe umerii ei.

- Dumnezeuule, suspină el, privindu-i sânii. De parcă nu ar fi crezut că putea să fie atât de perfectă, o dezbrăcă de halat și își lăsă privirea să se plimbe în voie peste trupul ei gol. Ochii lui o devorau cu înfrigurare.

Apoi degetele lui o atinseră ușor, atât de ușor, încât abia dacă îi simți atingerea și începură să urmeze același traseu ca și ochii lui. Îi mângâiară pielea catifelată din jurul sânilor, întinderea netedă a abdomenului,

a pântecului, a șoldurilor. Îi admirară mănunchiul de păr dintre coapsele ei zvelte.

- Dumnezeuule, ești atât de frumoasă! Frumoasă și dulce!

Simți cuvintele sincere șoptite pe pielea ei în timp se Rink își îndoi genunchii ca să își coboare fața spre sânii ei. Plin de adorație, luă unul în palme și îl masă ușor. Caroline își ridică mâinile și și le trecu prin părul lui. Se întinse spre el, legănându-se ușor.

El o sărută. Îi înconjură areola cu degetul, atingându-i sfârcul, care răspunse mângâierilor lui. Îl privi și zâmbi emoționat, după care îl linse cu limba. Iar și iar încercui cu limba bumbul catifelat.

- Rink!

Numele lui fu o rugămintă șoptită. Îi dădu curs.

Îi prinse sfârcul între buze și supse. Caroline scoase un strigăt ascuțit, înfiorat și își arcui spatele ca să îi ofere și mai mult acces. Rink nu se opri. Trată și celălalt sân cu aceeași tortură delicioasă până o auzi scâncind, cu degetele încheștate în părul lui.

- Iubito!

Își îngropă fața între sânii ei, așa cum tânjise de atâtea ori să facă. Înfigându-și palmele în spatele ei, o trase chiar mai aproape, o ținu îmbrățișată momente nesfârșite și apoi se îndreptă. Ochii lui se plimbau adorator pe chipul ei. Îi ridică una din mâini la gură, îi sărută palma și spuse:

- Atinge-mă! Te rog!

Îi conduse mâna spre partea din el care se trezise la viață, viață pe care voia să o împărtășească cu ea. Când el își retrase mâna, a ei rămase. Temându-se să nu facă ceva dezagreabil, Caroline își strânse degetele în jurul bărbăției lui.

- Ah, Dumnezeuule!

Șoptindu-i numele și cuvinte de iubire, îi acoperi mâna cu propria mână, arătându-i cum să îi provoace plăcere până nu mai putu suporta. Ea îi auzi respirația greoaie în ureche, când spuse gâfâind:

- Caroline, iubito... mai bine să ne oprim!

Îi luă fața între palme și o sărută cu înfrigurare, cu limba lui flămândă. Fără să oprească sărutul, o întinse pe pat și o acoperi cu corpul lui. Ea îl primi fericită, iar el se așeză între coapsele ei despărțite. Își lipi abdomenul de pântecul ei, atingându-i cu pieptul rotunjimile sânilor.

Îi sărută gâtul cu buze umede și calde.

- Dacă mai aștept mult...

- Nu aștepta, spuse ea repede, arcuindu-se spre bărbăția lui.

Dar le trebuiseră doisprezece ani ca să ajungă acolo, iar Rink voia să se bucure din plin de experiență, fără să se grăbească. Palmele lui alunecară pe sânii ei. Sfârcurile ei erau întărite de jocul degetelor lui. Înlocui degetele cu gura, sărutându-i și lingându-i sânii, până o aduse aproape de delir.

Se ridică deasupra ei. Îi mângâie abdomenul, pântecul, minunându-se de textura catifelată a pielii ei. Apoi degetele lui întâlniră triumghiul feminin și îl explorează. Întinse palma și își lăsă degetele să se arcuiască între coapsele ei. Se întoarseră înviorate de dorința ei.

Se întinse spre ea și se lăsă ghidat spre poarta feminității ei. Se priviră ochi în ochi, văzând fiecare sentimentele intense de pe chipul celuilalt, de fiecare dată când vârful bărbăției lui atinge locul magic. Undeva între mândrie și jenă, Caroline îi atinse pieptul, agățându-se de mănunchiul lui de păr.

- Acum, Rink, te rog!

Cu corpul încordat, intră în căldura dintre coapsele ei și se lăsă să coboare. Împinse adânc, tot mai adânc, până...

Întregul corp i se crispă, iar ochii lui, dintr-odată limpezi, o priviră nedumeriți. Începu să respire mai rapid în timp ce încerca să se sprijine pe brațe.

- Caroline, își citi ea numele pe buzele lui, pentru că îl rostise într-o șoaptă ușoară, în starea lui de uimire. Ești virgină.

- Da, da, suspină ea fericită. Cuprinzându-i gâtul cu degetele, îl imploră, trăgându-l spre ea. Am fost mereu a ta, Rink. Numai a ta. Ia-mă!

Rink se opri o clipă; apoi, cu un geamăt de plăcere imensă, o acoperi din nou și o împinse în așternut. Mișcările lui erau tandre, dar ferme. Preludiul lung o pregătise pentru tot. Atunci când trupul ei i se dăruie, simți numai o durere trecătoare. Gemetele ei fură înăbușite de gura lui. Suspinară împreună într-o emoție puternică, iar el se topi complet în ea.

Întră, iar ea îl primi fericită. Momente lungi nici unul dintre ei nu se mișcă. Savurată sentimentul de a fi unul, de a fi pe cât de intime puteau fi două ființe, aduse împreună de dragoste, dorință și durere.

- Nu pot să cred. Dumnezeu! Oh, Caroline, te rog să nu fie totul doar un vis.

- Nu e un vis, Rink, îi șopti ea. Te simt în mine.

Rink își ridică capul și îi zâmbi. O sărută ușor.

- Da? șopti el, și se asigură de asta.

Caroline își arcui gâtul și scoase un geamăt.

- Da. Da.

El începu să se miște. Din considerație pentru ea, mișcările lui era delicate, lente, dar la fel de pasionale, aducând-o mai aproape de o sferă magică.

- Te doare?

- Nu, dragostea mea, nu.

- Caroline... Caroline...

Nu mai putea să își stăpânească dorința. Apropiindu-se de extaz, simți cel mai intens nivel de plăcere pe care îl cunoscuse vreodată. Continuă și continuă până ce o umplu cu energia lui vitală. Când se termină, se prăbuși istovit, fericit și iubit în brațele ei primitoare.

- Nu știu de ce întârzie atât Caroline și Rink, se plânse Laura Jane.

Se temea că micul dejun pe care îl pregătise cu Haney avea să se răcească și să nu mai fie bun pentru Steve.

- Dar începeți voi fără ei, spuse Haney.

- Nu mă deranjează să aștept, răspunse Steve.

- Nu. Știu eu că ești mort de foame, zise Laura Jane, umplându-i farfuria cu omletă. Câte felii de șuncă vrei?

- Două, răspunse el.

- Trei, îl corectă ea.

Haney își lăsă cana de cafea pe masă.

- Mă duc până sus, să-i grăbesc. Sunt sigură că vor să doarmă, dar ar trebui să mănânce ceva înainte, au fost treji mai toată noaptea. Ieși din bucătărie, iar Steve și Laura Jane nu îi simțiră lipsa. Erau fascinați unul de celălalt.

Ajunsă la capătul scărilor, Haney privi curioasă spre camera lui Rink. Ușa era deschisă, dar când își vârî capul înăuntru nu îl văzu nicăieri. Nu era nici în baie. Sau cel puțin nu răspunse când ea îl strigă.

„Hm...” cugetă ea cu mâinile în șold. „Unde s-o fi dus...?” Aruncă o privire spre camera lui Caroline. Ușa era închisă.

Menajera se încruntă.

„L-am trimis sus cu o tavă pentru ea. Acum nu găsesc nici tava, nu-l găsesc nici pe el. Ușa ei e închisă și ceva îmi spune că n-ar trebui s-o deschidem prea curând.”

Se întoarse către scări.

„Nu, nu e treaba mea ce fac ei acolo, dar sigur nu-i aud vorbind.” Ajunsă pe ultima treaptă a scărilor, aruncă o privire în sus, dând din cap aprobator. „Face o pereche mai bună cu Rink decât cu tatăl lui, babalăcul ăla nenorocit”, își zise ea, în drum spre bucătărie.

- Vin? întrebă Laura Jane.

- Nu. În orice caz, nu prea curând, răspunse femeia și se apucă să spele vasele.

- De ce?

- Pentru că dorm, de-aia.

- Dar ar trebui să mănânce ceva înainte. Așa ai zis și tu. Mă duc eu să-i trezesc și să le spun că...

- Stai jos, îi porunci Haney, întorcându-se de la chiuveță, aruncând stropi de spumă pe jos, împungând-o cu un deget. Sunt obosiți. Tu vezi-ți de treaba ta și ocupă-te de tânărul ăsta infometat de lângă tine!

Întristată de tonul dur al lui Haney, Laura Jane se întoarse la locul ei. Steve întâlni privirea menajerei și se uită întrebător la ea. Își îndreptă ochii spre tavan, iar Haney văzu pe chipul lui că începea să pună lucrurile cap la cap.

Ochii lui Steve sclipiră cu șiretenie.

- Laura Jane, nu vrei să vii la grajduri cu mine, după micul dejun? Nu ai mai văzut mîanza de cîteva zile.

Fetei îi reveni buna dispoziție.

- Dar am crezut că vrei și tu să dormi.

- Nu, răspunse el relaxat. Nu sunt obosit. Dacă Haney nu se supără, aș vrea să petrecem dimineața împreună, să mă ajuți cu cîteva treburi.

- Oh, Steve! spuse ea, entuziasmată. Mi-ar plăcea tare mult.

Haney avu un schimb de priviri cu Steve, iar el îi făcu cu ochiul.

- De ce nu mi-ai zis? întrebă Rink, jucându-se cu degetele prin părul ei. Stătea întins pe spate. Caroline era întinsă pe burtă, aplecată peste el, mîngîindu-i părul de pe piept.

- Pentru că voiam să văd cât de mult mă iubești. Dacă ți-aș fi spus că nu am avut relații intime cu tatăl tău, m-ai fi crezut?

- Poate că da. Oricum, mi-aș fi dat seama.

Caroline scutură din cap.

- Nu voiam ca prima noastră experiență să fie un test.

Îi privi cu drag chipul.

- Înțeleg ce vrei să spui. Dar dacă te-aș fi crezut din toată inima?

- În cazul ăsta, ți-ar fi fost ușor să vii la mine, Rink. Îi atinse sfîrcul și îi urmări reacția. Dar nu aș fi știut niciodată cât de mult mă iubești. Având în vedere că tu ai venit la mine, crezând ce e mai rău despre mine și totuși iubindu-mă, am știut că erai dispus să-ți sacrifici mîndria în numele dragostei.

Rink o trase mai aproape și o sărută lung, pasional. Când se opri îi spuse:

- Nu-mi face deosebită plăcere să discut despre asta, dar cum de nu te-ai culcat niciodată cu Roscoe? Nu-mi spune că a fost un cavaler și nu a încercat nimic.

- Nu. Nu aş încerca să te conving de așa ceva. Cred că ar fi vrut să ne consumăm căsătoria în noaptea nunții. Închise ochii și se înfioră. A venit în camera mea. Nu știam cum aş fi putut să suport asta, iubindu-te pe tine. Îi luă mâna și îi puse podul palmei pe obrazul ei. Dar făcusem o înțelegere și eram dispusă să o respect.

Rămase în tăcere. Rink se holba în tavan, fără să îndrăznească să se gândească la ea împărțind același spațiu, același aer cu acel om de nimic.

- Ce s-a întâmplat, Caroline?

- M-a sărutat de câteva ori. Asta a fost tot. Și apoi a plecat fără nici un cuvânt. Am rămas confuză. Nu știam ce să cred. După câteva zile am început să-mi dau seama că era bolnav. Am văzut lucruri pe care nu le-aș fi observat dacă nu am fi locuit împreună. Lua cantități enorme de medicamente pentru stomac, lucruri de genul ăsta. După ce nu s-a mai întors în camera mea, am înțeles că, cel mai probabil, era impotent din cauza problemelor de sănătate. Bineînțeles, acum sunt sigură de asta. Nu am discutat niciodată subiectul. Ar fi fost o lovitură mare pentru mândria lui să încerce și să nu reușească, așa că nu a încercat niciodată. Am trăit platonice.

După o scurtă tăcere, el întrebă:

- Mi-ai fi spus vreodată?

- Ca să evităm toată animozitatea asta? Nu știu, Rink. M-am întrebat același lucru în fiecare zi. De ce nu-ți spun odată adevărul ca să trecem peste? Își plimbă degetul pe nasul lui. Am și eu mândria mea. Am vrut să mă iubesci în ciuda a orice.

- Nu mi-a fost ușor. Te doream. Dar de fiecare dată când mă gândeam la tine și la el...

- Șșșt, spuse ea, ducându-și degetul la buzele lui ca să-l împiedice să vorbească. Știu. Înțeleg că erai rănit.

- Știi ce mi-a spus după ce ai fugit din salon în noaptea în care a murit?

Ea îi spuse că nu.

- Ți-am spus că mi-a lăsat și mie o moștenire. Asta era. Mi-a zis că nu vei fi niciodată a mea din cauza mândriei mele. Se priviră lung, iar Rink surâse. S-a înșelat, nu? Nu s-a gândit că poate te iubesc la nebunie, spuse el mângâindu-i fața. Și mi-a mai spus să nu uit niciodată că tu ai fost soția lui, că el a fost primul pentru tine.

Caroline îl privi cu ochi mari, șocată.

- Vrei să spui că te-a lăsat în mod intenționat să crezi că...

- Da.

- Oh, dragul meu, răspunse ea, sărutându-l pe obraz, dându-i la o parte șuvițele de păr de pe frunte. Am crezut că pur și simplu ai *presupus*, dar să aflu acum că a murit vrând ca tu să crezi așa o minciună...

Rink râse ironic.

- Mă cunoștea bine. Aproape că a reușit să ne țină despărțiți.

- Mă bucur că nu s-a întâmplat asta.

- Dumnezeuule, și eu mă bucur, șopti el pasional, apucând-o ușor de păr. Când mă gândesc la toate ceasurile în care m-am chinuit cu astfel de gânduri. De fiecare dată când mă gândeam la voi doi, simțeam un gol teribil în stomac. Și, în tot timpul ăsta, tu erai aceeași Caroline. O sărută. Caroline a mea din pădurea de vară. Aceeași. Mereu aceeași. O trase din nou la piept și o sărută până rămaseră amândoi fără suflu. Aceeași, dar diferită.

Își dădu seama din expresia lui caldă că discuția despre căsătoria ei cu tatăl său se încheiase.

- Diferită? La ce te referi? întrebă ea, în joacă, îndoindu-și genunchii și ridicându-și picioarele în aer, îndreptându-le delicat, ca o balerină.

El le privi. Acele picioare frumoase, subțiri, arcuite. Unghiile de la picioare erau colorate într-o nuanță de coral. Avea planuri erotice pentru acele degete.

Răspunse flirturilor ei.

- Spre exemplu, spuse el, îndreptându-și mâinile spre ea. Sâinii tăi. Apucă unul în palme și îl pipăi.

- Ce e cu sâinii mei?

- Sunt mai mari. Îi ciupi ușor sfârcul între degete. Țsta e mai întunecat. Doar puțin.

- Și altceva?

- Ești mai plină, mai delicată, mai feminină, dar cu aceeași grație de fată. Ești la fel cum te-am visat în toți anii aceștia. Chiar mai mult.

- Nu ești dezamăgit?

Rink îi linse ușor gâtul, sărutându-i pasional sânul.

- Dumnezeu, nu, răspunse el, privind-o cu o ușoară tristețe în ochi. Dar mi-e teamă că tu ai fost dezamăgită.

- Nu, Rink Lancaster, zise ea, sărutându-i fruntea. Deloc.

- Dar nu ai reușit să... știi tu. Toate revistele pentru femei spun că trebuie.

Caroline îi mângâie buzele.

- Nu contează. M-am bucurat de plăcerea ta. Am văzut-o, am simțit-o în mine, am știut ce înseamnă plăcerea pentru tine. Am vrut să fiu martoră la felul cum mă iubești.

O îmbrățișă strâns.

- Chiar te iubesc, știi asta. Chiar dacă m-am purtat ca un bătăran în ultimele săptămâni, chiar dacă am spus sau am insinuat o grămadă de lucruri. Cu cât simțeam că te iubesc mai mult, cu atât mai ticălos eram.

Râzând amuzată, Caroline își odihni capul pe pieptul lui, cu mâna pe abdomen.

- Nu e nevoie să-mi amintești cât de bătăran ai fost uneori. Dar înțeleg de ce ai făcut-o. Și te iert. Te iubesc mult.

El îi luă mâna și o ghidă mai jos.

- Te deranjează?

- Deloc. Îmi face plăcere să te ating, răspunse ea, strângându-l ușor.

El îi acoperi cu tandrețe sânul.

- Hai să dormim puțin!
- Vrei să dormi?
- Nu chiar. Dar vreau să mă trezesc lângă tine.

După prânz coborâră la parter, braț la braț, zâmbindu-și larg, așa ca nu îi observară pe Laura Jane și pe Steve până nu ajunseră în foaiierul mare.

- Rink, Steve vrea să vorbească cu tine, îl anunță Laura Jane. Ai fi zis că era o fetiță gata să răbufnească de entuziasm pentru că ținea un secret. Îi străluceau ochii și nu putea să stea locului. Rink se uită mai întâi la ea și apoi la Steve care își plimba agitat mâinile pe borul pălăriei de cowboy.

- Eu și Caroline suntem lihniți. Putem să vorbim după prânz?

- Da. Nu. Răspunseră ei la unison.

Caroline, intuind intențiile lui Steve, interveni cu tact:

- Sunt sigură că ne vom simți cu toții mai bine după prânz. Îi aruncă lui Rink o privire drăgăstoasă și se dezlipi de el, îndreptându-se spre Laura Jane. Știi dacă a terminat Haney de gătit? întrebă ea, dirijând-o pe fată spre sufragerie. De ce vrea Steve să stea de vorbă cu Rink? o întrebă ea repede.

- Vrem să ne căsătorim, îi șopti Laura Jane.

- Atunci sugerez să așteptăm până după ce mâncăm, răspunse Caroline cu afecțiune.

În timpul prânzului, Haney aduse telefonul în sufragerie.

- E șeful de secție.

Sunase să îi anunțe că incendiatorii fuseseră arestați. Unul dintre ei, cel care recunoscuse că îl sunase pe Barnes ca să îl avertizeze, se speriasse și mărturisise tot, numindu-și complicii.

- N-o să-i ajute cu nimic dacă pledează nevinovat. Mă aștept să avem și mărturiile celorlalți până diseară.

- Mulțumesc, domnule polițist. Vă rog să vă asigurați că familiile lor au bani pentru mâncare, chirie, orice

au nevoie în următoarele luni și vă rog să-mi trimiteți mie facturile.

Închise receptorul și le dădu vestea și celorlalți. De îndată ce Haney strânse farfuriile de șerbet, Laura Jane îi adună pe toți în birou, nerăbdătoare.

- Hai, Steve, zise ea, împingându-l de la spate.

Steve înghiți în sec.

- Rink, cu binecuvântarea ta, vreau să mă căsătoresc cu Laura Jane.

Fără să schițeze nici un gest, Rink se așează în fotoliul masiv de piele, din spatele biroului. Luă o gură din paharul cu ceai rece pe care îl adusese de la masă.

- Și dacă nu primești binecuvântarea mea?

- Tot vreau să mă căsătoresc cu ea, răspunse Steve fără să stea pe gânduri.

Rink îl studie o lungă perioadă de timp. Nici unul dintre ei nu-și dezlipi privirea de la celălalt. În cele din urmă, Rink zise:

- Domnișoarelor, sunteți drăguțe să ne lăsați o clipă să discutăm? Și, Caroline, închide, te rog, ușa după tine.

- De unde ai știut că sunt aici?

- Am avut o bănuială.

Își făcu loc printre ramurile puietului de pin și intra în poieniță. Caroline stătea sub un copac, cu picioarele ghemuite sub ea, cu o carte în poală. Nu citise din ea, ci rămăsese cu privirea în zare, până ce apăru el dintre copaci. Rink se apropie de copac, se sprijini cu brațul de trunchi și o privi.

- Nu știi că este periculos să umbli singură prin pădure?

- De ce? Astea sunt pădurile mele.

- Și dacă dai de un obsedat sexual gata să te devoreze?

- Asta și speram.

Rink începu să râdă și se așează lângă ea, luând-o în brațe. O sărută ușor pe toată fața, după care îi acoperi pasional buzele cu ale lui. Ea îi făcu pe plac, preț de câteva clipe, după care îl împinse ușor.

- Stai! Mai întâi de toate vreau să știu ce ai vorbit cu Steve.

- I-am spus că o să-l omor dacă o face să sufere.

- Nu te cred!

El ridică din umeri și îi zâmbi șmecherește.

- Bine, am spus-o mai frumos.

- Dar i-ai spus că ești de acord să se căsătorească?

- Da, răspunse el solemn.

- Rink, mă bucur atât de tare! zise ea, îmbrățișându-l cu căldură.

El se desprinsese ca să o privească în ochi.

- Vorbești serios? Chiar crezi că asta e cel mai bine pentru Laura Jane?

- Da. Îl iubește. Și nu trebuie să-ți faci griji în privința lui. Steve o venerază. Nu mi-a vorbit niciodată despre trecutul lui, dar cred că a suferit mult la viața lui. Apoi a plecat la război și și-a pierdut piciorul. Sunt sigură că Laura Jane e ca prințesa din poveste pentru el. I se pare ireal că are voie să o atingă.

- Părea sincer, rosti Rink gânditor. Condiția mea a fost ca Laura Jane să continue să locuiască la The Retreat. Nu cred că s-ar acomoda ușor în altă parte. Steve a fost de acord, dar a insistat să primească mai multe atribuțiuni. Nu-i prea convine că ea e o prințesă moștenitoare, iar el, un simplu angajat.

- Mă așteptam. Muncește din greu ca să compenseze pentru handicapul său.

- Nu m-a luat cu binișorul. Mi-a spus, sau mai degrabă m-a avertizat, că vor avea o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului, zise el încruntat. Chiar crezi că Laura Jane va tolera să se culce cu un bărbat?

Caroline începu să râdă și se lipi de gâtul lui.

- Am impresia că Laura Jane este cea care îl tot fugărește pe Steve în jurul grajdurilor de luni întregi și că el e cel care a tot încercat să-i salveze virtutea.

- Dar oare înțelege responsabilitatea care vine odată cu sexul într-o relație?

- Rink! Caroline îi luă capul între palme și îi spuse clar: Laura Jane s-a născut cu un deficit de învățare.

Dar are sentimentele și corpul unei femei. Nimeni nu are dreptul să o priveze de lucrurile de care are nevoie corpul ei, așa cum nu o putem priva de hrană sau de aer. O să fie mai fericită ca niciodată. Steve o iubește. O s-o prețuiască. Și cu restul, o să se descurce ei.

Simți cum începe să se elibereze de tensiunea acumulată, iar privirea încordată i se relaxă ușor. Caroline se bucură să vadă că părerea ei era importantă pentru el.

- Și tu?

- Eu? întrebă ea.

- Ce ne facem cu nevoile pe care le-ai avut tu toți anii ăștia, cu privarea pe care ți-ai impus-o tu însăși?

- Am supraviețuit cu amintiri și visuri. Amintiri cu tine, în locul ăsta. Visuri despre lucruri care nu credeam că s-ar fi putut întâmpla.

Rink o întinse pe iarba moale și începu să îi deschidă bluza.

- Te-ai gândit la mine? Din când în când?

- În fiecare zi. În fiecare ceas. Și chiar dacă nu te-aș fi putut revedea, aș fi continuat să mă gândesc la tine până la moarte.

Rink închise ochii în fața emoțiilor copleșitoare. Când îi deschise, o privi lung.

- Aud tunete. Sau sunt bătăile inimii mele?

Caroline zâmbi. Cândva, demult, rostise aproape aceleași cuvinte.

- E un tunet. O să plouă.

- Te deranjează?

- Deloc.

- Iubito, îi șopti el, Dumnezeu, cât de mult te iubesc!

Îl ajută să își dea tricoul jos. Rink se ridică, iar ea nu-și luă ochii de la el, privindu-l cum își desfăcea cureaua, cum își deschidea fermoarul, cum se dezbrăca de pantaloni. Apucă perechea de boxeri albaștri și îi lăsă să alunece pe coapsele lui lungi și musculoase.

Goliciunea lui se potrivea cu peisajul sălbatic. În lumina mohorâtă, vestitoarea ploii, trupul lui arăta

frumos și primitiv. În timp ce îl privea, picăturile de ploaie începură să cadă pe pielea lui măslinie.

Îngenunchind lângă ea, o ridică ușor și îi dădu bluza jos. Sutienu ei cu dantelă, ușor transparent era atât de diferit de cel din trecut. Îi atinse sânii prin mătasea fină. Îi mângâie sfârcurile până ce se întăriră pe sub materialul subțire.

- Uite ce-mi faci, îl muștră ea, dându-și jos sutienu pe care i-l desfăcuse la spate. Nu ți-e rușine?

- Ba da, spuse el spăsit, fără să pară însă supărat.

Îi desfăcu fusta largă și o trase de pe ea, lăsând-o numai în chiloți. Apoi se aplecă spre sandalele ei, care erau strânse seducător pe glezne. După ce o descălță îi mângâie picioarele, masându-i gleznelor și degetele. Caroline se sprijini în coate, urmărind fascinată ritualul. Dar când se aplecă, atingându-i degetele cu vârful limbii, sânii i se înfiorară de excitație.

- Rink, gemu ea și se lungi pe patul de iarbă.

Se întinse peste ea. Ea îi apucă șuvițele umede printre degete și îl trase de păr în timp ce buzele lor se întâlneau într-un sărut înflăcărat. Îi savură gura cu aceeași plăcere cu care ar fi gustat un fruct interzis. Apoi, cu aceeași delicatețe ca picăturile de ploaie, buzele lui alunecară pe fața ei, oprindu-se la ureche. Limba lui se aventură jucăușă pe lobul urechii. Îi sărută gâtul, pieptul.

Ploaia cădea pe sânii ei, făcându-i să strălucească. El sorbi picăturile de apă. Ea îi simți răsuflarea caldă pe pielea ei rece, în timp ce îi acoperea sfârcul cu buzele.

- Nu am uitat niciodată gustul tău.

Caroline se mișcă sub greutatea lui, făcând loc pentru bărbăția lui. Își alipiră trupurile, suspinând de plăcere. Se frecă ușor de ea, dar fără să o pătrundă. Ea îi șopti numele, dornică.

- Nu încă, șopti el pe pielea ei înfiorată. Asta e pentru tine.

Coborî ușor, sărutând fiecare coapsă. Gura lui îi atinse buricul și îl alină cu un sărut care o făcu să-și arcuiască spatel de plăcere. O dezmiardă cu limba fără încetare.

Apoi, ajutându-se de dinți, nas și bărbie, îi coborî chiloții pe șolduri, coapse și picioare până îi dădu jos.

Caroline crezu că avea să înnebunească în fața intensității sentimentelor din sufletul ei. Nu știa cât mai putea îndura. Dar el de-abia începuse. Buzele lui se opriră asupra mănunchiului de păr negru, răvășindu-l cu răsuflarea lui caldă, grăbită. Limba lui descoperi pliurile unde coapsele ei se uneau și urmări linia descendentă.

- Rink... rosti ea cu vocea tremurândă, înfigându-și degetele în părul lui.

Mâinile lui o atinseră ușor, despărțindu-i coapsele. Dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru sărutările lui dulci. O dezmierdă cu buze iubitoare, o limbă îndrăzneată, în mișcări care o aduseră pe culmile extazului, care îi puse stăpânire pe gânduri. O seduse și o gustă până ce întregul ei corp începu să se cutremure. Reușise să trezească la viață vulcanul din ea. Când văzu că era pe punctul de a erupe, se aruncă asupra ei și o pătrunse adânc.

Palmele care se înfipseră în șoldurile lui, coapsele care îl cuprinseseră mai strâns, șoaptele de iubire pe care ea le rosti îl încurajau. Corpul lui pulsă în ea, fără să cruțe nimic, purtându-i sus, tot mai sus cu fiecare atingere, până explodară împreună într-o oază de lumină. Când începură să se întoarcă amândoi la realitate, lumina pălise. Erau într-o lume primitoare de umbre și nori. Erau ascunși de o ceață argintie, la fel de involburată cum fuseseră inimile și gândurile lor cu doar câteva clipe în urmă. Iar ploaia dulce le curăța trupurile împreunate.

capitolul 12

Mireasa era îmbrăcată în alb. Era o rochie simplă de mătase, dar care cădea excelent pe silueta ei zveltă. Nu părea sufocată cum ar fi fost într-o rochie de mireasă tradițională, cu o trenă lungă de material și dantelă. Se asorta cu dresuri pale și pantofi albi. Părul închis la culoare fusese coafat cu o cărare pe mijloc, prins la spate

cu două camelii albe, florile ei preferate. Era frumusețea întruchipată. Îi străluceau ochii de fericire. Nu părea deloc agitată.

Mirele însă era agitat. Se foia, tușea încontinuu și se sprijinea pe piciorul bun. Își tot aranja nodul cravatei, un accesoriu nefamiliar. I se sugerase să nu se obosească să se aranjeze pentru ocazie, dar el insistase. Își dorea ca ziua aceea să fie memorabilă pentru mireasa lui. Voia ca toată lumea să știe ca era o nuntă oficială, că amândoi erau perfect conștienți de pasul pe care îl făceau și că erau mândri să se căsătorească.

Caroline îl luă de braț pe Steve, în semn de încurajare, în timp ce așteptau mireasa. El îi zâmbi recunoscător. Dar atunci când soția preotului începu să cânte marșul nupțial la marele pian din living, Steve nu avu ochi decât pentru Laura Jane. Iar ea pentru el. Ochii ei căprui îl căutară din foaier și nu se dezlipiră de el în timp ce cobora scările, la brațul fratelui său.

Puțini fuseseră invitați la festivitate. Rink și Caroline. Preotul, care nu demult oficiase înmormântarea tatălui miresei, și soția acestuia. Granger. Și Haney, care nu se opri din plâns când își rostită jurămintele. Din fericire, ceremonia nu ținu mult.

Steve își sărută dragăstos noua soție și renunță imediat la cravată.

- Steve.

Mirele se întoarce și îi strânse mâna lui Rink.

- Bine ai venit în familia noastră!

Steve îi răspunse cu un zâmbet larg.

- Mulțumesc, Rink. Sunt deosebit de încântat să fac parte din această familie.

- Felicitări, Steve, spuse Caroline și îl sărută pe obraz. Și ție, Laura Jane, continuă ea, îmbrățișând-o cu căldură. Să fii mereu la fel de fericită!

- O să fiu, o să fiu, răspunse ea cu nerăbdare, încuviințând din cap. Hai să luăm o gustare! Cred că Steve are nevoie de o băutură rece.

Toată lumea din sufragerie râdea, iar Haney se întrecuse pe sine cu un bufet cu șuncă și curcan, mai multe

salate, mâncare de legume, un tort de nuntă tradițional cu trei etaje și alte deserturi. Băură cafea și punci de citrice. Până și preotul începu să râdă când îl văzu pe Rink înviorându-i punciiul lui Steve cu câteva picături de whisky. Era o petrecere amuzantă, lejeră, iar Caroline se arată fericită, de dragul Laurei Jane. După ce mâncară, fotografii îi aranjă pentru pozele oficiale. Cravata lui Steve dispăruse, dar o găsiră și și-o adjudecă din nou. Caroline îi pieptănă părul Laurei Jane și îi împăspătă rujul. După ce fotografii termină, nimeni nu mai vedea petele care dansau în fața ochilor lor.

Invitațiii plecară, iar familia rămase cu bufetul aproape gol. Mirele și mireasa se retraseră la etaj. În săptămâna premergătoare nunții, lucrurile lui Steve fuseseră mutate în fosta cameră a lui Roscoe. Cuplul avea să împartă camera respectivă, fiind mai mare decât dormitorul Laurei Jane. Caroline intenționa să o redecoreze, să arate mai bine și să fie pe gustul lor.

După ce o ajutară pe Haney la curățenie, Rink și Caroline meraseră să vadă un film în oraș. Când se întoarseră, în casă era întuneric și liniște. Se furișară pe scări, nevrând să îi deranjeze pe tinerii însurăței. Intrară în camera lui Rink. După ce închise ușa în urma lui, aprinse o lampă de pe noptieră.

- Începe să mă enerveze că ne tot furișăm așa, se plânse el. Nu-mi place deloc că unul dintre noi trebuie să se trezească dis-de-dimineată și să plece pe ascuns în camera lui. De ce nu vrei să te muți în camera mea sau să mă lași pe mine să mă mut la tine?

- De-aia.

- Ce motiv bun! Deja se descălțase și își dăduse jos cămașa, pregătindu-se să se dezbrace și de pantaloni. Poate n-ar strica să-l notez pe o hârtie ca să nu-l uiți.

- Te rog să nu râzi de mine! Încă nu vreau să știe ceilalți.

- Știu deja, răspunse el, rămânând în chiloți.

Se prăbuși în fotoliul de piele, locul lui preferat din toată casa.

Caroline își dădu jos bluza de bumbac fără mâneci și îl privi surprinsă.

- Chiar crezi asta?

El încuviință cu o mișcare scurtă din cap și o privi cum împături cu grijă bluza și o așeză pe spătarul unui scaun. Purta un sutien crem, cu un trandafir cusut în materialul ușor transparent. Petalele se desfăceau în jurul sfârcurilor. Încercând parcă să se revanșeze pentru toți anii în care nu avusese haine frumoase, acum purta numai lenjerie de cea mai bună calitate.

Rink își regăsi vocea și spuse:

- Steve și Haney sigur știu. Ar însemna că sunt de-a dreptul orbi dacă n-ar ști, Caroline. Timp de doisprezece ani te-am iubit în secret. Nu cred că am fost prea discret în ultimele zile. Sunt fericit cum nu am fost niciodată în viața mea. Și se vede, iubito.

Caroline roși, dezbrăcându-se de fustă, dezvăluind o pereche de chiloți care se asortau cu sutienul, o jartieră de dantelă și o pereche de dresuri fine. Bărbăția lui reacționă instantaneu.

- Nici mie nu-mi place că ne furișăm, dar pentru binele meu, te rog să nu spunem nimănui. Decența mea e deja îndoielnică.

Luă peria de păr și și-o trecu ușor prin păr. Lumina lămpii îl făcu să strălucească, în nuanțe roșcate. Era cu spatele la el. Părul îi cădea delicat pe spate. Marginea de dantelă a chiloților de-abia dacă acoperea curbele posterioarei. Între dantelă și ciorapii de mătase era o bucată de coapsă pe care ardea de nerăbdare să o atingă.

- Care e problema cu decența ta? Întrebă el cu o voce groasă.

Caroline luă o sticlă mică de plastic din geantă și își puse puțină loțiune în palmă. Își masă mâinile și brațele. Dumnezeu! Îl înnebunea.

- Pentru că, din punct de vedere legal, ești fiul meu vitreg.

- Și din punct de vedere ilegal?

Se întoarse spre el și îl văzu întins în fotoliu, îi văzu corpul puternic și masculin. Zâmbetul ei era timid și jucăuș în același timp.

- Illegal, ești amantul meu.

- Vino aici, spuse el, scăpând repede de lenjerie, aruncând-o pe podea.

Se duse la el și așteptă ascultătoare să o dezbrace de chiloți, lăsându-i jartiera și ciorapii de mătase. Își strecură mâna în interiorul dresurilor și ciupi ușor coapsa seducătoare. Caroline își strecură degetele prin părul lui în timp ce el se aplecă să îi sărute coapsele, pântecul, abdomenul.

O ghidă să se așeze în poala lui și își acoperi virilitatea cu misterul ei. Ea îl luă de gât, își arcui spatele, împingându-și sânii spre buzele lui doritoare. El sărută trandafirul cusut, incitând cu limba până ce dădu naștere unui nou boboc. Buzele lui se încheștară în jurul sfârcului tare, masându-l cu limba. Sutienu alunecă de pe pieptul ei, sub degetele lui îndemânatic. Își îngropă fața în sânii ei.

Coapsele ei se strânseseră în jurul lui și se legănă deasupra lui cu mișcări ușoare din șolduri. El îi mângâie coapsele și șoldurile, sprijinind-o. Ținându-i capul pe pieptul lui, se aplecă puțin, șoptindu-i cuvinte de iubire. El se ridică mai sus, tot mai sus, la poarta pântecului ei. Apoi, când începu să tremure de plăcere, o topi cu focul lui.

Caroline rămase în brațele lui, și nu se mișcă minute întregi. În cele din urmă, începu să o mângâie pe ceafă. Îi sărută umărul. Văzând că tot nu se mișca, o întreabă ușor:

- Ești bine?

- Într-un fotoliu? Ce am ajuns?

Rink îi zâmbi și o sărută lângă ureche.

- O femeie generoasă, superbă și care iubește cu toată pasiunea sexuală la care visează un bărbat, răspunse el, strângând-o în brațe. Obişnuiam să stau în fotoliul ăsta, gândindu-mă la tine. Aici îmi imaginam cum ar fi să fac dragoste cu tine. Îi mângâie obrazul. E mult mai intens decât în fanteziile mele, Caroline.

Ea făcu ochii mari.

- Serios?

- Da. Îi atinse părul, gura, sânii. Tot nu-mi vine să cred că nu e un vis.

- Eu nu pot să cred că sunt chiar *eu*, că mă comport așa. Totodată, ai avut întotdeauna o influență proastă asupra mea.

Strălucirea drăgăstoasă din ochii lui se transformă într-o licărire șireată.

- Și nu te bucuri?

- Ba da. Făcându-i jocul, își undui șoldurile.

El gemu teatral.

- Dumnezeule, Caroline! Vrei să mă omori? Nu putem măcar să ne mutăm în pat?

Mai târziu, după ce se băgară sub așternuturile subțiri, Rink îi găsi urechea în întuneric și șopti:

- Știi, dacă ar avea și Haney un partener de dormit, am putea să înființăm un club. Caroline îi smulse câteva fire de păr, iar el scoase un suspin. Cum Steve și Laura Jane împart un dormitor și noi...

- Înțeleg ce vrei să spui. Zâmbetul ei se transformă într-un câscat. Îmi imaginez cum se simte Steve acum, dar mă întreb ce părere are Laura Jane despre căsătorie.

Curiozitatea lor nu dură prea mult. În dimineața următoare, proaspăt căsătoriții li se alăturară lui Caroline și Rink la micul dejun. Se opriră în pragul ușii de la bucatărie îmbrățișați. Steve avea un zâmbet sfios și comic. Laura Jane radia pur și simplu:

- Cred că toată lumea ar trebui să se căsătorească! declară entuziasmată.

Deja începuseră lucrările de reconstruire a fabricii. Caroline era recunoscătoare să îl aibă pe Rink alături. Nu ar fi știut de unde să înceapă curățenia după incendiu. După ce terminară cu asta, Rink aduse vorba despre reamenajări. Îi explică toate planurile lui, iar ea le aprobă. Hotărâră să renunțe la vechiul echipament și să cumpere unul nou, să înlocuiască instalația electrică,

astfel încât fabrica Lancaster să devină una dintre cele mai moderne din țară.

- Am făcut un profit însemnat anul ăsta. Banca a fost de acord să ne ofere un împrumut pe termen lung pentru îmbunătățiri, cu cea mai mică dobândă. Ar trebui să profităm de generozitatea lor.

- Sunt de acord.

Lucrăre ore întregi în căldura arzătoare a verii, dar amândoi se simțeau revigorați. Adesea, se abțineau cu greu să nu se atingă. Cei din jur îi urmăreau, iar ei știau asta și nu voiau să le dea și mai multe motive de bârfă. Lumea se întreba de ce Rink nu se întorsese încă în Atlanta. Caroline era îngrijorată.

- Rink? zise ea, când luă o scurtă pauză în biroul de la fabrică.

- Da?

El își răcorea fruntea cu o cutie rece de suc.

- Când te întorci în Atlanta?

Încercă să îi vorbească pe un ton relaxat, dar știu că nu reușise când îl văzu lăsând cutia de suc și o privi supărat.

Rink luă o gură de suc.

- Vrei să scapi de mine? întrebă el ironic.

Ochii ei îl priviră cu duioșie.

- Bineînțeles că nu, răspunse ea. Dar aș vrea să știu de ce faci toată munca asta la fabrică. Eu primesc salariu, dar tu nu ai nici un motiv pentru care să aloți atâta timp și energie.

Rink puse cutia de suc pe biroul deja ticsit cu reviste vechi de specialitate. Se ridică în picioare, se întinse și se apropie de fereastră, urmărindu-i pe muncitorii care descărcau materiale de construcție dintr-un camion mare.

- Fabrica e foarte importantă pentru mine, chiar dacă Roscoe nu și-a dorit niciodată asta. Chiar dacă în testament se specifică că nu obțin nici un profit de pe urma ei, rămâne o afacere esențială pentru mine. Fabrica a aparținut familiei mamei mele înainte ca Roscoe să și-o adjudece și să îi dea numele lui. Face parte din

moștenirea mea, poartă numele meu, așa că trebuie să am grijă de ea. Iar dacă toate aceste motive nu par valide, pot să-ți spun că am de gând să protejez moștenirea surorii mele.

- Te iubesc.

Rink se întoarse repede spre ea. Declarația ei fu neașteptată și ciudată în contextul de față.

- De ce? Adică de ce spui asta chiar acum?

- Pentru că altul în locul tău ar fi plecat de mult, îndurerat și furios.

- La asta se aștepta el. Refuz să-l ascult, chiar și acum.

- Țsta e singurul motiv pentru care ești în continuare aici, ca să-l sfidezi pe Roscoe?

Zâmbi și se apropie de ea. O luă de mână, o ridică în picioare și o lipi într-un spațiu dintre perete și un fișet. Locul îngust le oferea un minimum de intimitate în caz că ar fi intrat cineva peste ei.

- S-ar putea să fi rămas și din cauza ta, șopti el, începând să o sărute.

Avea un gust sărat. Era transpirat. Masculin. Era înnebunită după el. Feminitatea ei reacționează numaidecât. Apropiindu-se, își lipi trupul excitat de el. El începu să îi sărute gâtul, să îi mângâie sânii.

- Nu poți să-ți permiți așa ceva, șopti ea. Eu sunt șefa aici.

- Nu ești șefa mea. Nu lucrez aici, ai uitat?

Caroline găfâi ușor când îi simți degetele jucându-se cu sfârcul ei, pe deasupra bluzei. Aplecându-și capul, îi deschise cu dinții primul nasture, iar gura lui savură sânul înfierbântat.

- Da, dar tot am un anumit control, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

- Nu și asupra mea. Caroline își coborî mâna spre fermoarul blugilor lui și îi apucă bărbăția. Bine, am mințit, zise el. Ai un mare control asupra mea.

- Întotdeauna am crezut că ăsta e un bar, spuse Caroline, aruncând o privire în clădirea prost luminată.

- Este. Dar aici mănânci cel mai bun grătar la est de Mississippi. O veche rețetă de familie, adusă din Tennessee. Ce vrei să mănânci, coaste de purceluș sau piept de vită feliat?

- Pot să mă ling pe degete?

- Desigur.

- Atunci vrem coastele.

Zâmbiră, iar chelnerița se îndepărtă cu comanda lor. Încercară să facă abstracție de muzica asurzitoare de la tonomatul ieftin din colț. Câteva cupluri dansau pe podeaua prăfuită, dansuri mai ritmate sau mișcări lente în îmbrățișări pătimașe, în funcție de cât de îndrăgosiți erau.

În aer plutea un nor de fum de țigară. Vitrinele ieftine, luminate de neoane roz și albastre, erau pline cu mai multe mărci de bere. O femeie cu un zâmbet la fel de mare ca părul și cu bustul voluminos împodoba un poster pentru un magazin de radiatoare. În spatele barului era instalat un ceas sub o cascadă mișcătoare. Minunăția electronică animată o amețea puțin pe Caroline dacă se uita prea mult la ea.

Ea și Rink se simțeau bine. Își făcuseră un obicei din a găsi fel de fel de locuri unde să iasă câteva ore în fiecare seară, ca să îi lase pe Steve și pe Laura Jane să aibă puțină intimitate. Steve le spusese în secret că discutasese cu Laura Jane despre o lună de miere, dar fata se speriasese la ideea unei călătorii îndelungate. Se adaptase foarte ușor vieții de tânără căsătorită. Steve nu voia ca luna de miere să devină o problemă.

- Obișnuiai să vii des aici? îl întreabă Caroline, sprijinindu-și coatele pe masă, întinzându-se spre Rink.

- Tot timpul. Când eram în liceu și eram prea tânăr să cumpăr bere, ne îngrămădeam toți băieții într-o mașină și veneam aici. Nu făceau nazuri și ne dădeau de băut. Tata mi-a zis că - se opri brusc și Caroline înțelese că era pentru că se referise astfel la Roscoe.

- Continuă, îl încurajă ea. Ce ți-a spus?

- Mi-a spus că în perioada prohibiției, aici se vindea o grămadă de băutură pe sub mână. În tot ținutul nu s-a vândut mai mult whisky ilegal decât aici.

Rink căzu pe gânduri, jucându-se absent cu solnița. Caroline îl luă de mână și îl privi.

- Nu au fost mereu numai certuri între voi doi, nu? Nu sunt și câteva amintiri frumoase la care să te poți gândi ca să uiți restul?

Rink zâmbi trist.

- Da, am avut și câteva momente plăcute. Ca atunci când am vrut să fumez unul dintre trabucurile lui. Aveam doisprezece ani. M-a lăsat. Mi s-a făcut groaznic de rău, iar lui i s-a părut amuzant. M-a șicanat pe tema asta ani în șir, dar nu mă deranja. Odată m-au prins că am scris „Hai, Wildcats!” pe autobuzul echipei adverse. Roscoe ne-a apărut pe toți în fața conducerii școlii, amintindu-le că un băiat trebuie să fie neastâmpărat, altfel nu-i normal la cap. Se încruntă. Avea felul lui de-a fi, Caroline, la care nu m-am gândit până acum. Dacă făceam vreo boacănă, Roscoe era de acord. Mă plăcea cel mai mult când cream probleme. Dar când încercam să iau atitudine pentru un lucru decent, atunci nu mă putea suporta. Voia să fiu ca el, iscusit, făcând șiretlicuri aflate la granița cu moralitatea. Nu pretind că sunt vre-un sfânt, dar nu mi-am bătut joc de nimeni, nu am rănit pe nimeni intenționat, doar așa, de plictiseală. O privi în ochi. Vreau să știi asta. Regret foarte mult că noi doi nu am putut să ne înțelegem.

- Știu că ai vrut să-l iubești, Rink.

- Dacă o să am vreodată copii, o să-i iubesc așa cum sunt. Nu o să încerc niciodată să-i schimb. Promit!

Se luară de mână și nu își dădură drumul până nu veni mâncarea.

Până terminară de mâncat, localul deja începuse să se aglomereze. Erau mai mulți cei care beau și dansau decât cei care mâncau. Zgomotul era deja de nesuportat. De îndată ce chelnerița îi aduse lui Rink nota de plată, își făcură loc spre casa de marcat de la capătul barului.

Se pregăteau să plătească atunci când Caroline auzi prima voce nedeslușită.

- Virgil, cred că e frumos să o iei de unde a rămas tata, nu?

Mâinile lui Rink, care număraseră câteva bancnote, rămaseră nemișcate. Caroline îi văzu vena de la tâmplă zbătându-se, iar maxilarul încordându-i-se.

Virgil începu să râdă.

- Da, cre' că ai dreptate, Sam. Nu strică deloc că tăticu' te-a scutit de-o treabă, ca să zic așa.

Rink lăsă calm banii pe masă.

- Rink, hai să mergem, zise Caroline, apucându-l de braț.

O scutură de parcă ar fi fost o muscă enervantă. Ea aruncă o privire în jur, jenată. Cineva dăduse mai încet volumul la tonomat. Dintr-odată, toți dansatorii se opri-ră. Cei de la bar se îndepărtară de Virgil și de Sam, care erau, în mod evident, prea beți sau prea proști să își dea seama că tocmai iscaseră un conflict. Rink se întoarse spre ei, cu o ură în privire care o sperie pe Caroline.

- Ce-ai spus? De-abia dacă își mișcă buzele, adresând simpla întrebare pe un ton înfricoșător.

Unul dintre bărbați îl înghionti pe celălalt și începu-ră să râdă în hohote.

- Domnule Lancaster, se aventură proprietarul baru-lui, sunt noi în oraș. Nu știu nimic despre familia dumneavoastră. Dau și ei din gură. Nu vă bateți capul cu ei. O să-i dau afară.

Ar fi putut la fel de bine să nu-și irosească vorbele, pentru că Rink nu îi acordă nici cea mai mică atenție.

- Ce ai spus? întrebă el, mai tare de data aceasta.

Se apropie de cei doi, care se legănav pe scaunele de la bar.

- Spuneam și noi că ce noroc pe capul tău că tăticu' ți-a ținut patul cald înainte să se prăpădească.

Caroline își acoperi gura cu o mână tremurătoare, încercând să evite ochii iscoditori care se ațintiră asupra ei. Știa că toți credeau că, cu toate aerele ei, era în continuare fiica lui Pete Dawson. O sărăntoacă.

Virgil de-abia dacă mai putea să scoată o vorbă, răsând de replica isteată a lui Sam.

- Pun pariu că cearșafurile erau încă calde când ai sărit în patul ei. Ia zi, băiete, a învățat-o tăticul niște mișcări bune? Face cu tine ce făcea și...

Virgil nu mai apucă să-și termine întrebarea. Nici nu-și mai aminti când o începuse. Rink îi trase un pumn în față, ridicându-l de pe scaun și aruncându-l pe ringul de dans. Leșină înainte să atingă podeaua.

Sam își privi cu gura căscată amicul bătut de soartă. Se ridică panicat de pe scaun, zâmbindu-i lui Rink.

- El... el... nu am vrut să vă supărăm, domnu'... Lancaster. Glumeam și noi...

Văzu pumnul apropiindu-se de el și încercă să se ferească, primind lovitura direct în obraz. Urlă de durere și căzu în genunchi. Rink rămase deasupra lui, cu picioarele larg deschise, respirând greu, încordându-și pumnii.

- Cere-ți scuze față de doamna! strigă el. Acum!

Sam se legănă în suferință, cu palmele lipite de obraz de parcă ar fi vrut să-l țină în loc. Singurele sunete pe care le putea scoate erau gemete de durere.

- Cere-ți scuze! urlă Rink.

Caroline fugi spre el și îl apucă de braț.

- Te rog, Rink, imploră ea, hai să plecăm! Nu poate să vorbească. Nu mai contează. Scoate-mă de aici. Nu suport să se uite toată lumea la mine. Te rog, hai odată!

Rink își scutură capul de parcă ar fi încercat să-și limpezească gândurile. Se întoarse brusc către casa de marcat, aruncă nervos câteva bancnote, îndesă ceilalți bani în buzunarul de la pantaloni și o apucă pe Caroline de braț, trăgând-o după el spre ușă. Goni spre casă, dar camioneta nu avea același motor puternic ca mașina sport. Începu să injure când motorul începu să se înecă, refuzând să meargă pe cât de repede ar fi vrut el. Odată ajunși, se duse să îi deschidă portiera, dar nu o așteptă să coboare, ci intră în casă. Ea îl urmă și îl găsi plimbându-se ca un leu în cușcă prin bibliotecă. După ce intră

în încăpere, închise precaută ușa în urma ei și își aruncă poșeta pe un scaun.

El își ridică privirea.

- Vezi ce crede lumea? Că te-ai culcat cu tatăl meu.

- Am fost soția lui. Ce altceva ar putea să creadă?

Rink înjură și își trecu degetele prin păr.

- Cred că am ajuns de râsul lumii. Ce-or mai glumi pe seama mea! Am luat-o de unde a rămas tata.

Egoismul lui o copleși.

- Te-ai gândit măcar o secundă la cum mă simt eu, la ce cred ei despre mine? spuse ea bătându-se cu mâinile în piept. Toți cred că l-am sedus pe tatăl tău și l-am convins să mă ia de soție. Și acum cred că mi-am sedus fiul vitreg. Orice s-ar spune despre tine nu se compară cu răutățile pe care le spun la adresa mea. Sunt un gunoi. Sau ai uitat? Asta am fost și asta o să rămân întotdeauna în ochii lor. Și nu are nici o legătură cu cât de morală sunt sau nu. Este stigmatul cu care m-am născut.

- Dar devenind soția lui Roscoe ar fi trebuit să scapi de el, nu?

Ea încercă să evite răspunsul, dar când îi întâlni privirea, se simți obligată să răspundă.

- Da.

- Atunci, pentru binele tău, păcat că a murit, rosti el cu cruzime. Măcar ai câștigat financiar. Sunt sigur că hotărârile din testamentul lui sunt deja informații de interes public. Toată lumea știe că nu m-a inclus în testament. Probabil cred că cerșesc mila ta pentru că ai primit The Retreat.

- Nu spune prostii, Rink. E imposibil. Lumea știe cât de bine merge compania ta.

- Și mai știe și cât de mult iubesc locul ăsta. Probabil cred că-ți cânt în strună doar că să mă ții prin preajmă.

Se crispă de parcă i-ar fi dat o palmă.

- Urăsc când vorbești așa.

- De ce să nu vorbim despre asta? Hai să spunem lucrurilor pe nume! Asta fac, nu? întrebă el. Care e rolul meu în casa asta? Laura Jane îl are pe Steve să aibă grijă

de ea. Haney se agită în jurul lor ca o mamă grijulie. Tot ce fac eu e s-o satisfac la pat pe stăpâna casei.

- Nu-mi spune mie că te sacrifici. Și tu ești fericit.

Blestemă lacrimile de furie și de durere care îi umplură ochii.

- Am fost până să-mi dau seama că toți cred că i-am luat locul lui Roscoe în patul tău.

- Dar nu e adevărat! Știi asta, Rink.

- Rezultatul e același.

- Pentru că toată lumea crede că m-am culcat cu tatăl tău?

- Da. Cuvântul explodează din gura lui ca un foc de armă. Șocul de după aceste cuvinte veni sub forma unei tăceri mormântale. Rink vorbi în cele din urmă: Chiar și mort, tot reușește să ne despartă.

Caroline se întoarse spre el, indignată, cu fruntea sus.

- Nu el e de vină. Tu ești. Tu și mândria ta blestemată. Mândria ta ne desparte acum.

- Și a ta? răbufni el.

- A mea? întrebă ea, șocată.

- Da, a ta.

- Ce motive am eu de mândrie?

- Că ai fost la facultate. Că te-ai căsătorit cu cel mai bogat om din zonă. Că locuiești în palatul ăsta. Că ești mai bună decât toți cei care obișnuiau să se uite de sus la tine.

- Ți-am spus de când te-ai întors că îmi place să locuiesc aici.

- Dar dacă ar fi să afle lumea că singurul motiv pentru care Roscoe te-a luat de nevastă a fost ca să se răzbune pe mine, că toată căsnicia voastră a fost o farsă? Ai mai sta cu capul așa sus atunci?

Tăcerea ei inovată era la fel ca o mărturisire. Se prăbuși într-un scaun. Rink își relaxă umerii. Pe un ton mai calm, spuse:

- Eu nu suport să-i las că creadă că ai fost amanta tatălui meu, iar tu nu suporti să știe altceva. Își dădu capul pe spate și începu să râdă. Dumnezeuule, ce vrăjitor

răzbunător! În caz că nu i-ar fi mers primul șiretlic, să ne țină la distanță asigurându-mă pe mine că el s-a culcat primul cu tine, avea și rezerva asta.

Se îndreptă spre ușă.

- Cu toate că nu-mi place să recunosc asta, Caroline, am căzut fix în capcana lui. Cum știa că o vom face.

Închise ușa în urma lui cu un zgomot trist, ca unul de despărțire.

capitolul 13

- Ce-aș mai vrea să-i dau una la fund băiatului ăstuia, mormăi Haney, în timp ce făcea patul în camera lui Caroline. Nu știu alt băiat care să merite o așa mamă de bătaie...

Caroline stătea la măsuța de toaletă, masându-și tâmplile, încercând să scape de durerea de cap. Nu funcționa. Tot corpul o durea de parcă ar fi fost bătută. Așa se simțea. După cearta cu Rink.

Menajera strânse lenjeria de pat în mijlocul camerei și despături una curată. Cearsaful alunecă lin pe pat. Cu îndemănare militărească, îl îndesă bine sub saltea.

- Nu ți-a zis nimic aseară, n-a explicat de ce-a fugit în toiul nopții ca un hoț?

- Nu, am... am vorbit puțin. A urcat în camera lui și câteva minute mai târziu am mers și eu la culcare. Nu am știut că a plecat până nu mi-ai spus tu în dimineața asta.

- L-am educat frumos pe băiatul ăsta, și mama lui la fel, înaintea mea. Nu pricep cum poți să-ți faci bagajele și să pleci fără nici un cuvânt. S-a dus cu camioneta aia a lui până la pistă și a plecat cu avionul. Jur pe ce am mai sfânt că nu știu ce a fost în mintea lui.

Caroline și-ar fi dorit ca măcar o dată în viața ei menajera să nu fi fost așa de vorbăreată. Ultimul lucru despre care voia să vorbească era Rink. Rănile erau proaspete. De fiecare dată când îi auzea numele, acestea se deschideau, făcându-i sufletul să sângereze.

- Sunt sigură că trebuia să se întoarcă la afacerea lui din Atlanta.

Haney îi aruncă o privire răutăcioasă. „Știi și eu cum stă treaba“, ar fi vrut să îi spună tinerei femei. Ar fi dat orice să știe ce se întâmplase între ei, ce îl făcuse pe Rink să plece atât de brusc. Săptămâni întregi se ținuseră de mână, fără să-și ia ochii unul de la celălalt. Ceva îl făcuse pe Rink să dea bir cu fugiții, și acel ceva avea de-a face cu Caroline. Se aplecă și ridică lenjeria de pat.

- Nu știu ce-o să-i spun Laurei Jane. O să-i frângă inima că a plecat fără să-și ia rămas-bun.

- Ai spus că i-a lăsat o scrisoare.

- Da, dar nu-i chiar același lucru, nu?

Caroline nu mai avea energie să fie amabilă. Se ridică și se îndreptă spre dulap, luă câteva haine și le duse în baie, lăsând să se înțeleagă că voia să rămână singură.

- N-o să se întristeze atât de tare acum că îl are pe Steve să aibă grijă de ea.

- Și cine o să aibă grijă de tine?

Caroline se opri în drum spre baie și se întoarse s-o privească în ochi pe menajera perspicace. Haney ridică din sprâncene și ieși din încăpere cu un aer de superioritate, cu brațele pline de așternuturi.

Caroline făcu duș și se îmbracă mecanic. Nu o interesa cum arăta. Rink nu era acolo s-o vadă. Avea să continue ca și până acum, să meargă la fabrică, să verifice în ce stadiu mai erau lucrările de renovare. Era mai important ca oricând să pară că deține controlul, să fie sigură de fiecare decizie. Unii angajați ar fi putut folosi plecarea lui Rink ca pretext să mai ia câte o pauză.

După ce ajunse la fabrică, află că Rink nu fusese chiar atât de impulsiv atunci când plecase în Atlanta în toiul nopții. Barnes o întâmpină în birou.

Se ridică în picioare când o văzu, legănându-se agitat, evitându-i privirea.

- Rink... adică domnul Lancaster... m-a sunat din Atlanta în dimineața aceasta.

Încercă să pară sigură pe ea la auzul veștii, dar îi tremură mâna când deschise sertarul de la birou ca să-și pună geanta înăuntru.

- Da?

Barnes tuși.

- Da, doamnă. Și mi-a spus să vă ajut cum pot eu mai bine, să ne asigurăm că lucrurile merg fără probleme. M-a rugat să-l sun dacă se întâmplă ceva nelalocul lui.

- Mulțumesc, Barnes, răspunse ea. Nu o părăsise de tot. Îi păsa suficient de mult de ea cât să se asigure că nu avea să rămână cu o fabrică nefuncțională. Pe de altă parte, putea la fel de bine doar să se arate preocupat de moștenirea Laurei Jane.

Maistrul se jucă nervos cu pălăria.

- Știți, eu și băieții... păi, ne-am cam obișnuit să-l avem pe Rink prin preajmă. Era doar un copil când a plecat prima oară de acasă, dar ne plăcea tare mult de el. Încearca mereu să aibă grijă de noi, știți ce vreau să zic? Nu ca tatăl lui, cu tot respectul. Rink încerca mereu să se îngrijească de noi.

- Da, Barnes, știu la ce te referi.

- Păi, continuă el, mergând cu spatele spre ușă, înjurându-se în sinea lui. La dracu', nu voia s-o facă să plângă. Dacă aveți nevoie de ceva, mă anunțați, doamnă Lancaster, bine?

- Da, mulțumesc.

Rămasă singură, Caroline se mută lângă fereastră, admirând peisajul. Vara se apropia de sfârșit. Florile și copacii își pierduseră exuberanța. Începuseră să se usuce, ofilindu-se, așteptând parcă să moară. La fel se simțea și ea. În timpul acelor săptămâni minunate în care ea și Rink fuseseră împreună, sufletul ei sărbătorise viața. Acum era la fel de deznădăjduită ca ultimele flori curajoase de vară care se agățau de viață.

„Nu erați sortiți să fiți împreună, Caroline“, își spusese ea. Erau ei oare iubiții din poveste, sufletele-pereche, blestemați încă de dinainte să se fi născut? Oare soarta era cea care poruncise o asemenea catastrofă?

Sau plăteau pentru păcatele părinților lor, aducând la viață o profeție biblică? Ce mai conta motivul, sfârșitul era același. Rink avusese dreptate. Erau amândoi prea mândri. Ei îi plăcuse să fie o Lancaster. Rink o cunoștea suficient de bine cât să știe că nu ar fi vrut să renunțe la acel statut. Și de teamă să nu pară că ar fi cerșit ceva, el nu avea să se întoarcă niciodată la ea, nu cât timp era stăpâna de la The Retreat.

Își ridică privirea. Inima începu să îi bată cu putere.

Cât timp era stăpâna de la The Retreat.

Ar fi putut oare să renunțe? Ce însemna casa aceea pentru ea fără Rink? Asta fusese dintotdeauna o parte din farmecul ei, motivul pentru care simțise acea atracție. Acolo locuia Rink Lancaster. Chiar și atunci când împărțise casa cu Roscoe, obișnuia să se plimbe pe coridoare imaginându-și-l pe Rink acolo, copil fiind, adolescent, tânăr bărbat. Fără el, era doar un loc cu multe camere frumoase, un spațiu cu patru pereți.

Nu fusese niciodată a ei. Ci numai a lui. Câteva cuvinte în jargon legal înșirate pe o bucată de hârtie nu aveau cum să schimbe asta.

Dar ar fi putut oare să renunțe?

O scurtă bătaie în ușă o aduse cu picioarele pe pământ.

- Intră!

Granger intră în camera întunecată, lampa cu abajur verde a lui Roscoe fiind singura sursă de lumină.

- Haney mi-a spus că ești aici. Sper că nu te deranjez.

- Intră, Granger, răspunse ea zâmbind. Mi-ar prinde bine o pauză.

- Văd că lucrezi până noaptea târziu. Chiar e nevoie?

Da, era nevoie. Pentru că, atunci când nu se îngroapa în muncă, se gândea la Rink. Oricum se gândea la el, dar dacă se menținea ocupată, durerea nu mai era chiar așa de mare. În luna de după plecarea lui, durerea devenise mai suportabilă, transformându-se într-o jenă cronică pentru care nu exista nici un remediu.

- Trebuie să țin contabilitatea. La fabrică sunt mereu întreruptă, așa că lucrez mai bine aici, după program. Ți-a oferit Haney ceva de băut, o cafea?

- Nu, mulțumesc. Se așază la birou, în fața ei, în scaunul cu spătar înalt. Cum merg lucrurile la fabrică?

- E nebulie, dar merg bine. Știi deja asta. Ai fost acolo ieri. S-a întâmplat ceva, Granger? Arăta de parcă urma să fie dus la spânzurătoare. De ce ai venit să mă vezi? Simți că îi fuge culoarea din obraji. Rink. Rink pățise ceva.

Granger îi sesiză panica.

- Nu, nu. Nu am vrut să te alarmez. Nu s-a întâmplat nimic rău. Studie covorul de sub scaunul lui preț de câteva clipe. E vorba despre faptul că ai primit o invitație și nu știu ce părere o să ai despre ea.

- Ce fel de invitație?

- O invitație să accepți o placă comemorativă pentru Roscoe. A fost numit Cetățeanul Anului la Festivalul Toamnei.

Se referea la festivitatea organizată în fiecare an de Camera de Comerț din Winstonville. Caroline nu vedea ce ar fi putut avea ea de-a face cu festivalul sau cu Roscoe.

- Vor să-i ofere premiul post-mortem? De ce? De ce să nu-l ofere cuiva care e încă în viață?

Granger se scărpină în cap.

- Asta am întrebat și eu. Nu că nu aș fi acceptat onoarea în numele lui Roscoe, se grăbi el să adauge, loial. Dar se pare că fusese deja votat de comisie încă din primăvară. Nu li se pare corect să se răzgândească și ar vrea să accepți placa la ceremonia de deschidere a festivalului.

Caroline se ridică, cu mâinile în șolduri și se îndreptă spre fereastră. Ploua, era o ploaie mohorâtă de septembrie. Ploua fără întrerupere. Nu semăna cu ploaia caldă de vară care săruta și mângâia pielea trupurilor goale, așa cum făceau mâinile și buzele. Își lipi fruntea de geamul rece. Oare dorul de el avea vreodată să doară mai puțin?

Îi văzuse poza în ziar cu două zile în urmă. Steve o observase, iar Laura Jane se grăbise să i-o arate lui Caroline. Încă un oraș începuse să colaboreze cu Air Dixie. În fotografie, Rink îi strângea mâna primarului, zâmbind cu dinții lui albi, strălucind pe tenul măsliniu. Părul îi cădea pe frunte. Ar fi dorit atât de mult să își plimbe mâinile prin șuvițele lui, să le dea pe spate.

- Ți-e dor de el, nu? întrebă Granger.

- De Roscoe?

- De Rink.

Caroline se întoarse cu fața spre el.

- Știi?

Chipul lui de baset se încreți într-un zâmbet melancolic.

- Cred că a fost ceva între tine și Rink cu mult înainte ca el să se întoarcă acasă. Nu - ridică mâna când o văzu că dădu să vorbească -, nu spun asta încercând să aflu detalii. De fapt, cred că e mai bine să nu știu nimic. Dar când v-am văzut împreună la nunta Laurei Jane, m-am convins că sunteți îndrăgostiți unul de celălalt. Am dreptate?

- Da.

Se întoarse cu privirea spre fereastră și rămaseră tăcuți câteva momente.

- Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala dacă te întreb de ce a plecat?

Caroline scutură din cap.

- Ai fost mereu un bun prieten, Granger. Când m-am căsătorit cu Roscoe știu că ai rămas surprins, dar te-ai purtat întotdeauna cu respect și amabilitate față de mine. Nu știu dacă ți-am mulțumit vreodată cum se cuvine pentru asta, zise ea, întorcându-se din nou spre el. Așa că îți mulțumesc acum. Și în calitate de prieten, pot să-ți mărturisesc că era prea multă antipatie între Rink și mine ca să poată rămâne.

- Adică și cu tatăl lui.

- Da, cu tatăl lui. Și în privința căsătoriei mele cu acesta.

- Rink e un bărbat mândru.

- Oh, da, știu, răspunse ea cu un surâs trist. Apoi se uită spre avocat și spuse pe un ton calm: Căsătoria mea cu Roscoe nu a fost niciodată consumată.

- Am presupun asta.

Caroline începu să râdă.

- Ești plin de surprize în seara asta. Am crezut c-o să fii șocat.

- Sunt ușurat. Erai prea bună pentru el, Caroline.

Ea se așează din nou în fotoliul de la birou.

- A făcut niște lucruri groaznice; cel mai rău a greșit față de Rink.

- Sunt de acord.

- Știai despre toate planurile lui?

- Știam mai multe decât ai crede tu.

- Și atunci cum de ați rămas prieteni toți anii ăștia?

- Am fost *avocatul* lui. Roscoe nu avea prieteni. Nu ar fi lăsat pe nimeni să-i devină prieten. Am rămas cu el, în parte, ca să mă asigur că nu întrece măsura. Am suportat multe abuzuri din partea lui, dar nici nu vreau să mă gândesc de ce ar fi fost în stare, dacă nu aș fi stat cu ochii pe afacerile lui.

Caroline își sprijini coatele pe masă și își odihni capul în palme, frecându-și tâmplele.

- Nu merită premiul ăla.

- Vrei să-ți dau un sfat?

- Te rog!

- Acceptă-l cu un zâmbet grațios.

- Și să fiu o ipocrită?

- Nu îi dezamăgi, Caroline, spuse el, referindu-se la toți oamenii din oraș. Au nevoie de persoane publice pe care să le iubească, să le urască, să le invidieze și să le imite. Dă-le ce vor! Preț de un ceas, lasă-l pe Roscoe să fie ce-ar fi trebuit să fie în realitate.

- Presupun că ai dreptate.

Avocatul se ridică, iar Caroline i se alătură de cealaltă parte a biroului. Se îndreptară spre ușă, braț la braț.

- Îți anunț mâine că vei accepta premiul în numele lui Roscoe.

- Granger, zise ea, oprindu-se în pragul ușii. Ce-ar trebui să fac, din punct de vedere legal, ca să trec proprietatea The Retreat pe numele altcuiva?

De data asta reușise să-l șocheze.

- Doar nu te gândești s-o vinzi? întrebă el.

- Nu. Mă gândesc s-o dau.

Îi studie chipul și-i văzu hotărârea, așa că nu ceru alte detalii. Gândindu-se la întrebarea ei, se ciupi de ureche, trăgând-o chiar mai în jos.

- The Retreat îți aparține, poți să faci ce vrei cu ea. Cred că a fost o scăpare a lui Roscoe, dar nu se specifică nicăieri că nu o poți dărui, singura condiție este ca Laura Jane să poată locui aici tot restul vieții.

- Am înțeles. Planul meu nu va afecta asta.

- În cazul acesta, nu-i nici o problemă. Dacă ești sigură că asta vrei.

Caroline încuviință gânditoare.

- Când e Festivalul Toamnei?

- A treia săptămână din octombrie. Cam peste o lună, răspunse el, apucând mânerul ușii. Mi-au cerut și adresa lui Rink. Sunt sigur că vor să-l invite și pe el.

Caroline se uită în zare.

- Ai putea să întocmești un act de proprietate până în a treia săptămână din octombrie?

Când își ridică din nou privirea, văzu zâmbetul larg de pe chipul avocatului.

- Știi, dacă n-ar fi fost bărbații ăștia Lancaster care îmi tot stau în cale, cred că și eu aș fi fost puțin îndrăgostit de tine.

- Stai!

Caroline se opri pe trotuar și se uită pe deasupra pungii cu cumpărături la fata care îi vorbise atât de nepoliticos.

- Vorbești cu mine?

- Nu ești tu doamna Lancaster?

- Ba da.

Fata nu avea mai mult de doisprezece ani, dar era dată, nu foarte reușit, cu fard violet și dermatograf

albastru. Părul negru avea o tunsoare cu țepi. Avea trei găuri într-o ureche și în fiecare atârna câte o agrafă de birou colorată. În cealaltă ureche avea un cerceș în formă de stea mare, strălucitoare. Era dată pe buze cu ruj alb.

Hainele erau la fel de bizare ca machiajul, o fustă scurtă verde peste o pereche de colanți portocalii, un hanorac alb decorat cu o pereche imensă de buze roșii și o limbă obscenă. Caroline presupuse că era costumată pentru o piesă de teatru ciudată. Ce fel de părinți și-ar lăsa fata să umble așa pe stradă? În orice caz, îi acaparase atenția.

- De unde mă cunoști?

- L-am cunoscut pe domnul Lancaster. Rink Lancaster. Dar acum mulți ani. Mă numesc Alyssa.

Caroline făcu ochii mari. Era fiica lui Marilee, cea de care Rink se atașase atât de mult înainte ca mama ei să îi despartă atât de nemilos.

- Ce mai faci, Alyssa?

- Bine. Ai fost căsătorită cu tatăl lui Rink, nu?

- Cu Roscoe. A murit acum câteva luni.

- Da, da, știu asta. Toată lumea știe. Te-am văzut cu Rink la Dairy Mart cu ceva timp în urmă.

- De ce n-ai venit să vorbești cu el?

Ridică din umeri.

- N-am avut chef. Nu cred că mai își amintește el de mine.

- Că își mai amintește.

- Ce?

- Scuze! Încercam să-ți corectez gramatica.

- Nu-i problemă. Și mama mă corectează tot timpul, dar nu pare să funcționeză... funcționeze.

Caroline nu se putu abține să nu râdă. Dar se controlă când văzu grupul cu care era Alyssa. În cazul de față, își imaginează că influența găștii era mai puternică decât sfatul părintesc. Fetele care o însoțeau pe Alyssa arătau de parcă ar fi evadat dintr-un centru de delincvență juvenilă.

Caroline se muștră pentru că își formase o părere bazată strict pe aparențe. Le etichetase pe fete, așa cum fusese și ea catalogată pe vremuri. Totuși, când una dintre fete, care nu era cu mult mai mare decât Alyssa, își aprinse o țigară, nu se putu abține să nu fie indignată.

- Ce mai face mama ta?

Caroline și-o amintea pe Marilee ca fiind scundă și plinuță, cu păr lung și blond, ochi albaștri, veșnic bosumflată.

- Are un bărbat nou. Un nenorocit. Mai rău decât ăla de dinainte. Nu dau pe-acasă mai mult decât e nevoie. În secunda următoare, de parcă și-ar fi dat seama că împărtășise prea multe detalii despre ea însăși, făcu câțiva pași în spate și zise: Păi, tre' să fug.

- Așteaptă!

Caroline rămase surprinsă de gestul său. Când fata o privi printre genele încărcate cu rimel negru, nu își găsi cuvintele. Văzu un spirit rebel, suspiciune și o mare doză de vulnerabilitate în acei ochi mult prea machiați. De parcă o fetiță locuia în spatele acelei măști sinistre și voia cu disperare să o salveze cineva.

- De ce nu vii să mă vizitezi la The Retreat? Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.

Alyssa pufni batjocoritor.

- Nu, pe dracu'.

- Vorbesc serios. Caroline nu putea explica de ce insistase. Fata îi atinsese sufletul într-un mod inexplicabil. Lui Rink nu i-ar fi plăcut să vadă că fetița pe care o iubise era atât de singură. Dacă putea să o ajute, asta își dorea să facă. Mi-ar plăcea să devenim prietene.

Ochii aceia albaștri rămaseră ațintiți asupra ei.

- De ce?

- Pentru că Rink mi-a vorbit adesea despre tine.

- Nu zău? Și ce zice?

Avea o postură arogantă, dar Caroline observă că vorbele ei o intrigaseră și că era curioasă.

- Mi-a povestit că erai o fetiță tare drăgălașă, că te-a iubit mult și că a fost foarte trist când a trebuit să se despărță de tine.

- Da' nu-i tatăl meu.
- Știu. Dar te-ai iubit oricum.

Fata își mușcă buzele albe, iar pentru o clipă Caroline avu impresia că îi venea să plângă.

- O să vină și Rink în oraș peste câteva săptămâni pentru Festivalul Toamnei. N-ai vrea să-l vezi?

Fata ridică din umeri, plictisită.

- Poate. Sunt superocupată.

- Oh, înțeleg. Doar că eu cred că Rink s-ar bucura mult să te vadă. Mama ta nu l-a lăsat să facă asta.

Fără să îi răspundă, Alyssa aruncă o privire peste umăr la prietenele ei care deja o așteptau țăfnoase.

- Uite ce, tre' să plec.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Alyssa. Te rog să nu uiți că te aștept în vizită.

- Da, bine.

Caroline rămase să o privească pe fată coborând de pe trotuar. Era o priveliște tristă. Cu toate astea, Caroline își simți inima mai ușoară decât fusese de săptămâni întregi.

- Ești mândru de mine, Steve?

- Întotdeauna sunt mândru de tine.

Laura Jane și cel care îi era soț de două luni stăteau întinși în patul imens din fostul apartament al lui Roscoe. Camerele nu mai arătau ca înainte. Caroline le redecorase pentru tinerii însurăței. Tapetul era nou, dar se potrivea cu arhitectura casei. Aveau draperii noi la ferestre, prosoape și finisaje noi la baie, covoare noi pe podeaua din lemn masiv. Un șezlong, un scaun micuț și o masuță de cafea înlocuiseră biroul din living.

Laura Jane se cuibări lângă soțul ei, plimbându-și degetele pe abdomenul lui.

- Dar mă refer că ești chiar și mai mândru pentru că am cumpărat azi toate lucrurile astea de una singură. Și am primit restul corect, nu?

Steve o strânse și mai tare în brațe. După două luni în care dormiseră împreună, era aproape sigur că nu avea să se frângă în îmbrățișarea lui.

- Ai făcut totul ca la carte. După cum mă așteptam.

O luase cu el la magazinul de furaje. Când îi sugerase să se ocupe ea de plata mărfurilor, văzuse teama din ochii ei. Dar studiase nota de plată pe care i-o înmânase angajatul și numărase cu mare atenție suma corectă de bani, după care așteptase să primească restul. De îndată ce ieșiră din magazin, sări în brațele lui ca un copil care făcuse o treabă foarte bună la primul recital de pian.

- Mi-a fost teamă să încerc. Îmi aduc aminte când mai mergeam cu Rink în oraș. Voia să mă învețe să fac lucruri de una singură, dar mi-era mereu teamă să nu fac ceva greșit și să nu fie dezamăgit de mine. Așa că nici măcar nu voiam să încerc.

Steve își mută capul pe pernă ca să o privească.

- Și pe mine nu ți-e teamă să mă dezamăgești? Întrebă el tachinând-o, iar ea își îngropă nasul la gâtul lui.

- Bineînțeles că nu. Ție vreau să-ți fac mereu pe plac. De aceea sunt hotărâtă să-mi dau toată silința. Știu că nu sunt la fel de deșteaptă ca alți oameni. Dar nu vreau să-ți pară niciodată rău că te-ai căsătorit cu mine.

Steve se întoarse pe o parte și o trase la pieptul lui.

- Scumpa mea, îi șopti el la ureche. Cum ar putea să-mi pară rău? O să te iubesc mereu, orice ai face, orice n-ai face. Nu trebuie să-mi câștigi dragostea, Laura Jane. O ai deja. Pentru totdeauna.

- Steve, șopti ea, mângâindu-l pe piept. Te iubesc atât de mult!

Se ridică puțin și își trase cămașa de noapte peste cap aruncând-o la marginea patului.

Lipsa ei de pudoare era încântătoare. Era ca o copilă în indiferența sa față de nuditate.

Pentru că spiritul ei era atât de pur, nu avea nici o jenă legată de trupul ei. Precum Eva înainte de măr, nu avea prejudecăți sau rețineri. Această spontaneitate continua să îl încante pe soțul ei și era aproape rușinat de felul în care se bucura de lipsa ei de inhibiții.

Îl învățase lucruri despre propriul corp. Urâse să se uite în oglindă după ce își pierduse piciorul. Își detestase trupul. Era fascinat de faptul că Laura Jane îl privea cu atâta plăcere. Inventă tot felul de pretexte ca să îl atingă. Măinile ei fine aveau grijă de el, chiar dacă Steve ajunsese deja să creadă că nu mai exista nici o putere vindecătoare pe pământ. Îl încânta cu examinările ei curioase și îl excita cum nu i se mai întâmplase vreodată. Fiecare mângâiere era dovada iubirii altruiste pe care i-o purta. În toată viața lui, nu mai văzuse atâta grijă față de o altă ființă umană.

Cu un zâmbet timid, Laura Jane se întinse din nou lângă el, petrecându-și brațul subțire în jurul taliei lui. El îi mângâie părul lung și îi aduse fața mai aproape, întâmpinând-o cu un sărut. Curând, începură să se atingă. Îi mângâie spatele când ea se întinse peste el. Laura Jane îi luă obrajii între palme și îl sărută. Limba ei îi alintă urechile, ceva ce învățase de la el.

Coborî cu săruturile pe corpul lui, pe gât și pe piept. Apoi buzele ei se deschiseră pe unul dintre sfârcuri, iar ea îi simți textura cu vârful limbii. Steve aproape că sări din pat.

- Laura Jane! găfâi el.

- Hmm? șopti ea, fără să se oprească. Îmi place când îmi faci tu mie asta. Ție nu-ți place? Mă opresc dacă vrei.

Își trecu degetele prin pletele ei, trăgând-o ușor de păr.

- Nu, nu te opri, suspină el. Nu înainte să... O așeză deasupra lui și cu o mișcare lentă, ușoară, deveniră unul și același.

Sprîjinindu-se în brațe, se aplecă și își duse un sân la buzele lui. El sărută sfârcul rozaliu până se întări. Își roti limba în jurul lui. Ea gemu de plăcere.

Furtuna din ei continuă să crească până ce îi apucă șoldurile cu putere și se opinti în ea. Laura Jane îi cui-bări capul între sânii ei mici, lăsându-și trupurile să se cutremure împreună. Rămaseră îmbrățișați mult timp

după ce se termină. Îi sărută apoi fruntea și se întinse lângă el.

- Mă bucur că m-ai învățat cum să facem dragoste, zise ea.

- Și eu mă bucur, râse el.

- Mi-aș dori ca toată lumea să fie așa de fericită cum suntem noi.

- Nu cred că e posibil așa ceva. Nimeni nu poate să fie mai fericit ca mine, zise el, sărutând-o cu gingășie.

- Mi-aș dori ca și Caroline să fie fericită. De când a plecat Rink, nu mai e fericită.

Spiritul ei de observație ar fi trebui să-l surprindă, dar nu o făcu. Avea impresia că Laura Jane era uneori mai intuitivă decât alți oameni.

- Crezi că-i e dor de Rink?

- Da, cred că da, iubita mea.

- Și eu cred la fel. Rămase tăcută câteva clipe, iar Steve crezu că adormise. Dar Laura Jane spuse: Mi-e teamă că o să moară și ea ca tati.

Steve o luă de bărbie și îi ridică ușor capul.

- Dumnezeuule, despre ce vorbești?

- Caroline e bolnavă.

- Nu e bolnavă. Și, cu siguranță, n-o să moară.

- Tati obișnuia să se frece pe burtă când credea că nu-l vede nimeni. Sau închidea ochii, de parcă l-ar fi durut ceva.

- Și ce legătură are asta cu Caroline?

- Și ea face același lucru. Aseară târziu, când s-a întors de la fabrică, o urmăream din living. Și-a agățat haina în cuier și a urcat două trepte. Apoi s-a oprit și s-a aplecat peste balustradă. Și-a sprijinit fața în palme mult timp. Părea că putea respira. Am vrut să fug la ea s-o ajut, dar s-a îndreptat repede. Părea că avea nevoie de toată energia ca să urce la etaj. Laura Jane îl privi cu o expresie îngrijorată. Steve, n-o să moară, nu?

- Nu, nu, bineînțeles că nu, o liniști el, mângâindu-i părul. Probabil era doar obosită, asta e tot.

- Sper. Nu vreau să moară nimeni înaintea mea. Mai ales tu, zise ea, strângându-l tare în brațe. Să nu mori niciodată, Steve.

El o ținu la piept, îi simți curând răsuflarea pe piele și știu că adormise. Trase pătura pe ei, fără să se dezlipească de ea. Dar nu adormi. Rămase cu privirea pierdută în întuneric, cu o expresie încruntată pe chip. Și el își făcea griji pentru Caroline. Iar spusele Laurei Jane nu făcură altceva decât să îl neliniștească și mai tare.

capitolul 14

Din fericire, se anunțase vreme frumoasă la Festivalul Toamnei. Dimineața din ziua ceremoniei de deschidere era senină și vie. Caroline se hotărî să poarte costumul ei cel nou. Era destul de răcoare.

După o scurtă bătaie la ușă, Haney intră cu o tavă în mâini.

- Nu am vrut să te deranjez. Ar trebui să dormi mai mult. Dar eram sigură că te superi pe mine dacă nu te trezesc devreme să mergi la petrecere.

- Mulțumesc, Haney.

Pe tavă era puțin ceai, pe care se obișnuise să îl bea în ultima vreme în loc de cafea, un pahar de suc de portocale și două brișe cu afine.

- Nu dormeam. Mai leneveam și eu.

- Mai are și corpul nevoie să lenevească din când în când. Mai ales că azi o să fie zi lungă. Vrei să-ți calc ceva? Sau să-ți pregătesc baia?

- Mi-am pregătit hainele, răspunse Caroline, instalându-se comod în scaunul de lângă măsuța de cafea unde Haney lăsase tava cu ceai. Își turnă o cană.

- Dar o baie caldă sună bine. Este destul de răcoare afară.

Haney merse în baia alăturată, continuând să pălăvrăgească despre evenimentele programate pentru weekend. Caroline de-abia dacă o auzea, în timp ce-și savura ceaiul gânditoare.

- E gata baia. N-ai mâncat brișele?

- Nu mi-e foame.

De fiecare dată când se gândea că trebuia să apară în fața întregului oraș ca să accepte blestemata aia de plăcă comemorativă, simțea un gol în stomac. Era destul de riscant să mănânce în aceste condiții. Menajera o privi ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre dulap, de unde luă un halat pufos. Prin cămașa de noapte subțire observă că stăpâna ei slăbise mult. Silueta care fusese până nu demult zveltă, era acum numai piele și os pentru standardele lui Haney.

- Crezi c-o să fie acolo? întrebă menajera și se aplecă să aranjeze așternuturile de pe pat.

- Cine? Haney îi aruncă lui Caroline o privire atât de plină de reproș, încât aceasta își lăsă capul jos și răs-punse: Nu știu. Intră în baie și închise ușa, ca să evite subiectul Rink.

Caroline coborî la parter o oră mai târziu, iar Steve fluieră admirativ. Laura Jane bătu din palme. Expresia lui Haney era undeva între neliniște și mândrie.

- Măi să fie, câtă eleganță! zise Steve.

Caroline începu să râdă, iar cei trei spectatori se bucurară să vadă asta. Nu râsesse prea mult în ultimul timp.

- Vă place?

- Arăți minunat, Caroline! zise Laura Jane entuziasmată. Oh, ești superbă!

- E prea slabă, mormăi Haney, dar îi curăță iubitoare costumul de cele câteva scame de pe umăr.

- M-am gândit că dacă au de gând să mă bârfească - și o vor face -, măcar să le dau motiv. Și, în plus, îl reprezentăm pe Cetățeanul Anului. Mi se pare normal să ne dichisim pentru ocazie.

Costumul din două piese era dintr-o lână de culoare crem. Bluza avea un gri intens, aproape aceeași nuanță ca ochii ei. Își aranjase tot părul sub o pălărie din fetru, de aceeași culoare cu costumul. Borul pălăriei atârna greu, aproape de sprâncene. Machiajul era simplu, aplicat cu mare atenție, astfel încât să ascundă cearcănele

de sub ochi. Purta cercei cu perle. Dresurile erau de un ivoriu pal. Era încălțată cu pantofi bej din piele întoarsă, cu toc înalt, și își luase la ea o pereche de mănuși asortate.

- Și voi sunteți foarte dichisiți, îi complimentă Caroline cu mândrie.

Laura Jane era îmbrăcată în albastru-deschis și arăta ca o păpușă de colecție. Steve purta costumul de mire, dar Caroline avusese grijă să primească o cravată nouă. Și Haney era îmbrăcată cu hainele ei bune de duminică.

- Ne așteaptă trăsura, spuse Steve, oferindu-i brațul Laurei Jane. Lady Laura Jane, Lady Caroline. Se întoarce, iar Caroline îi luă celălalt braț. Haney, după tine, zise el, și pleacă din The Retreat.

Sala de festivități a liceului era plină ochi. Nimeni nu își amintea să mai fi fost atât de aglomerată, nici măcar atunci când serbarea de sfârșit de an fusese întreruptă și mutată aici de pe stadionul de fotbal din cauza ploii.

Caroline urcă pe scenă, flancată pe de o parte de familia ei și de Haney, asupra prezenței căreia insistase ea însăși, spre indignarea oficialilor, iar de cealaltă parte, de aceiași oficiali.

Ca să își păstreze cumpătul, încercă să își concentreze atenția asupra drapelului american din colțul scenei. Stelele păreau că niște musculițe pe fundalul albastru. Dungile fluturau. Dar drapelul nu se mișca.

Caroline simți că i se face rău.

Se uită spre spectatori și tot ce văzu fu o mare de figuri neclare care o priveau cu cel mai mare interes. Coborându-și privirea în poală, își observă palmele transpirate. Dacă și-ar fi pus mănușile, i-ar fi fost prea cald la mâini, chiar dacă acum erau reci ca gheața. Înghiți greața și își dori să nu își fi legat funda de la gât atât de strâns.

Stomacul făcea tot felul de zgomote. De ce se încăpățănase să nu mănânce brișele alea? Dar dacă le-ar fi mâncat, le-ar fi vomitat. Dar oricum avea să vomite. Urma să se facă de râs în fața întregului oraș.

De ce era așa de cald aici? Își simți transpirația pe piele. Se uită în jurul ei. Toată lumea era în regulă. Steve și Laura Jane vorbeau în șoaptă între ei. Haney se întâlnise cu o prietenă de la biserică și trâncăneau liniștite. Primarul, în ciuda regulamentului clădirii, pufăia dintr-un trabuc în timp ce vorbea tare și jovial cu judecătorul. Mirosul de fum îi întoarse stomacul pe dos.

Îl văzu pe primar luându-și la revedere de la judecător, după care se îndreptă spre spatele scenei.

- Păi, eu zic să începem. Mi-era teamă că n-o să ajungi. Ce mai faci, Rink?

Caroline înghiți și începu să respire pe gură, încercând să-și controleze starea de greață. Avea frisoane în tot corpul. Lobii urechilor parcă i-ar fi luat foc, atât de fierbinți erau.

Îi auzi vocea, salutându-i pe cei din jur. Cu colțul ochiului o văzu pe Haney înaintând hotărâtă spre el. El anticipă cearta și o domoli cu un sărut pe obraz. Ea se retrase, îmbujorată ca o adolescentă și îl îmbrățișă. Laura Jane țâșni din scaun și sări în brațele lui. Steve se ridică și îi strânse mâna.

Apoi îi văzu picioarele în pantaloni maro îndreptându-se spre ea. Se opri exact în fața ei. Simți căldura și energia pe care le emana. Și pentru că tot orașul era cu ochii pe ei, Caroline schiță un zâmbet forțat și își ridică privirea spre el.

- Bună, Rink.

Rink o privi și nu reuși să își ascundă uimirea. Era încercănată, cu obraji supti de oboseală, palidă. Părea că avea nevoie de șaptezeci și două de ore de somn neîntrerupt și de cinci mese copioase. Dar era la fel de frumoasă.

De-abia se stăpâni să nu o ia în brațe și s-o strângă tare la piept. Ultimele două luni fuseseră un calvar. Nu făcuse altceva decât să se gândească la ea, să îi ducă dorul.

La naiba cu mânia lui! La naiba cu mândria! Se înfuriase pentru că doi bețivi se apucaseră să pâlăvrăgească într-un bar. Își vărsase toate frustrările pe ea. De data

asta, ea îi răspunsese cu vârf și îndesat. Asta reușise să-l surprindă și să-l enerveze în același timp. Mai ales pentru că ea avusese dreptate. Roscoe nu mai putea fi învinuit pentru că se despărțiseră. El era cel care se pedepsea singur, pedepsind-o și pe ea. Plecase fără nici un cuvânt. Ce fel de bărbat făcea asta?

Ce fel de bărbat îndrăgostit putea să facă asta?

Ah, dar dragostea te transformă într-o ființă rea și nebună. Dragostea te face să te porți ca un prost, chiar și atunci când știi prea bine că ești un prost și că nu te poți abține să nu te porți ca un prost. Dragostea te face să strângi o mână rece ca un sloi de gheață și să spui un simplu: „Bună, Caroline. Arăți minunat”, când tot ce vrei să faci este să o iei în brațe, să o implori să te ierți, să o faci femeia ta și să înfrunți o lume întreagă ca să nu vă mai despărțiți niciodată.

Link se așază lângă ea. O atinse puțin cu tivul pantalonilor, iar ea se mută mai încolo. O văzu trăgând agitată de bustă în timp ce stătea pe scenă, într-o postură rigidă. Dumnezeu, cât era de frumoasă! Era aceeași fată din pădure, fata lui Dawson, care încerca din răspuțuri să fie acceptată. Inima lui era plină de iubire. Ar fi vrut să urle: „De ce dracu’ te interesează ce cred ei despre tine? Ești cu mult mai presus decât ei.”

Și înțelese atunci că era la fel de bolnav ca ea. O iubea mai mult decât propria viață. Cu toate astea, lăsase părerea celor din jur să îi despartă. Fusesse soția tatălui său. Și ce dacă toată lumea credea că fusesse o căsnicie normală? El știa mai bine. Și chiar dacă nu ar fi știut.

Se întoarse atât de brusc spre ea, încât o făcu să tresară. Privirile li se întâlneau. Îi cercetă fiecare trăsătură. Îi studie fiecare mic detaliu. Era la fel de frumoasă ca atunci când o văzuse pentru prima oară. O iubea acum de o mie de ori mai mult decât o iubise în vara aceea din urmă cu doisprezece ani.

Și înțelese într-o secundă că, dacă ar fi trebuit să pierdă o eternitate fără să știe adevărul despre relația ei cu tatăl lui, tot ar fi iubit-o. O iubea mai mult decât oricând, mai mult decât îl interesa ce spunea lumea, mai mult

decât îl ura pe tatăl său, o iubea pe Caroline Dawson mai mult decât orice.

- Așa că o rog acum pe doamna Caroline Dawson, văduva lui Roscoe, să vină la tribună.

Rink își mută privirea spre microfonul de la tribună, acolo unde primarul tocmai o prezentase pe Caroline. Nu ascultase discursul bombastic. Se pare că nici ea nu o făcuse. Sări în picioare când spectatorii începură să aplaude.

Rink o urmări în timp ce se adună și se ridică grațioasă. Își lăsă geanta și mânușile pe scaun și păși spre tribună cu eleganța unei regine. Îi oferî primarului un zâmbet tremurător, iar publicul interpretează emoțiile ei ca pe o reacție la discursul acestuia. Rink studie fiecare chip din public. Nu avea de ce să-și facă griji. O acceptau.

Caroline primi placa cu o mână și îi strânse mâna primarului cu cealaltă. Primarul se dădu la o parte și îi întinse microfonul.

- Roscoe ar fi fost onorat să primească acest simbol al aprecierii dumneavoastră. Îl accept în numele întregii sale familii și vă mulțumesc.

Nu spusese nimic ipocrit în scurtul ei discurs. Rostise numai adevărul. Nu înflorise și mai mult sumedenia de laude pe care primarul le înșirase la adresa lui Roscoe. Pur și simplu, acceptase omagiul în numele lui Roscoe. Le dăduse oamenilor exact ce-și doreau, eroul zilei. Din punctul lui de vedere, vorbise scurt și la obiect.

O văzu când se întoarse. Chipul era la fel de palid ca vesela de la The Retreat. Se opri pe loc și închise ochii, încercând să-și recapete suflul și echilibrul. Mai făcu un pas și se împiedică. Primarul o apucă de braț și îi spuse pe nume.

Rink țâșni din scaun. Ea se uită în direcția lui, clipind repede, de parcă ar fi încercat să se concentreze asupra lui. Apoi închise ochii, simți cum i se înmoaie picioarele și se prăbuși pe podea.

Oamenii din public începură să şușotească de uimire și panică. Laura Jane scoase un țipăt și îl luă de mână pe

Steve. Haney strigă: „Dumnezeule!” și își duse mâinile la pieptul imens. Cei mai aproape de Caroline se buluciră în jurul ei.

Rink își făcu loc printre ei, cu teamă în suflet, dând la o parte bărbați de două ori mai mari decât el.

- Dați-vă la o parte! Dați-vă... Mișcați-vă! Lăsați-mă să trec! La naiba, plecați din calea mea!

În cele din urmă, ajunse la ea. Căzu în genunchi și o luă de mână. Atârna fără vlagă în palma lui.

- Caroline, Caroline! Pentru numele lui Dumnezeu, să cheme cineva un doctor! Caroline, scumpa mea! Dumnezeule, spune ceva!

Desfăcu funda de la bluză și îi rupse nasturii de sus. Îi dădu sacoul jos, stricând costumul scump. Îi scoase pălăria de pe cap, eliberându-i părul. Rink o palmui ușor. Caroline începu să deschidă ochii, iar el scoase un suspin de ușurare.

- Odihnește-te, draga mea! Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit? Nu, nu vorbi acum. Am chemat doctorul.

- Rink, șopti ea, zâmbind calm, Rink.

- Ai leșinat, iubito.

Întinse slăbită mâna și îi atinse obrazul, părul.

Ca la comandă, cei adunați în jurul lor ridicară din sprâncene. Cineva șușoti:

- Să fiu al naibii!

- O să fie totul bine. Îți promit. Ai să vezi, zise el, sărutându-i mâna. O ridică de pe podea și o mută în poala lui. Ajunge imediat doctorul.

- Nu am nevoie de doctor.

- Nu vorbi. Ai leșinat. Probabil de la emoții. O să...

- Sunt însărcinată, Rink.

Răspunsul scurt îi opri discursul rapid. O privi șocat. Ea râse ușor când îi văzu expresia de pe chip.

- Asta e tot. O să am un copil.

Aruncă o privire spre fețele curioase adunate în jurul ei. Conducătorii comunității ascultau cu sufletul la gură în timp ce drama care avea să le alimenteze bârfele în lunile următoare se desfășura în fața lor. Ei erau oamenii care o catalogaseră pe ea și pe familia ei drept

gunoaie. Aceștia erau oamenii pe care încercase să îi impresioneze, a căror aprobare o căutase toată viața.

Acum se întrebă de ce pierduse atâția ani pentru ceva atât de lipsit de importanță. Își îndreptă din nou privirea spre Rink, către ochii lui aurii care treziseră în ea pasiune, dorință și iubire. Îi mângâie obrazul și îi spuse:

- O să avem un copil, Rink.

Văzu emoția din ochii lui. Strângând-o și mai tare în brațe, se aplecă și îi șopti la ureche.

- Te iubesc. Te iubesc, Caroline.

Apoi, ca un vârtej, se ridică în picioare, cu ea în brațe.

- Faceți loc! Ați auzit-o pe doamna, este însărcinată, trebuie s-o duc acasă. Domnule primar, stingeți naibii trabucul! Mi se face mie rău, și eu sunt tatăl, nu mama. Haney, te rog să iei lucrurile lui Caroline de pe scaun! Steve, te rog să aduci mașina! Laura Jane, ești bine? Așa, foarte bine.

În timp ce el dădea ordine, Caroline își sprijinea capul pe pieptul lui. El își făcu loc prin mulțime, asigurându-i pe toți că era bine, că leșinase din cauza entuziasmului, a căldurii din încăpere și pentru că nu mâncase de dimineață.

- O duc acasă să-i dau de mâncare și să o las să se odihnească. Voi continuați petrecerea. E bine. Femeile însărcinate mai pățesc asta.

Îi zâmbi și, în timp ce toți oamenii din oraș îi urmăreau ieșind din clădire, Caroline își duse brațele în jurul gâtului lui.

- Te-ai trezit? Rink se aplecă și o sărută pe frunte.

- Ai stat până acum cu mine? Adormise ținându-l de mână.

- Nu m-am dezlipit de lângă tine.

- Cât am dormit? întrebă ea, întinzându-se în pat.

- Câteva ore. Nu suficient. Intenționez să nu te las să te ridici din pat în următoarele zile.

Caroline făcu ochii mari.

- Doar ca să dorm?

- Printre altele, răspunse el, strângând-o tare în brațe. Își cuibări fața la gâtul ei, după care ridică privirea și o sărută.

Gurile lor se întâlneau cu tandrețe. Îi mângâie ușor buzele cu limba, iar când se deschiseră îi exploră dulceața gurii. Ea îl luă de gât și îl trase mai aproape de ea.

El se lăsă pradă unui impuls pe care îl suprimase ore întregi, de teamă să nu o deranjeze. Se întinse pe pat lângă ea și îi îmbrățișă trupul somnoros și cald. Gurile se jucară între ele. Nu se puteau opri din zâmbit. În cele din urmă, Rink se uită la ea cu o expresie serioasă.

- Când aveai de gând să-mi spui, Caroline?

Era îmbrăcat, dar câțiva nasturi de la cămașă erau desfăcuți. Ea își strecură mâna și își lipi palma de pieptul lui.

- După weekendul ăsta. Dacă nu ai fi venit acasă pentru Festivalul Toamnei, te-aș fi sunat.

- Vorbești serios?

- Dacă nu te-aș fi sunat eu, ar fi făcut-o Haney.

- Știe?

- Cred că bănuiește. Și Steve. Nu mi-ai spus nimic, dar văd că sunt tot timpul cu ochii pe mine.

- Și eu am văzut de la o poștă că ceva era în neregulă. Ai slăbit atât de mult, zise mângâindu-i coastele până la șold.

- Doctorul zice ce e ceva normal. Nu reușesc să mă-nânc. Și ce reușesc să mă-nânc vomit.

- De ce nu mi-ai spus? Nu știu dacă să te bat sau să te sărut.

- Sărută-mă!

Îi făcu pe plac. Îi masă burta cu podul palmei.

- Copilul meu e acolo. Dumnezeuule, ce miracol! zise el strângând-o la piept.

O sărută din nou, un sărut gingaș care se transformă în unul pasional.

Îi puse mâna pe un sân. Odată ajunși acasă, o dezbrăcă de haine, o băgă în pat, lăsând-o acoperită numai de o cămașă de mătase. Mătasea se încălzise de la căldura corpului ei. Îi apucă sânul în palmă, împingându-l până

ieși de sub marginea de dantelă. O sărută prin material, mușcându-i ușor rotunjimea înfierbântată.

- Caroline, vrei să fii soția mea?

Ea oftă. Rink îi apucă sfârcul între buze și supse ușor.

- Cum aș putea să refuz? Când mă rogi așa frumos.

Se ridică peste ea, apucându-i chipul între palme.

- Vreau să știi ceva, ceva de care de-abia azi mi-am dat seama, zise el, privind-o adânc în ochi. Chiar dacă ai fi fost soția tatălui meu, tot te-aș fi iubit și dorit la fel de mult ca acum.

Văzu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

- Te iubesc. Îl apucă de ceafă și îl trase spre ea pentru un nou sărut. Da, vreau să fiu soția ta.

- Curând? întrebă el. Au trecut doar patru luni de la moartea lui. O să iasă vorbe.

Caroline își aruncă părul pe pernă și începu să râdă.

- N-o să fie nimic în comparație cu episodul din dimineața asta. Își atinse cu plăcere abdomenul. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Săptămâna asta?

- Măine, șopti ea, iar el zâmbi. Ce facem după ce ne căsătorim? Unde vom locui?

- Aici, la The Retreat. O să fac naveta între casă și Atlanta, pentru afaceri.

- Am să vin cu tine.

- Nu ți-e teamă să zbori cu mine?

- Nu mi-a fost niciodată teamă să fac lucruri cu tine.

Cu asta mai câștigă un sărut.

- Și cât timp suntem aici ce-o să facem? O să ne mutăm dintr-un dormitor în altul în fiecare seară? o șicană el.

- De ce nu folosim dormitorul tău și îl transformăm pe al meu în camera copilului?

Aruncă o privire prin cameră, după care o privi din nou, iubitor.

- Mamei i-ar fi plăcut asta.

Buzele se topiră din nou într-un sărut intens.

- Nu pot să mă satur de tine. Dumnezeu, ce dormi-a fost de tine.

Își lipi pieptul de sâni ei, încă umezi de la săruturile lui. Se luă de mână pe pântecul ei. Senzația caldă de dorință se împrășteie prin abdomenul și coapsele ei. Îi șopti în timp ce îi săruta gâtul:

- Rink, dezbracă-te!

- La naiba! spuse el ridicându-se. Era îmbujorat, iar pulsul îi zvâcnea în tâmpile. Nu pot. Trebuie să mai amânăm puțin. I-am promis lui Haney că te aduc la masă de îndată ce te trezești.

- Oh, Dumnezeu! zise Caroline, dezvelindu-se, dând să se ridice din pat. Tocmai mi-am amintit. Avem un invitat la cină.

- Un invitat? Cine?

- E o surpriză. Dă-mi ceva să mă îmbrac! Se duse la oglindă, luă peria de păr și începu să se pieptene. Arăt de parcă am fi... știi tu?

Îngrijorată, își studie chipul în oglindă, pudrându-și buzele.

El îi întinse rochia pe care o alesese din dulap, se duse în spatele ei și se întinse să-i ia câte un sân în fiecare palmă, jucându-se cu degetele în jurul sfârcurilor ei.

- Ah-ah! Arăți exact de parcă am fi... știi tu.

O sărută pe gât, chiar în spatele urechii, alintându-i locul erogen. Ea suspină ușor.

- Rink, n-o să fiu niciodată gata dacă nu termini.

- Eu sunt gata. Își apăsă bărbăția de posteriorul ei. Sunt gata de ore întregi. Știi cât ești de frumoasă când dormi?

- Știi la ce mă refer. Gata pentru cină.

- Oh, cina. La naiba! Oftând dramatic, îi dădu drumul și se îndepărtă de ea.

După ce își mai reveni, coborâ în living, să li se alăture lui Steve și Laurei Jane. Fără să-l întrebe, Steve îi pregăti lui Rink un pahar de whisky cu apă și i-l aduse în timp ce Rink o ajuta în glumă pe Caroline să se întindă pe canapea.

- Mulțumesc, zise Rink, acceptând băutura.

Își privi cumnatul și zâmbi. Dacă ar mai fi avut vreo urmă de îndoială în legătură cu căsătoria Laurei Jane, era suficient să se uite la ea și la Steve împreună. Sora lui radia de fericire. Steve avea un aer relaxat, nu mai era încordat și în defensivă. Avea planuri foarte bune despre cum să facă grajdurile mai productive. Îi vorbea acum lui Rink ca de la egal la egal. Cei doi bărbați începuseră să se cunoască mai bine și să se simpatizeze.

Când auzi soneria, Caroline, spre surprinderea lui Rink, sări în picioare și fugi spre foaier.

- Deschid eu. Savurează-ți băutura!

- Cum se așteaptă să savurez orice când ea țopăie ca un iepuraș? se plânse Rink. Ar trebui s-o lase mai ușor în primele luni, nu?

- Nu-mi vine să cred că o să aibă un copil, îi spuse sora lui.

- Mie nu-mi vine să cred că aflu ultimul, zise Rink, uitându-se urât la Steve. De ce nu m-ai sunat să bați un apropo?

Steve ridică din umeri.

- Nu era treaba mea.

Rink se încruntă. Ar mai fi spus el multe, dar se opri când o văzu pe Caroline în pragul ușii.

- Rink, cineva vrea să stea de vorbă cu tine.

Fata aruncă o privire agitată în jurul camerei. Își mușcă buzele, iar Caroline se bucură să constate că nu avea vreo nuanță ciudată de ruj. Renunțase și la clamele de birou și la machiaj. Hainele erau ceva mai tradiționale, o rochie simplă, largă. Părul era în continuare coafat cu țepi, dar fusese pieptănat pe spate, încadrându-i frumos chipul.

- A zis că nu-i problemă dacă vin, începu Alyssa defensiv, arătând cu capul spre Caroline. Eu i-am spus că probabil nu-ți mai aduci aminte de mine, dar ea a zis că nu-i așa și... Termină fraza ridicând din umeri.

Caroline văzu expresia de pe chipul lui Rink, trecând de la uimire, la șoc, la bucurie. Șopti numele fetei, după care îl repetă mai tare, fericit. Deschise brațele în timp

ce se îndrepta spre ea. Dar nu o grăbi. Se opri aproape de fată, tot cu brațele deschise.

Caroline o privi pe Alyssa, care venise la The Retreat în singurul taxi din oraș. Văzu cum încep să îi tremure buzele, văzu lacrimile din ochii ei. Fata încercă să rămână indiferentă, dar nu reuși. Renunțând la ultimele rămășițe de încăpățănare, se aruncă în brațele lui Rink, lipindu-și fața de pieptul lui.

- Nu e o fată rea.

Erau în dormitorul lui Caroline, pregătindu-se de culcare.

- Deloc. Doar că nu a fost îndrumată în direcția cea bună. Greșit. Nu a fost îndrumată în nici o direcție. Ar fi trebuit s-o vezi prima dată când am întâlnit-o. Ziceai că e dintr-un film de groază.

- De cât timp sunteți prietene? Se așeză pe pat să se descalțe și să-și dea șosetele jos.

- De câteva săptămâni. Ne-am întâlnit de două ori în oraș, la un milkshake. Am invitat-o în seara asta la cină în caz că veneai și tu acasă. Se întoarse de la dulapul în care își atârnase rochia. Mă bucur că ai fost acasă, spuse ea cu drag.

- Și eu, răspunse el. Mi-ai dat încă un motiv pentru care să te iubesc. Mulțumesc, Caroline.

- Cu plăcere, zise ea cu vocea răgușită de emoție.

- Ai văzut ce față a făcut când am invitat-o să vină cu noi la festival mâine? Nenorocita aia de Marilee. Sunt sigur că n-a dus-o pe fată nicăieri.

- O să ai o influență bună asupra ei.

- Nici pe departe la fel de bună ca tine. Vreau s-o vedem cât se poate de des.

- Și eu. Dar ești sigur că vrei să mergem mâine la festival?

- De ce nu? întrebă el, dezbrăcându-se de pantaloni.

Caroline se uită în oglindă și își dădu părul pe spate.

- Toată lumea o să fie acolo. După ziua de azi...

Nu apucă să termine. El veni în spatele ei, o întoarce și o sărută cu pasiune. În cele din urmă, îi spuse:

- O să mă mândresc cu tine. O să vorbim cu toată lumea. Și o să le spun tuturor celor care sunt curioși să știe și chiar și celor care nu vor să știe cât de mult te iubesc și că de-abia aștept să se nască bebelușul nostru.

Ea își lipi fruntea de pieptul lui.

- Te iubesc atât de mult. Ești minunat!

- Tu ești minunată, șopti el, îndepărtând-o ușor de el. Îi cercetă corpul cu plăcere. Cămașa de noapte cădea seducător pe curbele ei, accentuându-i sânii și sfârcurile, formând un gol în jurul feminității sale, mulându-se pe coapsele ei. Ești atât de frumoasă, Caroline!

O atinse prin materialul satinat, mângâind-o cu mâinile lui iubitoare, pricepute. Sfârcurile ei reacționară la chemarea degetelor lui. Îi atinse feminitatea cu dosul palmei și simți cum i se înmoaie genunchii.

Știu imediat că nu avea nici o scăpare.

- Rink, așteaptă!

El deschise palma și începu să cerceteze cu degetele feminitatea ei acoperită de satin.

- Am... Am ceva pentru tine.

- Și eu am ceva pentru tine, șopti el, coborându-și capul. Limba lui îi atinse sfârcul în același timp în care degetele lui îi atingeau alte părți. Poți să aștepți?

- Cred... Cred că da.

- Bine. Pentru că eu nu pot, șopti el, luându-i mâna și ghidând-o către sexul lui care era tare, plin, constrâns de lenjeria intimă.

Își agăță degetele de bretelele cămășii de noapte și o lăsă să alunece la picioarele ei. Era dezbrăcată în fața lui, excitată. O ridică în brațe și o duse în pat. Caroline se întinse, iar el își dădu lenjeria jos, întinzându-se deasupra ei, cu superbul lui trup gol.

Îngenunche între coapsele ei.

- Te iubesc. Te-am iubit mereu, Caroline. Obişnuiam să mă gândesc cu groază la fiecare răsărit de soare pentru că mă trezeam gândindu-mă la tine, întrebându-mă unde ești, ce faci, dorindu-te, suferind că nu pot

să te văd. Acum mă gândesc cu nerăbdare la fiecare dimineată, pentru că mă voi trezi iubindu-te, știind că și tu mă iubești.

Îi sărută pântecul, știind că bebelușul doarme liniștit în trupul femeii iubite. Ea își puse palmele pe capul bărbatului iubit, recunoscătoare că viața îi oferise atâta fericire. Buzele lui trecură peste mănunchiul de bucle întunecate. Simți dorința și iubirea renăscând în sufletele ei.

Mângâindu-i sânii, coborî cu buzele și sărută petalele feminității ei, deschizându-le cu limba. Nu se opri, îi oferi tot.

- Copilul n-o să pătească nimic, nu?

Se ridică deasupra ei și își adăposti bărbăția în căldura ei.

- Nu.

O subjugă cu pasiune intensă, domolită de iubire și grijă. Coapsele lui ferme se mișcă ritmic în timp ce înainta mai adânc, dar delicat. Atent la nevoile ei, se retrase, o mângâie ușor, cufundându-se din nou. Ea îl prinse în strânsoare, bucurându-se de corpul lui. Se dăruiră în actul intens al dragostei. Când ajunseră la extaz, îl împărtășiră împreună, atârând undeva la marginea universului unul în brațele celuilalt.

Mai târziu, pe când se ștergeau după duș, ea îi spuse:

- Nu m-ai lăsat să-ți dau cadoul meu.

- Vrei să spui că n-ai terminat? O palmui jucăuș peste fund când se întoarseră în dormitor. Nu pot să-ți dau mai mult decât ți-am dat deja.

- E ceva serios. Se apropie de birou și deschise sertarul. Scoase un document împăturit. L-întinse și se duse la fereastră, stând cu spatele la el.

Luna arunca o lumină argintie pe pajiștea lată. Brațul râului se vedea șerpuind printre copaci ca o panglică strălucitoare. Cât de mult iubea locul acesta! Dar îl iubea mai mult pe bărbatul ei.

Auzi zgomotul hârtiei despăturite și știi că citea actul de proprietate prin care conacul The Retreat devenea al lui. Pașii lui fură înăbușiți de covorul din spatele ei.

- Nu pot să accept, Caroline. The Retreat îți aparține. Ea se întoarse spre el.

- Nu a fost niciodată casa mea, Rink. A fost a ta, dintotdeauna. Tocmai din acest motiv o iubesc atât de mult. Fără tine aici, nu înseamnă nimic. Tu ești inima care bate în The Retreat. Tu ești inima mea. Făcu un pas spre el și își lipi mâna de pieptul lui. Te iubesc suficient de mult încât să renunț la lucrul pe care credeam că îl vreau mai mult decât orice. Iubește-mă suficient cât să lași mândria deoparte și să-l accepți. Te rog!

O privi lung, apoi se uită la documentul pe care îl ținea în mână. Il împături cu grijă și îl puse pe birou.

- Accept. Cu o condiție. Trebuie să-mi promiți că vei împărți The Retreat cu mine pentru tot restul vieții. Promite-mi că o să ne iubim și că o să ne creștem copiii aici și că n-o să ne mai gândim niciodată la tragediile care au avut loc înainte.

- Îți promit, răspunse ea cu un zâmbet fermecător.

Încheiară legământul cu un sărut la fel de intens ca acea promisiune. Apoi, ridicând-o în brațe, o întinse din nou pe patul lor.